

ஆனந்தம் அடி ஆனந்தி

நூல் விவர அட்டவணை

நூல் தலைப்பு	: ஆனந்தம் அட ஆனந்தி
ஆசிரியர் பெயர்	: காஞ்சனா ஜெயதிலகர்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
மொழி	: தமிழ்
முதற்பதிப்பு	: ஜூன், 2002
தாளின் தன்மை	: 11.6 கி. வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: 1X 8 கிரவுன்
அச்ச எழுத்து	: 10 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 216
கணிப்பொறி அச்ச	: அன்னை கிராபிக்ஸ் சென்னை-14
நூல் கட்டுமானம்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடவேர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.

விலை : ரூ. 50.00

அச்சிட்டோர் : சேகர் ஆப்செட்
சென்னை-5

ஆனந்தம் அட
ஆனந்தி

வகுமதிநாவுடு
இளவழி

ஆனந்தம் அடி ஆனந்தி

1

ரம்மியமான அதிகாலைப் பொழுது.

குருவியின் 'கீச்சிச்' கோரஸ்சால் கீழ்வானம்
மகிழ்ந்து சிவக்கிறதா அல்லது வானத்தின்
வர்ண ஜாலக்குகளைக் கண்ட பரவசத்தில் பறவைகள்
கீதமிசைக்கின்றனவா- என்பது புரியாது மயங்கி மகிழ்க்கூடிய
அதிகாலை 21 புள்ளிகளை வைத்து நேர் புள்ளியாய் மூன்று
புள்ளி வரையிலாய் குறுக்கி அத்தனை புள்ளிகளையும்
வளைவு சுழிவுகளுக்குள் அடக்கி விட்ட திருப்தியில்
நிமிர்ந்தாள் பொன்னி.

"ஏய்... நீ திட்டு வாங்கத்தான் போறே. ஒரு மணி
நேரமாக் கோலம் இழுத்திட்டு இப்ப அதை வேற அழகு
பார்த்துட்டு நிக்கிறே..."

"போக்கா... கோலங்குட அம்சமாப் போடக் கூடாக்கும்... இன்னனக்கு அப்படி அமைஞ்சுபோச்சு..."

"உன் வீட்டு வாசல்ல வீதியை அடைச்சு கோலங்கட்டு, யாரு வேணாம்னா? வேலைக்காரின்னா வாசல் தெளிச்ச கையோட மாவால நாலு இழுப்பு இழுத்துட்டு அடுத்த வேலைக்கு ஓடணும்..."

"யக்கா... இன்னனக்கு அந்த பெஷல் கிஸ்டு வரு வாங்களாம்ல...?"

"கிஸ்டு இல்லடி... கெஸ்டு... அதாவது விருந்தாளி..."

"இளையவளின் தப்பைச் சரிசெய்தான் பெரியதாயி!"

"அதுக்குத்தான் இந்தக் கோலம்..."

"முதலில் சின்னம்மா வரும். மடி நிறையத் தரும், வாங்கிக் கட்டிக்க..."

பொன்னியின் வாய் கோணியது.

"கதாம்மா வற்றப்ப நான் எதிர்க்க வற்றதே கிடையாதே, நம்ம பெரியம்மானுக்கே அதைக் கண்டா பயந்தான்..."

"கோலம் மாதிரியே வார்த்தையையும் வளைச்சு வளைச்சு பேசுவே. விருந்தாளி அறை கத்தமா இருக்கா..."

"அதத்தான் ஒரு வாரமாத் தினமும் துடைக்கேனே... வற்ற பொண்ணு யாருக்கா?"

கோல டப்பாவை வைத்து விட்டு மாவு படிந்த கைகளைக் கழுவியபடி குரல்தணித்துக் கேட்டாள் பொன்னி.

"பெரியம்மானோட அண்ணன் பொண்ணாம்..."

"அதாரு, நமக்குத் தெரியாத அண்ணன்?"

"ஒன்றுவிட்ட உறவு. வெளிநாட்டுலேயே ஒண்டியா இருந்திருக்காரு. வெளிதேசத்திலேயும் கட்டுப்பாடாய் வாழ்ந்திருக்காருன்னாப் பாரேன்..."

"நல்லவுக எங்கேயும் ஒழுங்காத்தான் இருப்பாங்க, நம்ப ஊரிலேயும் கஞ்செக்கு வக்கில்லாதவங்கண்ணு அடுத்த பொண்ணைத் தேடுது... பவுசாய் இருக்கவங்க மட்டு மென்ன?"

"இப்படி ரொம்ப வாயாடினா உனக்குக் கல்யாணம் ஆவாது..."

"போகட்டும்... இத்தனை நாளாய் அவரு ஏன் இந்தப் பக்கம் வரலியாம்?"

"வேலைதான். கோடகவரராமுல்ல... நம்ப பெரிய தம்பிக்கு இப்படி வீட்டுல ஒரு வயகப் பொண்ணைக் கூட்டிவந்து வச்சிருக்கிறதுல பிரியமில்ல... ரெண்டு மாசத்துக்குன்னா அது ஒரு பொறுப்பு தானே? ஆனா கேக்கறவரு பெரிய இடம். அம்மாவும் கெஞ்சிக் கேக்க அரைமளசோட சம்மதிச்சிட்டாரு..."

தனக்குத் தெரிந்த சில தகவல்களை ஒலிபரப்பாத விகவாசமான வேலைக்காரி பொன்னி என்பதால் பெரியதாயி மெதுவாகப் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

குவளை நீராகாரத்தை ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்ட பொன்னிக்குத் திருப்தியாயில்லை.

"நாங் கேட்டதுக்கு பதிலச் சொல்லுங்கக்கா..."

"என்னடி கேட்ட?"

"கோடகவரரு சரி. நம்ப பண்ணை வீடும் செயலானது தான் - பெரியம்மானோட அண்ணன் இது வரை ஏன் எட்டியே பார்க்கலியாம்?"

"அவரு நம்ப நாட்டிலேயே இல்லியேடி... இப்ப அம்மானோட அண்ணன் பொண்ணு கல்யாணம் பெங்களுர்ல நடந்துச்சுல்ல... அங்கதான் ரொம்ப நாள் கழிச்ச இவுக ரெண்டு பேரும் பார்த்து கிட்டாங்களாம். கல்யாணத்திலே இருந்து

திரும்பினதும் பிரியமாய் தன் உறவைப் பத்தியே பேசினாங்க அம்மா..."

"அவருக்கு உடன் பொறப்பெல்லாம் கிடையா தாமா?"

"கூடப் பொறத்த பொண்ணுக இல்லை. அதனால அவருக்கு நம்ப அம்மாமேலே தனிப் பாசம். தவிர பெண் குழந்தையை அதைகிட்ட விடறதுதான் ணரு வழக்கம்."

"அந்தப் பொண்ணுக்கு எத்தனை வயசிருக்கும்?"

"ஆம்... வந்ததும் பாரு. இன்டர்யூ எடுக்கா என்னை..."

"அம்மா... கஞ்சி கொண்டு இருக்கேன்... சாப்பிடறீங் களா?"

இலக்கின்றி ஜன்னல் வழியே வெறித்த தனம்மாள் தன் பார்வையைத் திருப்பவில்லை.

அவள் பண்ணை வீட்டின் எஜமாவரி.

ஆனால் இன்னும் எத்தனை நாள் இப்பதவி நீடிக்குமோ தெரியவில்லை. நடுத்தர உயரம் - பருமனிலிருந்த தனம்மாள் விதவை என்றாலும், வெளிர் நிறப்பட்டுகளையே உடுப்பாள். கழுத்தில் கணத்த பவளமாலை, காதுகளில் ஒன்பது கல் வைரத்தோடு ஜோடி.

பாத்திரத்தை மேசை மீது வைத்த வேலைக்கார சின்னப்பூ அதை வாகாய்க் கட்டில் பக்கம் நகர்த்தினாள்.

"பரிமாறட்டுமாம்மா?"

"என்னத்தடி பரிமாறப் போறே? பூரியும், பொங்கலுமா எடுத்து வந்திருக்கே? இந்த ராகிக் கஞ்சியை அப்படியே குடிக்க வேண்டியது தானே... அதுல உப்பும் இருக்காது. வெல்லமும் கிடையாது..."

"சின்னம்மா உங்க நல்லதுக்குத் தானம்மா சொல்லு தாக..."

வீட்டின் எஜமாவரி தன்னைச் சுட்டுவிடுவது போல பார்க்கச் சின்னப்பூ வாய் மூடிக்கொண்டாள்.

"யாருடி சின்னம்மா? இன்னும் என் மகனுக்கும் அவனுக்கும் நிச்சயதார்த்தம் கூட நடக்கலை. அதுக்குள்ள யாரு அவளை அப்படி கூப்பிடச் சொன்னது?"

"சின்னவருதாங்க... சின்னம்மா சொல்படி செய் யன்னும்னு சொன்னாங்க. நாங்க அப்படியே கூப்பிடுறோம்..."

மகனது உத்தரவு என்பது தெளிவானதும், வேறுவழியின்றி கஞ்சியைக் குடிக்கலானாள் தனம்மாள்.

இன்று களியில் மோர் கலந்திருந்ததால் குடிக்கக் கனவாயாகவே இருந்தது. இதே பண்ணை வீட்டில், தான் வகை தொகையாய்ச் சாப்பிட்டதெல்லாம் 50 வயது தனத்திற்கு ஞாபகம் வந்தது.

சாப்பாட்டு வேளையில் வீட்டிற்கு விருந்தாளிகள், வந்தால், அப்படியே சாப்பிட உட்கார்ந்து விடலாம்.

எப்போதும் கூடுதலாய்ப் பந்து பேருக்குச்சமைத்த வீடு இது.

ஆனால் நிலையான வருமானம் இன்றிச் செலவுகளை மட்டும் செய்தால் குடும்பப் பொருளாதாரத்திற்கு சரிப்படாது என்பது தனத்திற்குத் தெரியவில்லை.

அதிகப் படிப்பற்ற தனத்திற்கு, தான் பிள்ளைச் செல்வத் திற்குக் குறைவின்றி ஆணில் ரெண்டும், பெண்ணில் ரெண்டும் பெற்றுவிட்டதில் ஏகப் பெருமை.

அதிலும் பெரியகுளம் அருகேயிருந்த அம்மிராக குடும்பத்தில் மூத்தவர் சுந்தரசாமி, பிள்ளையற்றவராகிப் போக, இளையவர் ராமசாமியின் கொடி உயர்ந்தது. அதற்கு ஒரே காரணம் குடும்பத்திற்கான வாரிசுகளைத் தான் பெற்றுத் தந்ததுதான் என்பதை உணர்ந்த தனமும் ஆரீப்பாட்டம் செய்தாள்.

அவளும் ஓரளவு வசதியுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவள்.
"ஏங்க, சொந்தத்துல கல்யாணம் ஒண்ணு வருதே...
தமக்குத்துணி எடுக்கணும்" என்பாள்.

"என் தனம்... தீபாவளிக்கு எடுத்ததை இன்னும் நீ
உடுத்திதான் பார்க்கலை. அன்னைக்கு கொஞ்ச நேரம் கட்டிக்
களைஞ்சதுதான் மிச்சம்." குழைவார் ராமசாமி.

"அதே நிறத்துல ஊர்க்காரிகள் ரெண்டு பேரு சேலை
எடுத்ததாக் கேள்வி. அவங்க அதைக் கட்டிட்டு வர, ஊருக்கே
பெரிய குடும்பத்துப் பொண்ணு நானும் அதுல போறதா...?
குழந்தைகள் உடுப்பும் தீபாவளி முழுக்க போட்டுப்
பூட்டினதுல பழசாத் தெரியுது. நாங்க மினுமினுன்னு
போனாத்தானே உங்களுக்கு மதிப்பு..."

"பின்னா?" தலையாட்டி விடுவார்.

தனக்குப் பிள்ளை பிறக்காத துக்கத்தில் மூத்தவரின்
மனைவி சதா விரதம். வேண்டுதல் என்று தன்னை
வருத்திக்கொண்டு அல்பாயுசில் போய்ச் சேர, வீட்டின்
எஜமானியாகத் தனத்தின் கை உயர்ந்தது.

ஆனால் பதவிக்கு ஏற்ற புத்தியும், பணிவும் அவளிடம்
இல்லை!

சர்க்கரை கிலோ என்ன விலை என்பது தனத்திற்கு
மட்டுமல்ல, அவளின் வேலையாட்களுக்கும் தெரியாது.
அவர்களும் பண்ணை வீட்டிற்கு வந்த இறங்கும் மூட்டைகளி
லிருந்து அள்ளிக்கொள்பவர்கள்தானே!

வேலையாட்கள் எஜமான் வீட்டில் வாரி இறைத்தது
போக, தங்கள் வீடுகளுக்கும் பருப்பு, புளியைக் கடத்தினர்.

அத்தனையையும் கவலையுடன் கவனித்திருந்தார்
மூத்தவர் கந்தரசாமி. வாரிக இல்லாத அவருக்கு, தன்
மனைவியும் போனபிறகு எதிலும் பற்றில்லை. அதற்காகத்

தம்பியும் தனமும் தானுமாதாய்க் குடும்பத்தை ஒட்டுவதைக்
கண்டுகொள்ளாது விடவும் மனமில்லை.

தம்பியின் மூத்த மகனைப் பிடித்துக் கொண்டார்.
மூத்தவன் ஆனந்தன் கூர்மையானவன்.

ஆனந்தனைத்தன் அறையில் அமர்த்து படிக்கச் சொன்ன
கந்தரசாமி அப்படியே அவன் உலகைப் பார்க்கவும் படிக்கவும்
கற்றுத் தந்தார்.

வேலைக்காரர்களிடம், உறவினர்களிடம், நண்பர்
களிடம், வியாபாரம் நிமித்தம் பழகும் முறைமைகளை
ஆனந்தன் பெரியப்பாவைப் பார்த்துப் பழகினான்.

பெரியவரிடம் ஊர்காட்டும் மதிப்பைத் தந்ததையிடம்
காட்ட வில்லை என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

அது ஏன் என்பதையும் அவனால் மெல்ல கணிக்க
முடிந்தது.

தன் பெற்றோர்களிடம் அதுபற்றி பேச முயன்றால்-

"போடா பெரிய மனுசா... சொல்ல வந்துட்டான்.
தினம் பண்ணைக்குப் போவனுமாம், மேற்பார்வை செய்து
கணக்கைச் சரிபார்க்கணுமாம். இது தானாய்ச் கழலுற
சக்கரம்டா... எல்லாம் அதது போக்குல நடக்கும். நிலத்தை
ஒத்திக்கு விட்டா, காசையோ பொருளையோ கொண்டு வந்து
தந்துட்டுப் போறான்."

"அதையாவது நாம சரியான்னு பார்க்கணும்.
இல்லையா?"

18 வயது ஆனந்தன் சொன்னது தகப்பனுக்குச் சிரிப்
பாய்ப்பட்டது.

தாய் தனமும் உடன் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

ஆனால் நக்கக் காய்ச்சல் கண்டு ஒரே வாரத்தில் கணவன்
இறந்த பிறகுதான் அவளுக்கு வாழ்க்கை அவ்வளவு கலப
மானது இல்லை என்பது உறைத்தது!

தம்பியின் மரணம் சுத்தரசாமியை நெருக்க. அவர் மேலும் மும்முரமானார்.

சொத்துகள் அத்தனையும் ஆனந்தன் பேருக்கு மாற்றப் பட்டன.

"இனி நீ எச்சரிக்கையாய் இருக்கணும்ப்பா..." என்று சதாபெரியப்பா சொல்ல, துள்ளல்கள் மறந்து விறைப்பானான் ஆனந்தன்.

இளைஞன் என்று தன்னை ஏமாற்றிவிடுவார்களோ என்று எதையும் சந்தேகத்துடனேயே பார்த்தான்.

எல்லோரிடமும் சற்று மிரட்டலாகவே பேசினான்.

காசை இறுக்கிப் பிடித்தான்.

மூன்றாம் ஆண்டு பெரியவர் சுத்தரசாமியும் இறந்து விட, அவன் தோள்களில் பளு ஏறியது.

தம்பி - தங்கையைச் சிறந்த பள்ளி, கல்லூரிகளின் விடுதிகளில் சேர்த்தான். கரைய இருந்த சொத்துகளைக் காப்பாற்றினான்.

நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கருள்ள தோட்டங்கள் எங்கும் அவன் காலடிகள் பதிந்தன. புதுப் புது உத்திகளைக் கையாண்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கினான். விரைவில் மதுரை லில்லாவில், விவசாயத்தில் விளைச்சல் காண்பதில் கில்லாடி ன்ற பேரைவாங்கிவிட்டான்.

முனைப்பும் உழைப்பும் ஆனந்தனை கம்பீரமாய் துவாக்கின. மாநிறமும், நல்ல உயரமுமாக இருந்த அவன் டலில் கிள்ளிப் பிதுக்கச் சதையே கிடையாது என்றாலும் ன்ட தோள்களும் முகக்களையும் அவனை அழகன் என்று துதுச் சொல்லின.

இத்தனையும் பார்த்தால் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் னைச் சும்மா விடுவார்களா?

முதல்கட்டமாய் தனம்மாளை மொய்த்தனர்.

விதவையான பின் முன்பு போல புதுகம், அலங்காரமு மாய் இருக்க முடியாத தனம் மிக வாடிப்போனான்.

உறவுக் கல்யாணங்கள், நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள் வதுதான் அவளுக்கான ஒரே ஆகவாசம். ஆனந்தனும் அதை மறுக்கவில்லை. தடை போட வில்லை. முக்கியத்துவம் ஏதுமின்றி இவற்றில் கலந்துகொண்ட தனத்திற்கு திடீரென மறுபடி கிடைத்த மரியாதைகள் இனித்தன.

விசேஷ விட்டில் இவள் போய் இறங்க...

'அம்மாவை முன்னே கூட்டிப் போய் உக்கார வையுங்க...'

'பச்சடியை இன்னும் கொஞ்சம் வை....'

'அம்மாவுக்குக் காத்து வருதா... இல்லை, விசிறி கொண்டு வீசச் சொல்லவா... இவளைத் தெரியுதில்லை...?' என் மகள் கோதை...'

'அண்ணி, உங்க வீட்டுல எத்தனை முறை சாப்பிட்டிருக் கோம். அந்தச் சுவையில் இன்னையவரைக்கும் வேறெங்கும் சாப்பிட்டதில்லை. உங்க மனசு அப்படி...'

ஆளாளுக்கு இப்படிக் கொண்டாடினார்கள். தனம் ஓரமாய் உட்கார நேரவில்லை.

அவளை நடுவே அமர்த்தி சுற்றிலும் வண்டுகளாய் வந்து துதித்து ரீங்கரித்தார்கள்!

தனத்திற்கு இதற்கான காரணம் புரியச் சிறிது காலமானாலும், புரிந்ததும் மும்முரமாய்த் தனக்கான மூத்த மருமகளைத் தேடலானாள்.

ஆனால் இவள் இரு ஆண்டுகளாய்ப் பண்ணின அலம்பல், ஆராய்ச்சிக்கெல்லாம் 'சட்'டென்று முடிவ வந்தது!

ஒரு நாள்தான் முன் வந்து நின்ற ஆனந்தன். "அம்மா... நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்... பொண்ணு கதாங்கினி... சின்னமிரகங்கற அந்த அழகேசுவரின் மகன்..." என்றான்.

தனம் விழித்தான்.

"என்னடா திடீர்னு? அவங்க எங்கிட்ட தூது விட்டும்... பிறகு பார்த்துப் பேசி..."

"அவர் நேரே எங்கிட்ட பேசிட்டாரம்மா... நம்ப நிலத்தை ஒட்டி இருக்கிற பெரிய மாந்தோப்பைச் சீதனமாய்த் தர்றாராம். ஒரு கிலோ நகை, 10 இலட்சம் ரொக்கம், மதுரையில் ஒரு வீடும் வரும், சரின்னுட்டேன். கதாங்கினி படிச்சிருக்கா. வி இஸ் ஸ்மார்ட்... வேறென்ன?"

தன்முன் பரப்பப்பட்டிருந்த விதவிதமான விளை யாட்டுப் பொருட்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பிடுங்கப்பட்ட குழந்தையானான் தனம்!

2

கல்யாண வீடுகளுக்குப் போய் வந்தால் ஒரு ஆர்ப்பாட்டமான அலுப்புடன் தான் இருப்பான் தனம்மாள். குடிக்கக் கெட்டியான மோர் தத்துவிட்டு எஜமானியின் கால்களைப் பதமாய்ப் பிடித்து விடுவான் பெரியதாயி.

பல ஆண்டுகளாய்ப் பண்ணை வீட்டில் வேலை பார்த்து வரும் பெரியதாயிக்கும் தனத்தை ஒத்த வயது என்பதால் இருவருக்குள்ளும் பேச்சு சரளமாய் உருளும்.

"யப்பா... ஆனானுக்கு என்னைப் பாரு, என் பொண்ணைப் பாருன்னு என்னைப் பிச்சு எடுத்துட்டாங்க தாயி..."

"இருக்காதாம்மா பின்ன? நம்ப சின்னவருக்குத் தோதாய் ஏதேனும் பொண்ணு அம்மா கண்ணுல பட்டுச்சா?"

"தோப்புக்காரரு குடும்பம் பரவாயில்லை. மரியாதை தெரிஞ்சவங்க. ஆனால் பொண்ணு பல்லுலேசாய் தூக்கலா இருக்குதே..."

"அப்ப வேணாம்மா... காலம் முழுக்க நாம பார்க்க வேண்டிய முகராசி..."

"கோதைப் பொண்ணு பார்க்கத் தேவலை. ஆனால் கம்மாச் கம்மா சிரிக்கிறா. ஆனந்தனுக்கு அதெல்லாம் பிடிக்காதே. தங்கச்சிங்க சிரிச்சாலே முறைப்பான்."

"பவுனாட்டம் நிறமிருக்கணும்மா..."

"வேலாயுதம் மகள் நல்ல சிவப்பு. ஆனால் உயரம் குறைவு. இவன் தோளுக்கேனும் வரவேணாம்..."

ஆனால் ஆனந்தன், தான் இன்னாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாய்ச் சாதாரணமாய் ஒரு அறிவிப்பு விட, தனத்தின் அலட்டல்களுக்கு வழியில்லை.

மகன் பொருட்டு கடந்த இரு ஆண்டாய் அவளுக்குக்கிடைத்து வந்த ராணி மரியாதை கையில் இருந்து உருவின பலுனாய்ப் பறந்தேபோனது!

தன்னைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் மகன் திருமண முடிவெடுத்தது தனம்மாளுக்கு அதிர்ச்சிதான்.

வரப்போகும் மருமகள் கதாங்கினியைப் பிடிக்காமல் போக இந்த ஒரு காரணமே போதும்.

போதாததற்கு ஊரறிய நிச்சயதார்த்தம் நடக்கும் முன்னே கதாங்கினி அடிக்கடி இவர்கள் வீடு தேடி வந்தாள்.

"சரி, சொல்தின்னு ஆசை காட்டி மாப்பிள்ளையைப் பிடிச்சிட்டேம்மா சுதா. இனி அங்கே போக வரன்னு இருந்து மற்றதைச் சாதிக்கறது மகளே உன் சமர்த்து" என்று போதித்திருந்தார் அவன் தந்தை.

உரிமையுடன் வந்து புழங்கிய சுதாங்கினியின் நடவடிக்கைகள் இங்குள்ளவர்களுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது.

"வாசல்வ எதுக்கு இத்தனை பெரிய கோலம்?" என்பதிலிருந்து "வேலைக்கு இவ்வளவு பேர் வேணாம்" என்று சில வேலைக்காரர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பியது வரை அவளும், ஆனந்தனைப் போல கடுமையான பேர்வழியாய் இருந்தாள்.

"கண்டதையும் சாப்பிடாதீங்க அத்தை. இரத்த அழுத்தம், சர்க்கரை ரெண்டும் உங்களுக்கு லேசா அதிகரிக்கும் கட்டத்துல இருக்கு. காலையில கேப்பைக் கூழ் மட்டும் குடிங்க. காய்கறிகளை வேகவச்சால் போதும். தாவிக்க வேணாம்" என்று கரிசனையுடன் உத்தரவிட்டாள்.

வீட்டின் அறைகளை உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துவிட்டு ஆனந்தனிடம், "வீட்டை நல்லா பராமரிக்கறீங்க... ஆனால் அவங்காரம் சரியில்லை. சரி, இனி அதெல்லாம் என் பொறுப்பு... அசத்திடுறேன்." என்று வரிந்து கட்டினாள்.

இவன் வேகத்திற்கு பயந்த குடும்பத்தினர் எட்டியே நின்றனர்.

ஆனந்தனின் தம்பி, தங்கைகள் பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டாக வேணும். மூத்த தங்கை அமுதினி மனையியல் பட்டப்படிப்பை முடித்திருந்தாள்.

"அண்ணா, எனக்கு இலக்கியம் படிக்க ஆசை" என்று அவன் கெஞ்சியதை ஆனந்தன் காதில் ஏற்றிக்கொள்ள வில்லை.

"நானா உன் வீட்டைத் திறமையா நிர்வாகம் பண்ண மனையியல் தான் சரி. இலக்கியமெல்லாம் வேணாம்" என்ற

அதட்டலுடன், தங்கையைத் தான் தேர்த்தெடுத்த படிப்பிலேயே சேர்த்திருந்தாள்.

இலக்கியத்தின் மீதான தன் ஆர்வம் நிறைவேறாததால் அதை வேறு வகையில் அடையும் தீவிரம் அமுதினியிடம் இருந்தது.

ஒரு இலக்கிய ரசிகனைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேடும், கனவிலிருந்தாள் அவள்.

அவளுக்கடுத்தவன் ஆகாஷ்.

பெயருக்கேற்றாற்போல் வேலியை விரும்பாத குணம்.

அளக்கவோ, அடக்கவோ முடியாத உற்சாகத்துடன் வளைய வருபவன். அண்ணனைக் கண்டால் மட்டும் பம்மிப் பதுங்குவான்.

கைக்காசை தாராளமாய் இறைக்கும் குணமும் கூட. அதனால் கல்லூரி நண்பர்களுக்கும், வீட்டில் வேலைக் காரர்களுக்கும் குட்டி துரையைப் பிடிக்கும்.

ஆகாகக்குப் பிடித்த குலோப்ஜாமூனும், மசால் தோசையும் அடிக்கடி தயார் செய்யப்பட்டு அவன் அறைக்குக் கொண்டுபோய் படைக்கப்படும்.

ஆனால் இருபது வயதைத் தொட்டுவிட்ட அவன் தேவைகள் இப்போது மாறிவிட்டன.

அறையில் இரகசியமாய் ஒளித்து வைக்கப்பட்ட 'அந்த'ர(ங்)கப் பத்திரிகைகள் அவனை நாலுறச் செய்தன.

கடைக்குட்டி அகிலாவிற்கு எல்லா வீடுகளையும் போல இங்கும் செல்லம் அதிகம்.

ஆனந்தனுக்குமே அவனைக் கண்டால் முகம் இளகும்.

"என்ன எப்படியிருக்கே?" என்றவன் கவிவாய்க் கேட்டுத் தட்டிக் கொடுப்பது, தன் 13 வயதுத் தங்கையை மட்டும் தான்.

இதில் வயது வேறுபாடு குறைவாய் இருந்தது ஆகாக்கும். அமுதிவிக்கும் இடையேதான். இரண்டே ஆண்டு. முதல்வன், ஆனந்தனுக்குப் பிறகு ஒரு குறைப் பிரச்னம் நேரிந்ததில் சில ஆண்டு குழந்தை தரிக்காமல் தன்மாமனுக்கு வைத்தியம் நடந்த பிறகுதான் அமுதிவி பிறந்தான். அப்போதே ஆனந்தனுக்கு ஏழு வயது என்பதால் பொறுப்பான அண்ணனாய்த் தங்கையை அவ்வப்போது பார்த்துக் கொண்டதோடு தன்கடமை தீர்ந்தது என்று ஒதுங்கி நிற்பான்.

"மணியான மூன்று குழந்தை போதும்" என்று இருந்தவர்களுக்குக் கூடுதல் பரிசாய் ஏழு ஆண்டுக்குப் பின் கிடைத்த சிறப்புப் பரிசு அகிலா.

பெரியவனுக்கு 15 வயதான பிறகு, தான் வயிற்றைச் சாய்த்தபடி நடக்கவேண்டி இருக்கிறதே என்று தனத்திற்கு வெட்கம் இருந்தாலும் பண்ணைக் குடும்பத்திற்கு நாலு வாரிக்களைத் தரப்போகிறோம் என்ற பெருமிதம் அதை அடித்துப் போட்டது.

அதிலும் அகிலா, தன் அக்காளைப் போலவே அழகும் நிறமும்பிழைந்தாவிட, குடும்பத்திற்கே பூரிப்புதான்.

ஒடிசலான உடல்வாகு என்றாலும் எந்த நிமிடமும் தான் ஒரு முழுமையான பெண்ணாகப் பூத்துவிடலாம் என்ற மெல்லிய வளைவுகளுடனும் குழந்தை முகமுமாய் இருந்த கடைக்குட்டி அகிலா முதற்கொண்டு யாருக்கும் வீட்டிற்கு மருமகளாய் வரப்போகும் சுதாங்கினி மேல் பற்றில்லை.

தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து தங்களுையே திருத்தும் அவள் போக்கு எல்லோருக்கும் எரிச்சலூட்டியது.

இப்போதே இப்படியென்றால் உரிமையுடன் சுதாங்கினி இங்கு வாழப்போகும் நாட்கள் எப்படியோ என்ற பயம் வேறு!

தங்கள் குடும்பச் சூழ்நிலையில் வீட்டிற்கு விருத்தானி வருவதை யாரும் ஆவலாய் எதிர்போக்கவில்லை என்பது தான் உண்மை.

ஆனால் தமையன் கேட்க, தன்மமாவுக்கு மறுக்க முடியவில்லை.

ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் துராராஜை பெங்களுர் கல்யாணம் ஒன்றில் பல ஆண்டு கழித்துப் பார்த்தவன் அவர் தன்னைக் கொண்டாடிய விதத்தில் குவிர்ந்து விட்டான்.

பெங்களுரில் பட்டு நெய்யும் இடத்திற்கே கூட்டிச் சென்று தினுக்கொரு சேலை வாங்கித்தா, நெகிழ்ந்தான்.

தாய் வீட்டுச் சீதளமாய்த் துகும்பே வந்தாலும் பெண்களுக்கு அது கரும்புதானே!

ஆக அண்ணனை மகிழ்ந்து அட்டினான்.

"இதெல்லாம் சரிண்ணே... ஆனால் நீ எப்ப எங்க ஊருக்கு வந்தே?"

"பேரென்னம்மா... பேய்க் குளமா... பெரிய குளமா...?" - சிண்டிளார் துராராஜ்.

"போங்கண்ணே... குளத்துப் பண்ணைன்னுவரங்க... தம்ப பண்ணையே ஒரு ஊரு அளவிலே இருக்குமே..."

"எனக்கு கிராமமெல்லாம் சரி வராதம்மா... சாயங்காலமானாரெண்டு 'பெக்' அடிக்கணும். அதுக்கான கூட்டணி வேணும். ஜாலியா விளையாடணும். ஆனால் என் பொண்ணு நம்ம கிராமம் பார்க்கணும்பா... எனக்கு ஒரே பொண்ணு... நினைவிருக்குல்ல...?"

"ஆனந்திதானே... இப்ப என்ன பண்ணுறா...?" பாசத்துடன் விசாரித்தாள் தனம்.

"இங்கிலாந்து பல்கலைக்கழகத்துல படிப்பு முடிச் சிருக்கா. மேற்படிப்புச் சேர இரண்டு. மூன்று மாச மாதும். அவளை வேணும்னா உங்க குளத்துல தள்ளலாம் தங்கச்சி..."

கைகளைத் தட்டி ஆரவாரமாய்ச் சிரித்தார் துரைராஜ்.
 "அனுப்புகண்ணே... என் மகள் அழுதுக்குத்
 தோதான் வயலிலிருப்பா. நம்ப பக்கத்துப் பழக்க வழக்க
 மெல்லாம் சொல்லித் தாரேன்... அம்மா இல்லாம வளர்ந்த
 பொண்ணில்லையா... பாவம்..."

"ம்ம்..." அண்ணாத்து பார்த்தபடி யோசித்தார்.
 "ஏன் அனுப்பக்கூடாது? முதல்ல ஆனந்தியைக்
 கேட்கணும். 'டக்'னு முடிவு சொல்லிடுவா, பாக்குவெட்டற
 தினுக்கூட நம்ப பாட்டி பாக்கு வெட்டறது நினைப்பிருக்குதா
 தனம்... டக்... டக்னு..."

அபிதவித்தவர் அரை மணி நேரத்தில் இங்கிலாந்தில்
 இருந்த தன் மகனுடன் தொடர்புகொண்டு பதிலும் பெற்று
 விட்டார்.

"தனம்... அவள் வாரேன்னு சொல்லிட்டாள்..."

"ஆனந்தி எங்ககூட தங்க வர்றாளாமா?" தனம்
 சந்தேகமாய்க் கேட்டான். கூடவே உள்ளுக்குள் ஒரு பயப்
 பூரஸ் 'நமதம்' என நெளித்தது.

இதேபோல வெட்டு ஒன்று துண்டு ரெண்டு ரகம்
 அவன் வீட்டிலும் உண்டே!

குடும்பத்தின் தற்போதைய தலைவனான ஆனந்தன்
 இதற்கு என்ன சொல்வான்?

அயல்நாட்டில் படித்து வளர்ந்த முறைப்பெண் தன்
 கிராமத்திற்கு வருவதை வரவேற்பானா...?

இல்லை, "அதெல்லாம் நமக்குச் சரிப்படாது" என்று
 மறுத்து விடுவானா?

ஆனால், தன் தங்கையின் குடும்பக் குழப்பங்கல்
 அழியாததுரைராஜ் உற்சாகமாய்த் திட்டங்கல் தீட்டினார்.

"பாருதனம். நம்ப ஆனந்தி தைரியமான பொண்ணு.
 தன்னம்பிக்கை உள்ள எல்லாரையும் போல கொஞ்சம்
 தயக்கையாய் நடந்துக்குவா... நம்ப இந்திய கலாச்சாரப்

பிடிப்பும் உள்ளது. இதுவரை பயல்களோட கத்தினதில்லை.
 ஆனா அவளும் இருபது வயசைத் தாண்டியாச்சு... அவள்
 கல்யாணத்தைப் பத்தி நாம யோசிக்கணும்ல...?"

"ஆமா இல்லைனா பின்னே?"

பலக்கத் தலையாட்டினான் தனம்.

தன் மகனுக்கு வரன் தேட வேணும் என்ற தவிப்பு
 அவருக்கு.

"இலண்டன், பாரிசெல்லாம் அதுக்குத் தோதுப்
 படாதும்மா...?"

"எதுக்கண்ணே...?" அப்பாவித்தனமாய் விழித்தான்.

"கல்யாணம் காட்சிக்குப் போய் நமக்கு எந்தப் பையன்
 தோதுன்னு தோட்டம்விட..."

"ஓகோ...?"

"உள் விட்டுல ஆனந்தி இருந்தால் மதுரையில் நடக்கும்
 விசேஷங்களுக்கு நீ அழைச்சிட்டுப் போவே. நம்ப கடங்கு
 சம்பிரதாயமெல்லாம் அவளுக்குப் பழக்கப்படும். நமக்கும்
 இப்படியொரு கல்யாணம் நடக்கும் என்கிற ஆசை அவன்
 மனகல விழலாம்... எப்படி?"

பெரும் திட்டம் தீட்டி விட்ட உற்சாகத்துடன் தலை
 ஆட்டினார்.

"ஆகட்டுண்ணே... சரிதான்."

ஆனால் இந்த அளவிற்குச் கலபமாய், தனம்மாளின்
 மகன் ஆனந்தன் அவளுக்கு ஜால்ரா தட்டவில்லை!

"இது யாரு... திடீர் மசாலா மாதிரி திடீர் மாமா?"

"என் ஒண்ணுலிட்ட அண்ணன்ப்பா... அத்தனைப்
 பிரியமாய்ப் பழகுவார்..."

"ஓ... அதான் நான் பார்த்ததே இல்லை போல..."

"குரலில் நிறைய நக்கல்!"

தூரராளின் 'ஆனந்தி ஏற்றுமதி நிறுவனம்' பற்றி, அதில் என்னில் இருந்து இறால் வரை ஏற்றுமதி செய்வது பற்றி, தனம்மாள் தனக்குத் தெரிந்தவரை சொன்னாள்.

"சிறுவயசிலேயே அன்னி போலிட்டதால் குடும்பத்து உறவு கைஞ்சுபோச்சு... மனுசன் வியாபாரத் தோட இதையும் பார்க்க முடியுமா?"

"மறுகல்யாண நினைப்பில்லாம அண்ணன் இருந்துட்டார், நம்மை விட்டால் அவருக்குப் பெரிய உறவு வேற யாருக்கா...?"

"அதுக்காக ரெண்டு மாசம் கல்யாணம் ஆகாத வயசுப் பொண்ணு ஒருத்தி இங்க... இருக்கறதுன்னா..."

"அருமையான பெண்ணாட்டா... பாய் பிரண்டுன் னெல்லாம் அவளுக்கு யாரும் கிடையாதாம்..."

"அப்ப பார்க்க இவள் கோரமா இருக்கணும்..." சர்வ நிச்சயமாய் சொன்னாள் ஆனந்தன்!

ஆனாலும் பரிதாபமாய் விழித்த தன் தாயைப் பார்த்தவன் மனம் கனிந்திருந்தது.

சுதாய்வினியுடன் தன் திருமணம் நிச்சயமானதைக் கேள்விப்பட்டதில் இருந்து, தாய் கருதி இறங்கி இருந்ததை அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

ஆனால் தன் தாய்க்குக் கெட்டிக்காரத்தனம் போதாது என்று நினைத்த அவன், வருங்கால மனைவி சுதாதன் வீட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதைத் தடுக்கவுமில்லை. வீட்டு நிர்வாகமும் வீட்டாரும் மேலும் சிறப்பாக வழிமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவளிடம் அவள் கோரு கட்டியதுண்டு. சுதாவும் அத்தனையையும் தன் கடமை என்று இழுத்துப் போட்டுச் செய்கிறாள். இந்த மாற்றம் எல்லாருக்கும் கசக்கிறது என்பது ஆனந்தன் கருத்துக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அவன் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

ஆனால் சற்று இக்கட்டான இந்த நேரம், முன்பின் அறியாத இந்த உறவுப் பெண் வருவது எப்படி...?

அவன் வருகையால் தன் தாயின் அகமும் முகமும் மீண்டும் மலருமானால் அதைத் தடுப்பானேன்?

முடிவெடுத்த ஆனந்தன், "ஆகட்டும்மா... இது உங்க வீடு... ஆனந்தி வரட்டும்... இருக்கட்டும்" என்றான் புன்னகையுடன்.

"தீயும் கொஞ்சம் அனுசரணையா இருக்கணும்ப்பா..."

"விரும்புமேதும் நம்ப பண்பும்மா..." என்றான் அவன் வரப்போகும் விருந்தாளியைப் பற்றி ஏதும் அறியாமல்!

தினமும் விருந்தினர் அறை கத்தப் படுத்தப்பட்டது.

"விசா கிடைக்கிறதுல சிறு பிரச்சினையாம்... கிடைச்சதும் வந்திடுவா..." என்று பண்ணை வீடு ஆவலாய் ஆனந்திக்காகக் காத்திருந்தது.

மாடியில் குவித்து, பூசைகளை முடித்து அன்றைய நாளுக்காகத் தயாராகிவிட்டிருந்தாள் தனம்மாள்.

அந்நேரம் கிழ்வாசலில் வந்து நின்ற காரின் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து வேறு பல விசித்திர ஒலிகளும் கேட்டன.

நோட்டில் படம் வரைந்து கொண்டிருந்த இளைய மகளை விரட்டினாள்.

"என்னடி... அகி அது கலாட்டா பாரு..."

கொண்டையிட்டு முடிந்ததிலேயே அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

வெளிப்புற ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த அகிலா குதித்தாள்!

"ம்மா... நாய்... பெரிய நாய்ம்மா..."

"என்னடி உளர்தே...?"

"ஓம்மா... இது பாரு... வந்து பாருன்..."
நீய்ப் பின்னல் துடிக்க மேலும் குதித்தான் அகிலா,
மகன் வர்ணிப்பது நாயையா அல்லது ஆனையா
என்பது புரியாமல், அறியும் ஆவலுடன் ஜன்னலுக்கு
தலுந்தான் தனம்.

அங்கிருந்து பார்த்தால் தெரியும்.

"ஆனந்தி வந்துவிட்டாளா?"

"அவங்களைத்தான் இருக்கும் போல... என்னம்மா
இப்படி இருக்காங்க? நாயைப் பாருங்களைன்..."
தனம்மாளுக்கு வலிது கலங்கியது.

3

ஜன்னல் கம்பிகளை முட்டுவது போல
முகத்தை ஒட்டி வைத்தும் துப்பட்டாவை
தவிர வேறெதும் அவன் கண்ணிற்குச் சிக்க
வில்லை.

"சரி போய் விருத்தாளியை மாடிக்குக் கூட்டி வா" பட
படத்தான்.

"இவளை உன்னை ஏத்தவே நான் படாதபாடுபட,
நாயாமே... என்ன அழிப்பு பண்ணுது இந்தப் பொண்ணு?"

தனத்தின் குழப்பத்தைப் போலவே கீழ்விட்டின்
கண்பரமும் கூடியது. அதில் நாயின் குரைப்பும் கலந்
திருத்தது!

"ஆண்டவா... சோதனை வேதனையெல்லாம் தாங்கற
தெய்யு ணக்கு இவ்வைப்பா". கைகூப்பி தொழுது கண்டிந்த
போது எதிரே நின்றான் அந்தப் பெண்.

தான் காண்பதை நம்பமுடியாமல் விழிகளைத் தட்டித்
தட்டித் திறந்தான் தனம்.

"நான் ஆனந்தி அத்தை."

தம் தொலைக்காட்சி சின்னப் பெண்கள் போல
தமிழில் மிழற்றினாள் அந்தப் பெண். தேவதையாட்டம்
தன்னைக் கட்டிப் முத்தமிட்ட அவளை ஆச்சரியமாய்
பார்த்தான் தனம்மான்.

என்ன ஓயில், உயரம், தன்னம்பிக்கையான சிரிப்பு!

"வாய்மா வா... நீ வந்ததுல மகிழ்ச்சி."

"எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான் அத்தை."

"தமிழ் சரியா வராதுமாயா?"

"வரும் வரும்... வராம எங்கப் போகும்? முதலில்
கொஞ்சம் அப்படி இப்படி ஆடும். சமாளிச்சிடுவோம்."

தங்கனைச் சுற்றிலும் வாய் திறந்து நின்ற தன்
குடும்பத்தை அறிமுகப்படுத்தினாள் தனம்.

"இவங்க என் பின்னைங்க. பெயர் அமுதினி, ஆகாஷ்,
அகிலா."

"ம்ம்... தெரிஞ்சுகிட்டேன். மூத்த அத்தான் வெளியே
போய் இருக்காராம்."

"ம்ம்... அவனுக்கு எப்பவும் வெளி வேலைதான்.
ஆகாஷ் அறைக்குள்ளேயே முடங்கி சதா எதையாவது
வாசிச்சபடி இருப்பான். நீ வரவும் தான் வெளியே தலை
நீட்டறான்."

பெருமிதமாய் சொன்னாள் தனம்.

ஆனந்திக்கு மிக மங்கலாய் தன் தாயின் முகம்
நினைவிருந்தது. அள்ளை உயிருடன் இருந்திருந்தால் வரு
கிறவர்கலிடமெல்லாம் தான் வென்று வரவேற்பதையில்
அடுக்கியுள்ள கோப்பை, பரிசுகளை இப்படித்தான் காட்டிப்
பெருமைப்பட்டிருப்பான்.

"புத்தகம் படிப்பியா? என்ன புத்தகம்?" - கேட்டாள்.
"பொதுவாய் ஏதாச்சும்" சமாளித்தான் ஆகாஷ்.

"அப்பறமாய் உன் அறைக்கு வந்தேன். உன் புத்தக மெல்லாம் பார்க்கணும்."

"ஐயோ... இல்ல... எல்லாம் நூலகத்தில் எடுக்கிறது... திருப்பித் தந்துடுவேன்..."

பதற்றத்துடன் கைகளை ஆட்டி ஆட்டிப் பேசினான்.

"உங்க பொண்ணுங்க ரெண்டு பேரும் ரொம்ப அழகு அத்தை."

"நீயும் தான் மகா அழகு. சேலை கட்டினால் இன்னும் அம்சமாய் தெரிவே."

"தன்னையே பார்த்துக்கொண்டான் ஆனந்தி.

"சென்னையிலே நாலு சல்வார் வாங்கினேன் அத்தை. மத்தெல்லாம் பேண்ட், சட்டைதான்..."

"ஐயோ... வந்தும்மா... அதெல்லாம் இந்த ஊர்ல உடுத்த ஆகாது. இரத்திரி படுக்கறப்ப வேணா போட்டுக்க."

"அட்டே... அப்ப நான் ரெண்டு மாசமும் சிறைவாசம் தானா?"

"அது ஏம்மா, என் சேலை இல்லை, அழுது சேலை வழுவுமுன்னு கட்டிக்கோ..."

"அது நழுவிடாம என் இருப்பில் திக்கனுமே!"

வாய்விட்டுச் சிரித்தவளை பார்த்த தனத்தின் வயிறு சுருண்டது! இவளை எப்படி சமாளிப்பது என்ற பயம் பிட்சியில் ஏறி அமர்ந்தது.

அது விசாலமான சமையலறை.

சுழன்ற திரைண்டர் இரைச்சலை மீறி வேலையாட்கள் பேசினார்கள்.

"விருந்தாளி வந்ததும் வராததுமா பரிக அடிசு கட்டியோ?"

பொன்னி போட்ட கோலத்தைப் பாராட்டி அவளுக்கு விருந்தாளி அளித்த 'சென்ட்' புட்டியை ஆளாளுக்கு முகர்ந்தனர்.

"யப்பா... நூறு ரோஜாப் பூவைப் பிழிஞ்சாப்பல வாசம்!"

காலை உணவு தயாராகி மேசைக்குப் போன நேரம் பெரியதாயி ஒட்டமாய் நுழைந்தாள்.

"முத்து கேசரி செய். இல்லை இனிப்பு புட்டு அவி. தல்ல சேதி."

"என்ன எங்களுக்குப் பரிக வருதா?"

"நம்ப சின்னப்பொண்ணு அகிலா வயசுக்கு வந்திடுச்சு..."

"ஆகா... இலண்டன் அம்மா காலெடுத்து வைச்ச நேரம் பார்த்தியா?" சிலாகித்த முத்து வேலையில் இறங்கினான்.

"இனி பெரிய நாய்க்கும், சேர்த்து சமைக்கணும் - ரெண்டு மாசம்."

"சின்னவரு வந்து பார்த்தால் என்னன்னு சொல்லு வாரோ?"

பரபரப்பும் பதற்றமுமாய் வேலையில் மும்முர மாயினர்.

தன் அடர்ந்த தலைமுடியை சீவி சீவி கலைத்தான் ஆகாஷ்.

அவன் கண்கள் தேடியது அழகிகளை மட்டும்தான்!

ஆனால் இக்கிராமத்தில் ஒல்லியும் வெளுப்புமான அழகிகளுக்கு வழியேயில்லை - எல்லாம் உழைப்பில் திரண்ட தேகங்கள்.

தன் அறைக் கதவு தாழிடப் பட்டிருக்கிறதா என கவனித்தவன் அவர் அலமாரியைத் திறந்து துணிக் குவியலுக்குத் துழாவினான்.

'வழுவழு' என்று விரலில் பட்ட புத்தகங்கள் அவன் முகத்தில் வெளிச்சம் ஏற்றின. அதன் நடுப்பக்கத்தைத் திறக்க அவன் வாய் தானாய் திறந்தது.

'யப்பா... பளிங்குவ செஞ்சு வெளிச்சம் போட்டாப்பல என்னமா மிளங்குது உடம்பு! எப்படி இத்தனை மெல்லிசா இருக்காங்க?'

தலக்குள்ளாகப் பேசியவன் வண்ணத் தாளில் விரலை ஒட்டினான். அவன் வாலிப உடல் சிலிர்த்தது. அடிவயிறு வெப்பமானது.

அவன் விரல்கள் தொலைபேசியின் எண்களைத் தட்டின. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பேச்சில் அவன் தன்னை இழுத்து கொண்டிருந்த போதுதான் அறைக் கதவு தட்டப் பட்டது.

அவசரமும் எரிச்சலுமாய் புத்தகங்களை ஒளித்தவன் கதவைத் திறத்தான்.

சுவைவத் துணிகளுடன் அச்சமும் குறுகுறுப்புமாய் தின்றான் வேலைக்காரப் பெண் பொன்னி.

இளையவரின் கதவு ஏன் சதா பூட்டியிருக்கிறது என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு.

போன வாரம் 'ஐயா' என்று குரல் கொடுத்தபடி சகலமாய் கதவைத் திறந்துவிட, நரசிம்ம அவதாரமல்லவா எடுத்துவிட்டார்?

'இப்படி கதவைத் திறக்கிற நிமிரெல்லாம் எங்கிட்ட வேணாம். எவ்வளவு நேரமாய்க் கதவுக்கு வெளியே தின்னோ ஒட்டுக் கேட்கறியா சனியனோ?'

பொன்னி அன்று நடுங்கி விட்டாள்.

கதவைத் திறந்ததும் இளையவர் கையில் பிடித்திருந்த போனை ஏன் பாம்பைப் போல உதறினார்? யாரோடு பேச்சு? அதைத்தான் ஏன் ஒட்டு கேட்க வேணும்? - யோசித்தாள்.

ஆகாசக்கும் ஆத்திரம் தாளவில்லை.

எப்பேர்ப்பட்ட உரையாடலைக் கலைத்துவிட்டாள் இந்த முட்டாள். சற்று முன் கண்குளிரப் பார்த்த காகித தேவதைகளுக்கு நேர்மாறான கருவாடு இவள்.

'இனி இப்படி என் கதவைத் தொடவேக்கூடாது' எனும்படி கத்தி அனுப்பினான். மூக்குறிஞ்சியபடி வந்த பொன்னியை விசாரித்தாள் பெரியதாயி.

"இளையவரு ஏசிப்புட்டாரு அக்கா."

"நீ என்ன செஞ்சே? அதைச் சொல்லு."

"அவர் அறை பக்கமே போகக்கூடாதாம்."

"அடி மக்குபய புள்ள... ஆம்புளைப்புள்ள தனிச்சு இருக்கையில் இப்படி நீ 'மனக்'னு நுழையலாமா? வெக்கங் கெட்டவளே... கண்ணைத் துடை."

"இல்லக்கா... அவரு போன்ல பேசினதை நான் ஒட்டுக் கேட்டேனாம்... ரொம்ப ஏசிப்புட்டாரு..."

"தோலாய்ப் பிறந்தால் ஊசிக்கு அஞ்சலாமா? போ... போ..."

பொன்னியை அன்று விரட்டிய பெரியதாயின் மனதுக்குள் சஞ்சலம் புகுந்தது. வீட்டில் புயல் கிளம்பப் போகிறது என்பதாய் அவள் மனம் குறி சொன்னது.

உலக்கையில் பின்னே பூனைக்குட்டியாய் மூலையில் கருண்டிருந்த அகிலாவை விநோதமாய் பார்த்தாள் ஆனந்தி.

தான் வயசுக்கு வந்த நான் நினைவிற்கு வந்தது. அப்போது ஆனந்தி பள்ளி மாணவி.

அன்று இலண்டன் அருகே உள்ள ஒரு கிராமத்திற்கு அழைத்துப் போய் பழங்கால வீடுகளைப் பராமரிக்கும் முறை

பற்றி மாணவ மாணவிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க இயலாது.

குறியவற்றில் ஆனந்திக்குத்தான் 'பெரியவளானது' புரிய, தன் தோழிமுன் எச்சரிக்கையாய்த் தந்திருந்த பாதுகாப்பை எடுத்துக்கொண்டாள். போகிற போக்கில் வேறு வழியில்லாமல் அப்பாவிடம் விசயத்தைச் சொல்ல, அப்பா குதூகலத்துடன் கைகுலுக்கினார். இவன் பள்ளியிலிருந்து களைத்துத் திரும்ப, அவளுக்குப் பிடித்த 'பாஸ்தா', ஐஸ்கிரீம் எல்லாம் வாங்கி வைத்திருந்து பரிமாறினார்.

தொடர்ந்த சனிக்கிழமை அன்று கடைகளுக்குக் கூட்டிப் போய்த் தகை, துணிமணிகளை வாங்கிக் குவித்தார்.

ஆக, தான் ஒரு முழு பெண்ணாகிவிட்ட பெருமிதமும், அதைக் கொண்டாடிய அன்பான அப்பாவால் மகிழ்வாய் கழித்த ஒரு நிகழ்ச்சி இங்கு அப்படியாய் இல்லை எனப்பட்டது.

சற்று முன்பு வரை குதித்து ஆடிய சிறுமி இப்போது அடிப்பட்டபட்டாம்பூச்சி போல முடங்கிக் கிடந்ததைக் காண வருத்தமாக இருந்தது.

இந்த நிகழ்வு நல்லது என்றாலும் எதிர்பாராத அதிர்ச்சி, கூடவே உடம்பின் வேதனையுடன் இருப்பவளை வீட்டார் கடிமாய் ஏற்றுக் கொண்டால் மனகக்கு இதமாக இருக்கும்.

இப்படி ஒதுக்கி... காட்சிப் பொருளாய் வைப்பது பாவம்.

சிறே உலக்கையின் மறுபக்கம் அமர்ந்தாள் ஆனந்தி.

"தயானா பெரியவளாயிட்டதா சொல்றாங்க... அதெல்லாம் பேசுக்குத்தான் அகில், உனக்கு என் பரிக் பிடிக்கும் பாரு. நாம சேர்த்தேகூட விளையாடலாம்." இவன் கண்ணிமிட்ட, இளையவன் புன்னகைத்தான்.

ஆனந்தி நீட்டிய பொம்மை ரகங்களை ரசித்தாள்.

"ஆனா இனிமே அக்கா மாதிரி மாசா மாசம் பின்னறைக்கு நானும் போயிடணுமாம்... எனக்கு அங்கே பிடிக்கவே பிடிக்காது. என் அறையில் படுத்தாத்தான் தூக்கம் வரும்."

ஆனந்திக்குப் 'பின்அறை' விசயம் புரியவில்லை.

காற்றும் வெளிச்சமும் அதிகம் புகாத பின்பிற அறை ஒன்றில்தான் அந்த மூன்று நாட்கள் பெண்கள் கழிக்க வேண்டும் என்பது புரிய மேலும் வருத்தமானது.

"அம்மாமார் எல்லாரும் இப்படி பழங்காலம்தான். உங்க பெரியண்ணா வரட்டும்... அவர்கிட்ட சொல்லி முதல்வ இந்த உலக்கையைத் தூக்கிட சொல்வோம்."

"ஐயோ, அண்ணன் அம்மாவுக்கும் மேல..." முனங்கினாள் சிறுமி.

"கட்டுப்பெட்டியா?" குரல் தணித்துக் கேட்டாள் ஆனந்தி.

"கடுமையான பெட்டி!" சொல்லி விட்டு நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டாள் அகிலா. தன் உடன் பிறந்தவனை மூன்றாம் நபரிடம் அதுவும் சற்று முன்பே அறிமுகமான ஒரு பெண்ணிடம் விட்டுக் கொடுத்த சங்கடம்.

ஆனந்தி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

'கலகல' வென்ற மகிழ்ச்சி அருவி அகிலாவின் சங்கடத்தை அடித்துப் போனது.

"இப்படித்தான் நினைச்சதைப் பேசிடணும். ஆனா உன் அக்கா அமுதினி இப்படியில்லை... கொஞ்சம் பயந்த சபாவமோ?"

தன் பிறை நகங்களை ஆராய்ந்தபடி கேட்டாள்.

"பயமெல்லாம் இல்லை... கோபம்..." இப்போது அகிலாவின் நாக்கு தளர்ந்துவிட்டது.

"அட்டே... யார் மேல?"

"எப்போதே மேலாயும். இப்ப யார்கிட்டேயும் அழைக்காமல் போய்விட்டேன். ஆனால், முக்கியமானது என்னவென்று மேல் கோபம்..."

"என் இப்படி இருக்கிற ஆண்டாய் மாசா மாசம் உங்களுக்குப் பிள்ளை உட்கார வசிக்கட்டாறென்றா..."

இப்போது அலிசா கலகலவென நகைத்தாள்.

"உங்களை இந்த மாசத்தோட சரி அண்ணி. இனிமே பிள்ளைக்குப் போகணும். அங்க தனி தட்டில் சாப்பாடுவதும் பக்கம் பக்கலாம். திறைய தூங்கலாம்... இப்படி மாறி மாறி செஞ்சாதுப் போந்தானே."

"அப்ப கோபம் எதுக்கு?"

"அது... அது வேற விசயம்..." சிறுமியின் குரல் மிகத் தணிந்தது.

"இது குடும்ப விசயம்னா வேணாம். இரு சாக்ஷெட் எடுத்துட்டு வாறேன்..."

"இருக்க அண்ணி... தீங்களும்தான் எங்க உறவுதானே. நவிரொண்டு மாசம் எங்கனோட வே தங்கப் போறங்க... தீங்களும்தான் தெரிஞ்சிக்கிறது நல்லதுதான்... வந்து... வந்து... அது ஒரு துணை விரும்புக..."

"அப்பா இங்கெல்லாம் இது கிடையாதுன்னாரே... டெட்டிக்கட இம்பாலிபிள் அப்படின்னா எப்படி?"

சிறுமியை ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் அனந்தி.

"பூக்க, உட்கார என்று இல்லாட்டியும், கல்யாண வீடு, கவிதை அங்கம், திருவிழா எல்லாம் இருக்குமல்லா... குறும்பாய்ச் சிசித்தான் இளையவள்.

திரிமிக்கென் ஆட, அவள் தலை அசைத்தது வெகு அழகாக இருந்தது.

"நம்ப ஸர் பொண்ணுங்க அழகுதான். பார்த்ததும் ஆன்கள் அலை பாய்வாங்க... அதென்ன அமுதினிக்ருக்"

கவிதை எல்லாம் அத்தனை இஷ்டமா என்ன? அவள் மனையியல் மாணவிதானே?"

"அக்காவுக்கு இலக்கியம் பிடிக்கும். கிடைச்ச புத்தக மெல்லாம் வாசிப்பா..."

"உங்க வீட்டுல புத்தகம் வாசிக்கிறது. ஆகாஷ் மட்டும் தான்னு நினைச்சேன்..."

அலிசா முகம் சுழித்தாள்.

"ஆமா... அவன் அறைவிலே அவன் சொன்னது மாற்றி நூலகப் புத்தகம் ஒன்றுகூட நான் பார்த்ததே இல்லை... சதா அறை பூட்டி இருக்கும்... உன்னார என்னதான் செய்வானோ? மகன் புத்தகம் வாசிக்கிறதாய் சொல்றது அம்மா விடற உட்காங்கடி...! அம்மா ஏமாணி - அவங்க சொல்றதை எல்லாம் நீங்க நம்பிடுங்க..."

"சரிமகனே... இனி உன்னை மட்டும் நம்புறேன்."

"பத்திரிகையிலே வர்ற கவிதைகளை வாசிச்சிட்டு ஆகாஷ்கோன்னு வா அக்கா.. இங்கே ஒரு கல்யாணத்துக்குப் பொண்ணு மாப்பிள்ளையை வாழ்த்தி பேச வந்தாராம் இளமுருகு..."

"நான் நல்லா மென்று உச்சரிக்க வேண்டிய பேர்..." இளமுருகு...ம்?"

"அது உட்காங்கடி பேரு... அதாம் புனை பெயர்! பிறகு நிண்டுக்கல்லில் கவிபரங்கம் நடக்க, அக்கா ஏதோ சாக்கு சொல்லிட்டு அங்கேயும் போய் பார்த்துச்சாம். அதிலேருந்து சதா அவருபத்தின பேச்சுதான். அவருக்கும் அக்காவைப் பிடிச்சுட்டது போல... கிடைச்ச ஒரே ரசிகையை யார் விடுவா? ஏதோ சாக்குவ அவரும் நம்ப வீட்டுக்கு வந்தாரு. அம்மாவிட்ட பேசி நான் உங்களுக்குச் சுத்தி முத்தி சொந்தம்னு வேற சொல்லிகிட்டாரு..."

"அப்ப கல்யாணம் கலபம்தானே?"

"இல்லை அண்ணி... கவிதைன்னு ஏதோ கறுக்கிட்டு நல்ல படிப்போ சம்பாத்தியமோ இல்லாதவனுக்குத் தங்கச்சியைக் கொடுக்க முடியாதுன்னு அண்ணன் 'தடா' போட்டுட்டார்."

"அத்தைக்கு இந்த சம்பந்தத்துல சம்மதமா?"

"அக்கா அழுததைப் பார்த்து அம்மாவுக்குப் பொறுக்கலை..."

"ஆக ரெண்டு பேருக்குள்ளும் அதிகம் பழக்கமில்லை... ஒரு மாதிரியான சர்ப்பு. அவர் கவித்திறமை மேல் அழுதுக்கு மதிப்பு... அய்வளவுதான். அதிலேயும் இங்கே பலதரப்பட்ட ஆண்களைப் பார்த்துப் பழகுகிற வாய்ப்பும் இல்லை" "இப்படி நினைக்கநான் போல அண்ணன், பாலா எரை கட்டிட்டு வந்தார்."

"அதாரு பாலா" விழிகளை விரித்தான் ஆனந்தி.

"அண்ணன்கூட படிச்சவராம். சோழவந்தான்ல பால் பண்ணை, கோப்பு, தியேட்டர்னு பெரிய பணக்காரர், அண்ணன் மாதிரியே குடும்பச் சொத்தைப் பெருக்கின கில்லாடியாம்."

"ம்ம்... உங்க அக்கா பாலாவைப் பார்த்தாளா... பிடிச்சிருந்தா?"

"அவள்தான் இளமுருகுன்னு கண்களை இறுக மூடிட்டிருந்தாளே..."

"அப்ப அழுதுவும் கடுமையான பெட்டிதான்!"

இரு பெண்களும் சேர்ந்து சிரித்தது, சலங்கை கட்டிய நாட்டியக்காரி ஒருத்தி அந்த அறை முழுக்க ஓடியது போலிருந்தது.

"அப்ப அழுதினி இலக்கியம் படிச்சி இருக்கலாமே..."

"அதுக்கும் அண்ணன் சம்மதிக்கலை... பொண்ணுக்கு அது அவசியமில்லைன்னுட்டார்..."

"அது தப்பாச்சே! எல்லா முடிவுகளையும் ஆண் களுக்கே விட்டுட்டு பொண்ணுங்க வாயை மூடிட்டு

உட்கார்ந்தால் ஆம்பளைங்க அலட்டல் ஜாஸ்தியாயிடும். நம்ப வாழ்வுக்கான முடிவுகளை நாமதான் எடுக்கணும்... ஆம்பளை அந்நேரம் குதிச்சா நாம் அவங்களை அடக்கித் தான் வைக்கணும்... அதட்டணும்... இல்லைன்னா ரொம்ப திமிராய் ஆயிடுவாங்க... சரிச்சுக்க முடியாது!"

"அண்ணனை அதட்டி அடக்கறதா? நாங்க அவர் முன்னே வாயை திறக்கமாட்டோம் அண்ணி..."

"அப்பமன்னா அவர் கண்டிப்பா அப்படித்தான் இருப்பார். தான் தோன்றித்தளமாய் விட்டிருக்கீங்க... எங்க இன்னும் அவர் என் கண்ணிலேயே படலியே?"

"திரும்பினால் கண்ணுல படுவேன்! வெளிநாட்டில் படிச்சுட்டா முதுகிலேயும் சுண் இருக்கும்னு மெத்தளமாய் நினைக்கக்கூடாது."

பின்னாலிருந்து அதட்டிய ஆண்குரலில் இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர்.

வாசலில் நின்று அண்ணன் முகத்தில் தெரிந்த கோபத்தில் அகிலா நடுங்கிவிட்டாள். ஆனால் அதைத் துனியும் லட்சியமே செய்யாமல், "அலோ அத்தான். நான் ஆனந்தி" என்று அவனை நோக்கி வலதுகரத்தை நீட்டிய ஆனந்தி இயல்பாய் ஆனந்தனை நெருங்கினாள்.

4

வேலைப்பாடுமிக்க மரச்சட்டத்தில் அகப்பட்டிருந்த அந்த ஆளுயரக் கண்ணாடியின் முன் அரை மணி தேரமாய் நிற்கிறாள் கதாங்கினி.

தேயக்கூடிய பொருளாக இருந்தால் அந்த நிலைக் கண்ணாடி அந்த நேரம் தேய்ந்து கரைந்திருக்கும்! பாக்கு திறப்பட்டுச் சேவையை ஐந்தாம் முறையாக அவிழ்த்துக் கொகலினான்.

அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்த நாய் அதட்டினான். "என்னடி இன்னுமா கிளம்பலை?"

"எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு..."

"என்ன புதுசா சத்தேகம்? ஏதோ இப்பத்தான் முதன் முதலா மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போறாப்பல?"

"அதுல்ல... வந்து... எப்படி இருக்கேன்மா?"

"எப்பவும் மாதிரி சுமாராய் இருக்கே. இன்னும் பத்து நிமிடம் இப்படியே நின்னா அலங்காரம் கலைஞ்சு வெகு சுமாராய் ஆயிடுவேக்கா!" வந்து நின்ற சுதாங்கினியின் தம்பி கிண்டலடித்தான்.

"டேய் கந்தரம்... கிளம்பறச்சே அக்காளைக் கோபப் படுத்தாதே..."

"இவ்வைன்னா நீ சாந்த சொருபினியா? ஆனந்தன் அத்தான் வீட்டுல பொம்பளை விருந்தாளி வந்துட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டதுமே கொதிக்க ஆரம்பிச்சுட்டியே..."

"போடா... நான் என்ன குழம்பா கொதிக்க?"

நக்கல் பிடித்த தம்பிப் பயல் நகருவதாயில்லை.

"குழம்பு இல்லக்கா. குழப்பம்..."

"எல்லாம் தெளிவாத்தான் இருக்கேன். ஆனந்தன் எனக்குத்தான். நான் அவருக்குத்தான்னு முடிவாயிடுச்சே... நம்ம தாத்தா திடீர்னு சரகலைன்னா இத்தேரம் நான் அவர் பெண்டாட்டி..."

"வந்திருக்கிற அத்தானோட மாமன் மகள் பேரழகாம். நாராயணன் வந்து மெனக்கெட்டு சொன்னான்."

"நாராயணனுக்கு என்ன தெரியும்?"

"கண்ணு நல்லாத் தெரியும் அக்கா... நம்புங்கள் அந்த நாராயணனை! டி.வி.யில் வர்ற உலக அழகிங்க கணக்கா இருக்காங்கன்னு ஒரேயடியா வழிஞ்சான்!"

சுதா பல்லை அழுந்தக் கடித்தாள்.

இரு வீடுகளுக்கும் நடுவே இரண்டு மைல் இடை வெளி இருந்தாலும் தன் ஆட்களைச் சுதா அங்கு அனுப்புவாள் சுதாங்கினி.

அங்கிருந்து தகவல்களை பெறவும் தெரியும். பல பெரிய இடங்களே ஆசைப்பட்டு வலைவீசிய பெரும் திமிங்கலத்தைத் தான் பிடித்துவிட்டகர்வம் அவளுக்கு. ஆனால், அதில் தன் நிதானத்தை இழக்க வில்லை. அவள், சற்று அசந்தாலும் பெரும் மீன் கை நழுவிப் போகக்கூடும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வும் கூடவே இருந்தது.

ஆனந்தனுக்குத் தன்மேல் காதல் மயக்கம் ஏதுமில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

அருகருகே இருக்கும் சொத்தும் இணைய தன் பண்ணையை மேலும் விஸ்தரிக்கலாம் என்ற நோக்கத்தில் தான் தங்கள் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது என்பதில் அவளுக்கு வருத்தம்தான்.

பெருமூச்சுடன் கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் பிம்பத்தை நிதானித்தாள்.

ஐந்தடி உயரம்.

அந்த உயரத்திற்குப் பொருத்தாத 55 கிலோ எடை என்பதால் அவள் பார்வைக்குச் சற்று குண்டுதான். நிறம் தூக்கல் என்றாலும் முன்பற்கள் நான்கு, நாங்களும் தூக்கலாய் இருக்கிறோமே என்று நிமிர்ந்து கொண்டதில் அவள் முகலட்சணத்தின் மாற்று குறைந்துவிட்டது. தன் முந்திரிக் கொட்டைத் தனமான பற்களைக் காட்ட சுதா விரும்பாததால் சிரிக்கும் பழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டாள். வேண்டிய சில

சத்திப்பங்கனில் மெத்தனமாய்ப் புன்னகைப்பதோடு சரி. அதுவே தனக்கு கம்பிரமாய் இருக்கிறது என்று திருப்திபட்டுக் கொண்டான்.

ஆலத்தனை மணந்துகொண்டால் இந்த வட்டாரத்துக்கு ராணி தான் தான் என்ற மிதப்பும் இப்போது மேந்திக்குத்தது.

அதில் இந்த இலண்டன் முறைப் பெண்ணின் வருகை குண்டைத் துக்கிப் போட்டுவிட்டது.

ஆனந்தியின் வருகையைப் பற்றி ஆனந்தன் குறிப்பிட "அப்படியா... மகிழ்ச்சி" என்றவளுக்கு

"ரெண்டு மாசம் இங்கதான் இருப்பா" என்பதை கேட்க 'கருக்' என்று!

"கல்யாணமாகாத பெண்ணை நீங்க இத்தனை நாள் வைச்சுக் காப்பாத்தறதுன்னால்..." இழுத்தான்.

"அவள் என்ன ஊசிப்போகிற பண்டமா? இருக்கட்டும். நாய் இல்லாத பொண்ணாம்" என்ற அவன் பதிலில் வாய் மூடிக்கொண்டான்.

ஆனால், நெஞ்சோரம் நமைச்சல் தொடங்கிவிட்டது. ஆனந்தனின் வேலைக்காரர்களுக்கு கையில் பணம் தந்து தாஜா பண்ணியிருந்தான்.

"அந்த இலண்டன் பொண்ணு வந்ததும் எனக்குத் தகவல் வந்திரணும் என்ன?" என்று.

ஆக ஆனந்தி வந்ததுமே மூச்சிரைக்க சுதாவிற்குத் தகவலும் வந்துவிட்டது. "பொண்ணு மகா அழகும்மா... அது சிரிச்ச சிரிச்ச பேசறதுவ வீடே கலகலங்குது" என்ற பரிதகவல் வேறு!

ஆக பட்டு சகிதமாய்ச் சிங்காரித்த பிறகும், தான் இன்று முகாவே இல்லை என்ற குறையில் தவித்தாள் சுதாங்கினி.

"பாக்கு நிறம் டல்லடிக்குது இல்லையாம்மா... தளிர் பச்சை கட்டிக்கவா?"

"நேரத்துக்குப் போகணும், இப்பவே கிளம்பினாலும் நாமதமாய்த்தான் போவே."

தாயின் இந்த மிரட்டலுக்குப் பலன் இருத்தது.

தோற்றத்தைவிட 'டான்' என்று நேரத்திற்குப் போய் இறங்கும் கம்பிரம் தனிதானே?

"டிரைவர்... சீக்கிரம் காரை எடு" அதட்டலுடன் காரில் ஏறினாள் சுதாங்கினி.

போருக்குக் கிளம்பும் ஒரு ராணியைப் போலப் புறப்பட்டு விட்டாள்!

"எனக்கு இதெல்லாம் கொஞ்சமும் பிடிக்கலை... இவன் வரும்முன் அப்படி சொன்னது தப்புன்னு கொண்டாலும் வந்தவளைப் பார்த்ததும் நான் நினைச்சது சரிதான்னு நிச்சயமாயிடுச்சு."

உறுமிய மகனை அச்சத்துடன் பார்த்தாள் தனம்மாள்!

"என்னா சிரிப்பு! வயகக்கு வந்துட்ட அகிலா குட்டியைப் பார்க்கப்போனால், அங்கே அவளுக்குத் தப்பான உபதேசம் நடந்திட்டு இருக்குது. 'ஆண்பிள்ளை பேச்சைக் கேட்கக்கூடாது. நம்ம இஷ்டத்துக்கு முடிவெடுக்கணும்... ஆணை எதிர்த்துப் பேசணும், அடக்கணும்'னு உபதேசம்!"

தனம்மாவின் கண்கள் வெளியே பிதுங்கின. பாதியில் தவித்த சிரிப்பை அவசரமாய் உள்ளுக்குத் திணித்தவள், "ஆனந்தி அப்படியாப்பா சொன்னாள்?" என்றாள் வருத்தமாய்.

"ம்ம்... என்ன வார்த்தை அது? 'போர் அடிச்சிடு வோமாம்' சலிக்காம உழைச்சுக் கொட்டற நாங்க சலிச்சிடுவோமா? இவள் வர்றான்னு போன மாசமே போளில் ஐ.எஸ்.டி. வசதி செய்து வைச்சாச்சு. குளிக்க ஷவர்,

புது மெத்தைன்னு தங்க கேட்டதுக்கு மேலேயே செய்தாச்சு..."

ஆனந்தன் அதிகமாய் பேசுபவனில்லை. அதிலும் உழைப்பின் பலனைச் சுவைத்தபிறகு பேச்சை கருக் கொலிட்டவன். அவனே இப்படி பேசும்படி ஆனந்தி வைத்து விட்டாளே...?

இப்போதெல்லாம் வீடு மிக இறுகிவிட்டது. இப்படி குடியியல் பேசி குதுகலமாய் வளைய வர ஒரு பெண் தேவையான் என்றாலும், வந்த முதல் நாளே ஆனந்தியின் பேச்சு அதிகம்தான்.

"அறியாப் பிள்ளைப்பா... ஏதோ விளையாட்டாய்ப் பேசி இருப்பா."

"அதட்டலுக்கும் பயப்படறாப்பல தெரியலைம்மா... சிரிப்பு மாறாம எங்கிட்ட கைகுலுக்க வர்றா! இப்படி தொட்டுப் பேசறதெல்லாம் இங்க வேணாம்னு சொல்லி வைச்சுங்க... கட்டுப்பாடாய் வளர்ந்த அமுதினியே நம் சொல்படி கேளாமல் பாயறா... இவள் எப்படியோ?"

தனம்மாளின் முகம் வாடியது.

"ஆகட்டும்பா."

அவன் எண்ணங்களைத் திசை திருப்பினான் தாய்.

"இப்ப சுதாங்கினி வர்ற நேரமில்லையாப்பா?"

இதற்குச் சற்று பலன் இருந்தது.

"ம்ம்... முகம் கழுவிட்டு வர்றேன். ஆனா இவளைச் சுதா முன்னே கண்டபடி உளற வேணாம்னு கண்டிக்க வைச்சுங்க. அப்படியே ஒரு சேலையில் சுத்தி நிற்க வைச்சுங்க."

"அது நாலுசல்வாருங்கதான் கொண்டு வந்திருக்காம்."

"இது வேற எனக்குச் செலவு... மதுரைக்குக் கூட்டிப்போய் நாலு சேலை வாங்கிக் கொடுங்க. அதுவரை

வீட்டுல உள்ள சேலையைக் கட்டட்டும். ஆனா முதல்ல வாயைக் கட்டப் பழகணும் அவள்..."

உத்தரவிட்டு நகர்த்தவளைத் திகைப்புடன் பார்த்தாள் தனம்மாள். மூத்தவள் அமுதினியை அழைத்து விவரங்களை அவள் காறிலும் போட்டாள்.

"எல்லாம் அண்ணன் உத்தரவாக்கும்?" மகள் சலித்தாள்.

"மின்னே சேலையைக் கொண்டு கொடு. ஆனந்தி சுதா வர்ற நேரமாச்சு."

"யாரைக் கட்டணும்? எதைக் கட்டணும் எல்லம் சின்னவர் விருப்பப்படிதான் இங்கே நடக்கணுமாக்கும்?" என்ற மகளின் முனங்கல் காதிப் படாதது போல இருந்து கொண்டாள் தனம்.

தாய் சொன்னது போல தன் சேலைகள் இரண்டையும், ஒருமுறை ஆசைப்பட்டு வாங்கி, அண்ணன் முறைத்ததால் அணிந்த மூச்சோடு கழற்றிவிட்ட வெல்வெட் இரவிக்கையை ஆனந்தியிடம் தந்தாள் அமுது.

"நன்றி... ரொம்ப அழகான சேலை" ஆவலுடன் சேலைகளைத் தோள் மீது போட்டு அழகு பார்த்தாள் ஆனந்தி.

"கட்டிக்கத் தெரியுமா? இல்லைன்னா நான் வந்து உதவுறேன்?"

"அதெல்லாம் தெரியும் அமுது. எங்க குடும்ப நண்பர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்கள்தான். இலண்டன் ரோட்டிலே நடந்தால் சேலையும் சல்வாரும் கண்ணுல பட்டுகிட்டே இருக்கும். நிறைய நம்மாளுங்க உண்டு. தவிர தமிழ்நாட்டிலேருந்து வியாபார நிமித்தம் யாரேனும் வரும்போது எங்க வீட்டுலதான் தங்குவாங்க. எனக்கு விதவிதமான சேலை, நகைன்னு வாங்கிட்டு வருவாங்க..."

அவங்களுக்குக் கட்டிக் காண்பிக்கணுமே... அப்படிப் பழகினது."

"ம்ம்... அதையெல்லாம் கொண்டு வந்து இருந்தால் இங்கே கட்டி இருக்கலாம்ல?"

"இந்த வெயிலுக்கு தோது இல்லைன்னுதான்... எடுத்துட்டு வரலை."

தோன் குறுக்கிப் புள்ளைகத்தவளை விழி எடுக்காமல் பார்த்தான் அமுதினி.

முதல் பார்வையிலேயே ஆனந்தி மிக அழகு என்பது தெரிந்தாலும் அவள் பேசும் முறையும் சிரிப்பும் அவளை மேலும் வசீகரமாக்கின.

"இப்ப கதா அண்ணி வர்றாங்க. அதான் சேலை கட்டிக்கச் சொன்னாங்க அம்மா."

"அது யாரு?" ஆனந்தியின் நீள விழிகள் குண்டாயின.

"கதாங்கினி. எங்க பெரியண்ணாவுக்கு நிச்சயிக்கப் பட்ட பொண்ணு."

"சரி... ஆனா அவங்க வரும்போது நாமெதுக்கு இடைஞ்சலாய் அவங்க நடுவே இருக்கணும்?"

"அவங்க வர்றதே உன்னைப் பார்க்கத்தானே?"

"அப்ப நாளை நான் பேண்ட் போட்டுக்கலாமா?"

"ஐயோ... நாலு சல்வார் வைச்சிருக்கியாமே... அதுல ன்று..."

யோசனையாய் தலையாட்டினாள் ஆனந்தி.

"ம்ம்... அப்படின்னால் அப்பாவுக்கு போன் போட்டு, அவ்மாரியை அடைச்சுட்டு இருக்கிற சேலைகளை லுப்பச் சொல்லணும்."

"இரவிக்கங்க?"

"எல்லாம் பக்கவாய்த் தயார். இப்ப கட்ட சமயமும் சந்தர்ப்பமும் வாய்ச்சி இருக்குது. அப்பாவின் நண்பர்கள் யாராவது சதா இந்தியா வருவாங்க. இருபது கிலோ பெட்டியை ஏத்திட்டு வர்றது சிரமமில்லை..."

"அப்ப உடனே போன் போடேன்."

"ஐ.எஸ்.டி. வசதி..."

"நீ வர்றதாய்ச் சொன்னதும் அண்ணன் செய்த முதல் வேலை அதான். நம்பரைத் தட்டினா உடனே நீ உங்க அப்பாகிட்ட பேசலாம்."

"நல்லா இருக்கே... உங்க அண்ணா கொஞ்சம் சிடுமூஞ்சியாய்த் தெரிஞ்சாலும் சிந்திக்கிறார்... செயல் படறார்... சிந்தனையாளர்களுக்குச் சுலபத்தில் சிரிக்க வராதுதான்."

மும்முரமாய்ப் பேசியவளைப் பார்க்க அமுதினிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"பரவாயில்லை நீ கூட சிந்தனையாளர் வர்க்கம்னு நினைச்சேன். சிரிக்கிறே சிரிக்கும்போது இன்னும் அம்சமாய் இருக்கே!"

வெட்கத்துடன் தன் அறைக்கு வந்த அமுதினி வெள்ளிக் கண்ணத்தில் பறிந்து வைக்கப்பட்டிருந்த மல்லி அரும்புகளைத் தொடுக்கலானாள்.

ஜோடி மொட்டுகளை எடுத்து நாரை லாவகமாய் விரல்கள் சுழற்ற, அவள் மனமும் சுழன்று பின்னே போனது...

தவிர வெண்மலர்கள் அவர் நினைப்பைத்தானே தருகின்றன. அந்தக் கருத்த முகத்திற்கு முத்துச்சரம் போன்ற அவர் சிரிப்பு வெகு அம்சம்.

அவர் கண்களில் மட்டும் முள்போன்ற கூர்மை.

பெருமூச்சுடன் கண்ணாடி பார்த்தவன் துவி மை எடுத்துத் தன் இமைகளில் தடவினான். மையிட்ட கண்கள் உலிர்த்தன.

"மன ஆழியை அளக்கும் தாழி அவளின் விழி!"

கவிதை அரங்கில் இளமுருகு தன்னையே பார்த்தபடி உச்சரித்த வரிகள் மனதில் ஓடி முகம் சிவக்க வைத்தன.

அவரின் கடல் போன்ற மனதை இச்சின்ன விழி, நாயியாகி அளந்துவிடுகிறதாக்கும்?

பெருமிதமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டாள் அப்பேதை.

அவள் இளமுருகுவை முதலில் சந்தித்தது ஒரு திருமணத்தின்போது அது பள்ளித் தோழியின் திருமணம்.

மணமக்களை வாழ்த்திப் பேச அவன் மேடையேற, கூட்டம் சலசலத்தது. அதுவரை அமுதுவின் வானநிற பட்டுச் சேலையையும் அதற்கும் பொருத்தமாய் அவள் கழுத்தில் கிடத்த தீலக்கல் மாலையையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் தொடியில் கட்சி மாறினார்கள்.

"ஏய், இவரு எப்ப வந்தாரு?"

"இளமுருகு இல்லாம பெரிய கல்யாணமேதும் நடக்குதாக்கும்?"

மற்றொருத்தி உரிமையாய் நொடித்தாள்.

"கவிஞரு பேச வந்துட்டா எவனும் பந்திக்கு முந்த மாட்டான் பாரு.. உக்காந்து கேட்பான்..."

"யாரு கேட்காட்டியும் நீ கேட்படி சிங்காரி..."

தான் கல்லூரிப் படிப்பிற்காக வெளியூர் போயிருந்த காலத்தில் இந்த வாலிபன் பிரபலம் ஆகியிருக்கிறான் என்று பூமித்தாள் அமுது.

அவளும் அவளை ஆர்வமாய் கவனித்தாள்.

ஒவ்வியாக இருந்ததால் சிறு கூடுதல் உயரம் போன்ற தோற்றம், நல்ல கருப்பு.

அதை எடுத்துக்காட்டும் தும்பைப்பூ திற வேட்டி, கழுத்து வைக்காத ஜிப்பா.

லேசாய் எண்ணெய் வைத்து, படிப்படியாய் வளைத்து வாரியிருந்த கேசம். காலில் வெள்ளை செருப்பு.

"யார் ஜாடையிலோ இருக்காரே?" அவள் யோசிக்க, அவன் பேசினான்.

"கொடியும் மலருமாய், வானும் மதியுமாய், கடலும் அலையுமாய் இன்று இளைத்திருக்கும் தம்பதிகளே, அவர்களை வாழ்த்த வந்திருக்கும் அன்பு நெஞ்சங்களே..."

இவளுக்குள் பொறி தட்டியது.

அமுத்தம் திருத்தமாய் இளைஞன் பேசக் கூட்டம் ஓரளவு அமைதியாய் கேட்டது.

திடீரென்றுதான் அமுது அதை உணர்ந்தான் - அவன் விழிகள் தன் மீதே நிலைத்திருப்பதை...!

ஒருவேளை தன் பெண் ரசிகைகளைப் பார்த்துப் பேசுகிறாரோ என்று இவள் இடம் மாறி அமர, காந்தத்தைத் தொடரும் இரும்பாய் அவன் பார்வை இவளையே கவலித் தொடர்ந்தது!

அமுதுவிற்குள் படபடப்பு.

இவளுடன் வந்த தாயார், "நான் கிளம்பறேன்... நீ சிநேகிதிகளோட பேசிட்டு வா... காரை அனுப்பறேன்." என்று போயாயிற்று.

பேசாமல் அம்மாவுடனேயே போயிருக்கலாம்.

அவளையே கூர்ந்து பார்த்தவன், "கண்ணே நீ என்றும் எனக்கு... இக்கண்ணன் இனி உனக்கு...." என உரத்த குரலில் சொல்ல துணுக்குற்றான்!

"இப்படி ஒரு இனிய உறுதி மொழியுடன் புதுத் தம்பதியினரை மாலை மாற்றிக் கொள்ளும்படி வேண்டு

விறல்" என்றவன் பேச்சைத் தொடர். இவனுக்கு வியர்க்கத் தொடங்கினது.

அந்தக் கூவல் தனக்காகவா?

கண்டதும் காதல் வசப்பட்டு விட்டானா?

அவனுக்கு எப்படியோ... தனக்குள் ஏது மில்லையே...?

நெஞ்சு படபடப்பதும் வியர்ப்பதும் காதலா?

இவை மாரடைப்பிற்கான அறிகுறிகள் அல்லவா? அதற்குள் கவிஞன் கீழிறங்க, சிலர் கை தட்டினர்.

தன்னிச்சையாய் அமுதினியும் கை தட்டினான்.

எங்கே தன்னருகே வந்துவிடுவானோ என்ற அச்சத்தில் அவசரமாய்ப் பாட்டிகளின் கூட்டத்தின் நடுவே அடைக்கலம் ஆனான்.

இப்போதும் கவிஞனின் பார்வை அவனை உரசியது... உறுத்தியது.

உபரியாய் உதடுகளில் ஒரு நக்கல் புன்னகை வேறு!

விருந்தை நினைக்காமல் வீடு வந்து படுத்த அமுதுவிற்கு அன்று உறக்கம் வரவில்லை.

ஆனாலும் மூன்றாம் நாள் சலனம் மறைந்து அவன் இயல்பானபோது அடுத்த சந்திப்பு நேர்ந்தது.

இல்லை... அது அவன்... அவரே ஏற்படுத்திய சந்திப்பு.

ரசம் வைக்க வேப்பம்பூ பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த பொன்னிதான் அவர் வரவைச் சொன்னான்.

"அம்மா... கல்யாணங்கள்ல பேசுறவரு வந்திருக்காரு..."

ஒருகணம் 'கருக்' என்றாகிச் சுதாரித்து கொண்டான்.

"அது யாரு?"

"கவிஞரும்மா... உங்களைப் பார்க்கணுங்காரு..."

"அது... அம்மாவையா இருக்கும்..."

"இல்லையாம்... உங்கசின்னம்மா என்கிறாரே திருத்த மா? நானும் அமுதம்மாவா என்றதும்.. அவங்களேதான் என்கிறார்..."

எத்தனைத் துணிச்சல்... வீடு வந்து அழைக்கும் அளவிற்கு....

மனது பொறுமியது... ஆனால் அவனுக்கு போய்ப் பார்த்துப் பேச துணிவில்லை. உதடு உலர, அம்மாகிட்ட போய்ச் சொல்லு பொன்னி" என்று பம்மினான். "அதுதான் சரி. உங்களைக் கொண்டு நிறுத்தினால் சின்னவரு என்னைக் கூறு போட்டுருவாருல்ல?"

அமுதுவால் வெறுமே அறைக்குள் உட்காரவும் முடியவில்லை.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த கூடத்திற்குப் போக, 'பளிச்' சென்று எழுந்து நின்று கரம் குவித்தான்.

"வற்ற 16 ம் தேதி திண்டுக்கல்ல கவியரங்கம் நடத்த றோம்... அம்மாவோட நீங்க அவசியம் வந்து கலந்துக்கணும்..."

"ம்...ம்..." அமுது முளகியது அவனுக்கே கேட்க வில்லை.

பதினாறாம் தேதி தன் தோழியின் நிச்சயதார்த்தம் என்ற புளுகலுடன் கிளம்பி விட்டான்.

அத்தனை தைரியம் தனக்கு வந்தது எப்படி என்பது அவனுக்குப் புதிர் தான்!

தன் மகள்களின் அழகு பற்றித் தனம்மாளுக்குப் பெருமை உண்டு.

செருப்பு தேய மாப்பிள்ளை தேடி அலையாமல், நல்ல வரன்கள் வீடு தேடி வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் உண்டு.

வந்த சில வரன்கள் -

"அட... புரியல் கொம்புல்வ... உடனே தேதியைக் குதிப்பா..." என்று பெண் வீட்டார் ஆலாய்ப் பறக்கக் கூடியவை அல்ல.

ஆக, "பார்ப்போம்... இப்பத்தானே படிச்ச முடிச்ச இருக்கா? ஒரு சம் வைக்கக் கூடத் தெரியலை... சொல்லிக் கொடுக்கணும்..." என்று நாருக்காய் ஒதுக்குனான் தனம்மாள்.

"தம்பப் பொண்ணு காலேஜ் படிப்புன்னு இத்தனை காலம் கோயம்புத்தூரில் இருந்துச்சு. இனி தங்கரதம் கணக்காவற்றப்ப... நாலு பேர் கண்ணுல பட்டால்தானே பெண் கேட்டு தம்ப வீட்டுக்கே ஒடிவருவாங்க?" என்று பெரியதாயி ஒலியதற்குப் பலன் இருந்தது.

ஆக அமுதினி வெளியே கிளம்ப முடிந்தது.

இளமுருகிற்குக் கை கால் புரியாம பரவசம் இவளைக் கண்டதில்!

முன் இருக்கையில் அமர்ந்த அவளுக்கு அடிக்கடி குளிர்நாணம் வந்தது.

அங்கு விற்பனையில் இருந்த தன் கவிதை நூலைத் தன் கையெழுத்திட்டு அவளிடம் தந்தபோது விரல்கள் உரசின அவள் கூசினாள்.

அன்றிலிருந்து வெள்ளையாய், கவித்துவமாய் எதைப் பார்த்தாலும் அவர் நினைப்பு கடுகிறது... கவைக்கிறது!

ஆனால் தனக்கு மாப்பிள்ளை தேடிய அண்ணனிடம் அமுது தன் விருப்பத்தைக் கோபிட்டு காட்டியதும்... அவன் றீவில் வீடே அதிர்ந்து விட்டது.

"அன்றாம் காய்ச்சற அளவுகூட அவன் கவிதையில் வராது... முட்டான் பெண்ணே..."

"அன்றிலிருந்து அமுதினி பேச்சை, சிரிப்பை மறந்து ட்டான்.

வீடு இறுகிக் கிடந்தது.

5

கனவுகளில் திளைத்த அமுதினியை, கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கலைத்தது. கதவைத் திறந்தவளுக்கு சில நொடிகளுக்குப் பேச்சே ழுலில்லை.

"என்ன அப்படி பார்க்கறே...? பயங்கர அதிர்ச்சி யாகவா இருக்குது?"

நகைப்புடன் கேட்டான் வந்திருந்த ஆனந்தி.

"ஆனந்த அதிர்ச்சிதான்." என்றபடி வந்திருந்தவளை ரசித்தான் அமுதினி.

ஆனந்தியின் அலசி உலர்த்திய கூந்தல் மேல் முதுகு வரை படர்ந்திருந்தது. வேசான ஒப்பனையில் இருந்த முகம் அட்டைப்பட அழகிகளுக்கு எல்லாம் சவால் விடும் கவர்ச்சியுடன் காணப்பட்டது. கருநீல வெவ்வெட் ரவிக்கையும், ஆகாயநீல மைசூர் பட்டும் அவளது கொடி, உடலை மேலும் நளினமாய்க் காட்டின.

"நீ மாடல் செய்வியா ஆனந்தி...?"

"படிப்பு கெட்டிருமே... தவிர முரட்டு ஜீன்கம் தொளதொளப்பாய் மேலே சட்டையும் போட்டால் நாம் யார் கவனத்தையும் ஈர்க்க மாட்டோம்."

"உன் உயரம் என்ன?"

"ஐந்தே முக்காலடி..."

"இங்கே உனக்கு வேசில் மாப்பிள்ளை அமையாது. ஆனால் அது எங்க அண்ணனுக்கு ஏற்ற உயரம்?"

கருத்து சொன்ன அமுது, நாக்கை ஏனோ கடித்துக் கொண்டாள்.

ஆ. 4

"உனக்குன்னு வாங்கி வந்த பரிசைத் தர வந்தேன் அமுது இப்பவே போட்டுக்கறியா?"

ஆனந்தி திறத்த வெல்வெட் பெட்டிக்குள் கண்களைப் பிடுங்குமளவு ஜொலிப்பில் சிரித்தது ஒரு நெக்லஸ்!

சின்னஞ்சிறு சூர லிஸ்டல்கள் சாத்தியமான அத்தனை வர்ணங்களையும் வாரிக் கொட்டின.

"ஃப்... பிரமாதமான வேலைப்பாடு... இது... இது..."

"உனக்கு என் பரிக."

"தகையை எடுத்து அமுதுவின் கழுத்தில் போட்டு அழகு பார்த்தாள் மற்றவள்.

"இது உனக்குன்னே செய்த நகை..."

"விடை அதிகமிருக்கும் போல?"

"விரைவில் கல்யாணமாகப் போகும் உனக்கு எங்கள் வாழ்த்துக்களுடன் இது..."

புன்னகைத்த அமுதினியின் முகத்தில் திருமண பேச்சைக் கேட்கும் கன்னிப் பெண்களுக்கான நாணம் பூக்கவில்லை.

மாறாக விரக்திதான் சாயலிட்டது.

"உன் தலை உலர்ந்தாச்சி போலயே... வா தளரப் பின்னிப் பூவச்சுவிடறேன்." பேச்சை மாற்றினாள்.

ஆனாலும் ஒருவரை ஒருவர் அலங்கரிக்க, பேசிச் சிரிக்க, இரு பெண்களுக்கும் மிக நெருங்கி விட்டதான தோழமை உணர்வு.

அவர்கள் தயாராகவும், கீழே காரின் 'ஹாரன்' ஒலி.

"வா கீழே போலாம். சுதாண்ணி வந்தாச்சு போல..."

அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சுதாங்கனிக் கு விருந்தாளி புடன் சாளமாய் பேச முடியவில்லை.

அவளுக்கு இந்த சந்திப்பு ஆனந்த அதிர்ச்சியெல்லாம் இல்லை.

கத்தமான 'அக்மார்' அதிர்ச்சி! தன்னைவிட முக்காலடி உயரமாய், லண்டனின் பனிக்காற்று உருவாக்கிய பனிங்கு சருமத்துடன், அம்சமான முகம், அலங்காரம், ஒயிலுடன்... எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் 'தான் அழகு' என்ற எண்ணமும் கூட இன்றி இயல்பாய் நின்ற புதியவளைப் பார்க்க உடம்பே எரிந்தது!

"ரொம்ப நாளாய் உன்னை... உங்களை எதிர்பார்த்திருந் தோம்..." என்றாள் சம்பிரதாயமாய்.

"நானும் அதை விட்டுக்கு வர ஆவலாய் இருந்தேன். 'விசா' கிடைப்பதில் சிறு தாமதம்."

"பயணமெல்லாம் சவுகர்யந்தானே?"

"ஆமா. வாழ்த்துக்கள் சுதாங்கனி - நீங்கதான் இங்கே... விட்டிற்கு மூத்த மருமகளாய் வரப் போறதாய் சொன்னாங்க..."

சினேகத்துடன் கை பற்றி வாழ்த்தினாள் ஆனந்தி. இப்போது சுதாவின் முகம் சற்று மலர்ந்தது.

ஆனால் ஓரக்கண்ணால் பெருமிதத்துடன் தன் அருகே நின்ற ஆனந்தனைப் பார்த்தவளுக்குத் 'துணுக்' கென்றது.

அவளும் விழி விலக்காமல் புதியவளையே பார்த்திருந் தான்! அதற்குள் தனம்மாள்.

"எல்லாம் தயார் - சாப்பிட உக்காரலாமே" என்று அழைக்க, மறு அறைக்கு நகர்ந்தனர்.

குழல் விளக்குகளின் ஒளியில் வெள்ளிப் பாத்திரங் களும் தட்டுகளும் மின்னின.

மேசையில் பரப்பப்பட்டிருந்த பதார்த்தங்கள் நாவூரச் செய்தன - நெய், மசாலை, தேங்காய் கலந்த உணவின் மணம்.

குடும்பத்தினுடன் அமர்ந்திருந்த இளையவன் ஆகாஷ் அதிகம் பேசவில்லை.

"இப்படி எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து சாப்பிட உட்கார்வது அரிது. இது ஆனந்தியின் வரவுக்கான விருந்து..."

சொன்ன ஆனந்தனுக்கு நன்றி சொல்ல ஆனந்தி வாய் திறக்கும் முன் சுதாங்கினி அவசரமாய்ப் பேச்சை மாற்றினாள்.

"அட்டே... அமுது நெக்லஸ் என்னமாய் மின்னுது... குப்பாடிசை. நீங்க வாங்கினதாய்ச் சொல்லவே இல்லை யேங்க..."

"அதானே... ஏதும இது..."

"ஆனந்தியோட பரிகம்மா... இப்பத்தான் போட்டு விட்டா..."

"அத்தானுக்குக் கல்யாணமாகப் போற செய்தியை இங்க வந்துதான் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன் சுதாங்கினி... இல்லவன்னா உங்களுக்கும் இதே போல வாங்கிட்டு வந்திருப்பேன்..."

"இந்த மாடலை காட்டி அதேபோல செய்திட்டாப் போச்சு... இல்லையாங்க..."

சற்று அலட்சியமாய்க் கேட்டாள் சுதா.

"எனக்கு உடம்புல சர்க்கரை அதிகமா இருக்கா, இரத்த அழுத்தம் எப்படின்னு நாமே பார்த்துக்கறாப்பல ஏதேதோ கருவிங்க வாங்கிட்டு வந்திருக்கா... இனி அதுக்குத் தகுந்த மாநிரி நான் சாப்பிட்டுக்கலாம். ஒரேயடியாய் வாயைக் கட்ட அவசியமில்லை..."

சுதாவிற்கு எரிச்சல் கூடியது.

"நாக்கைக் கட்டியே வச்சிருந்தா அடிக்கொரு தரம் நீசோதித்துப் பார்க்க வேணாமே..." என்றாள் சற்று கென்றே.

"கஷ்டம்ங்க... இத்தனை விதவிதமாய் சமைச்சு அத்தையைத் தொடக்கடாதுங்கறது நியாயமா?"

"அப்படி சொல்லுடி கண்ணு... இன்னைக்கு நீ வந்த 'குஷி'யிலே எல்லாத்தையும் சாப்பிட்டுப் பார்க்கத்தான் போறேன்..."

"கண்ணுவாமே கண்ணு...? தன்னை ஒரு முறையேனும் இப்படி அழைத்ததுண்டா தன் வருங்கால மாமியார்? இரத்த உறவின் பாசம் தனி போலும். இந்தப்புது குட்டிக்கும் ஆட்களை வளைத்துப் போடும் திறமை இருக்கிறது!" தனக்குள் கரித்தாள்.

அதிகம் பேசாமல் அமுதினி பரிமாற, சிறு கிண்ணத்தில் காரட்டு அல்வாவை எடுத்துக் கொண்டு, "ஒரு நிமிடம்" என்று கிளம்பினாள் ஆனந்தி.

"எங்கேம்மா?"

"நீங்க சாப்பிட ஆரம்பிங்க அத்தை... ஒரே நிமிடம்..."

"ஆனால் யாரும் சாப்பிடத் தொடங்கவில்லை. சுதாவும் தான் எப்படி முதலில் வாயில் வைப்பது எனத் தட்டை அளைந்தபடி இருந்தாள்.

"ஏன் ஆகாஷ்... பரிககள் பெண்களுக்கு மட்டும் தானா... இல்ல உனக்கும் ஏதேனும் உண்டா?"

"ரோலக்ஸ் கடிகாரம் அண்ணே. நான் ஒருமுறை பார்த்து ஆசைப்பட்ட அதே தினுசு."

"ம்ம்..." ஆனந்தனின் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

ஒட்டமாய்த் திரும்பிய ஆனந்தி மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் அனைவரையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

"அப்படி எங்கம்மா ஓடின?"

"அகிலாவுக்கு இனிப்பு தரப்போனேன் அத்தை."

சுதாங்கினிக்கு மறுபடி 'சுருக்'கென்றது.

"அடி முட்டாளே... இதை எப்படி மறந்து போனோ சின்னவன் அகிலா வயசுக்கு வந்ததாய்த் தகவல் சொன்னாங்களை... வெறுங்கையோட வந்ததுமில்லாம 'உட்கார்ந்த வளை' போய் வாழ்த்தவும் இல்லையே... ஒரு வார்த்தை விசாரிக்கவுமா மறந்திடும்?"

தன்னையே திட்டிக் கொண்டான்.

"அதானே... அகிக்குட்டி எப்படி இருக்கா?"

குரலில் நிறைய இனிப்பைக் குழைத்துக் கேட்டான்.

"முஞ்சியைத் தாக்கி வைச்சிட்டிருக்கா. தனியே உட்கார பிரியமே இல்லை. பின் அறைக்குப் போக முடியாதாம்... வீட்டுப் பழக்கத்தை மாற்ற முடியுமா?" தனம் அலுக்க,

"அதெல்லாம் அடுத்த மாசம் வழிக்கு வந்திடுவா அத்தை..."

"அனுசரணையாய்ப் பேச முயன்றான் வருங்கால மருமகன்.

"அகிலா சாப்பிட்டாளா?" ஆனந்தன் கேட்க.

"தோ... இப்ப அனுப்பிடலாம்... ஏய் சின்னப்பூ..." குரல் தீட்டினான் தனம்.

"அவள் சாப்பிட்டாச்சு அத்தை அவள் அறையில் உட்கார்த்து நானும் அவளும் 'கேரம்' விளையாடினப்பவே சமையல் வாசம் மூக்கைத் துளைச்சது. நான்தான் போட்டுத் தீதேன். ஆனா அப்போது அல்வா தயாராகலை. அதான் இப்ப போய் தத்தேன்."

கதாங்கினி பற்களைக் கடித்தாள்!

"வந்து என் குடியைக் கெடுக்கறியேட பாவி!" என்று வதுள் கருவினான்

உணவை முடித்து அனைவரும் முன்னறைக்கு வர, லைக்காரி தாம்பூலத் தட்டை எடுத்து வந்து வைத்தாள்.

"அத்தை பீடா கருட்டித் தந்தால்- அது தனி சுவை. அதான் பல்லுல கறை ஏறினாக் கூட பரவாயில்லைன்னு நான் அதற்கு இன்னும் தடை போடலை" அறிவித்தாள் கதாங்கினி.

தனம் வெற்றிலையைத் துடைத்து, கண்ணாம்பு நீலி, பாக்கு, கல்கண்டு, ஏலம் சேர்த்து கருட்டியதைக் கண் எடுக்காமல் பார்த்தான் ஆனந்தி.

"அடுத்த பீடாவை நான் செய்யட்டுமா அத்தை?"

"செய்யேன் கண்ணு."

"தப்பு வந்தால் சொல்லுங்க அத்தை" என்றபடி ஆனந்தி கருட்டிய பீடாவிற்கு கை நீட்டியவன் ஆனந்தன்!

"தா... அம்மா கைப்பக்குவம் கொஞ்சமேனும் இதில் இருக்குதான்னு பார்ப்போம்" வாலிலிட்டு மென்றவன், "ம்ம்... அருமை. இந்தப் பக்குவம் எல்லாத்திலேயும் இருந்துட்டா கவலையில்லை" என்றான் அவளை ஊன்றிப் பார்த்தபடி.

"பக்குவம் என்கிறது ஈடுபாடும் பழக்கமும்தானே" என்றபடி அடுத்ததைத் தயாரித்தவன், அமுதுவிற்குத் தந்தான்.

மென்ற அமுதினி "அம்மாவைப் போலவே கருட்டி இருக்கே... உனக்கு ஈடுபாடு அதிகம்தான்" பாராட்டினான்.

"எங்க காலத்துல கல்யாணம் ஆகாததுங்க வெற்றிலை போடவே கூடாது. இப்ப செரிமானத்துக்குத் தோதுன்னு எல்லாரும் மெல்றாங்க."

"ஆகாஷ்! உனக்கு?"

"எனக்கு வேண்டாம். நான் என் அறைக்குப் போறேன்."

ஒரு மாதிரியான தவிப்புடன் எழுந்தான்.

"ஒரு நிமிடம். பெரிய அத்தானுக்கு நான் பரிக தரப்போறதை நீயும் பார்க்கணும். ஒரு நிமிடம் உட்காரேன்..."

ஆனந்தன் வியப்புடன் சுற்றிலும் நடப்பவற்றைக் கவனித்தான். வந்த ஒரே நாளில் ஆனந்தி குடும்பத்தில் அனைவருடனும் நன்கு பழகிவிட்டது புரிந்தது.

குடும்பத்தின் பிரியத்தைப் புதியவன் இத்தனை காலமாய், சீக்கிரமாய்ப் பெற்றுவிட்டது ஆச்சரியம்தான்.

அம்மாவின் பாசத்திற்கு அர்த்தம் உண்டு.

சில காலமாய் முகம் தூக்கி வைத்திருந்த அமுதுகூட இன்று தளர்ந்து இயல்பாய் இருக்கிறான். ஆகாஷ் முகத்திலும் புன்னகை.

ஆனால், சுதாவின் முகத்தில் இத்தனை நாட்கள் கொலுவிருந்த களையை இன்று காணோம் என்பதும் அவன் கூரிய பார்வையில் இருந்து தப்பவில்லை.

குடும்பத்தினர் ஒருவரைப் பார்த்து மற்றவர் சிரிக்கும் தினுசில் இருந்தது. தனக்கான பரிசு என்ன என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும் என்பது புரிய ஆனந்தனின் ஆவல் அதிகரித்தது.

ஆனால், அறைக்குள் நுழைந்த பரிசைப் பார்த்தவன் திகைத்தான்.

சுதாவோ 'வீல்' என்று அலறியே விட்டாள். யக்கத்துடன் நுழைந்த அப்பரிசு இந்த அலறலில் பம்மியது.

"அது அழகான நாய்க்குட்டி-உன்னை அவங்க ஓர்பார்க்கலை அதான்...வா." - அது சமாதானப்பட்டு ன்ளேறியது.

ஆனந்தியை ஒட்டி நடந்து வந்தது.

"ஏய்... இவர்தான் உன் எஜமானர்..."

ஆனந்தனை நாய்க்கு அறிமுகப்படுத்த, அது தன் வேட்திற விழிகளை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தது. வாவ் மெல்ல ஆடியது.

"அவருக்கு வணக்கம் சொல்லு."

தரையில் அமர்ந்த நாய் தன் வலது முன்னங்காலை உயர்த்தித் தந்தது. ஆனந்தன் இன்னும் திகைப்பில் இருந்து மீளவில்லை. என்றாலும் இந்த சிநேகக் கை நீட்டலைத் தட்ட முடியாது. கை நீட்டினான்.

"இதுதான் பரிசா?"

"ஆமா அத்தான். பிடிச்சிருக்கா? ரொம்ப யோசிச்ச உங்களுக்காய்த் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு வந்த பரிசு."

"இது என்ன சாதின்னே ஆனந்தி? எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் அல்சேஷனும், பாமரேரியனும் தான்." - நாயின் தலையை வருடிய ஆகாஷ் கேட்டான்.

"இது கிரேட் - டேன் வகை. சென்னையில் இருக்கும் அப்பாவின் நண்பர் ஒருத்தருக்கு இதுதான் வியாபாரம். இதன் பெயர் பைரூ."

"அதென்னம்மா பெயர் பைரூ?"

"இந்தியப் பெயராய் வைக்கணுங்கற ஆசை. பைரவர் என்பதன் கருக்கம் தான் 'பைரூ'. தீங்க பண்ணையைச் சுற்றிப் பார்க்கும் போதெல்லாம் இவனையும் கூட்டிட்டுப் போகலாம். 'அத்தான்! உங்களுக்கு நல்ல துணை, பாதுகாப்பும் கூட. 'பைரூ'ன்னு இவனைக் கூப்பிடற சில முறை யாவது கூடவே என் நினைப்பும் வருமே... பைரூவைப் பிடிச்சிருக்கா?"

"அதை, இந்த நாயை இத்தனை மைல் இழுத்துட்டு வரறதுக்கு முன்னே கேட்டிருக்கணும்." - மறுபடியும் 'சுன்' ளென்றான் சுதா.

"மன்னிக்கணும்... உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு இலிய ஆச்சரியமாய் இருக்கட்டுமேன்னுதான் இவனை நிச்சயமாய்ப் பிடிக்கும்னு... குறைஞ்சது 12 ஆண்டாவது என்னைத் தினமும் நினைப்பது போல ஒரு பரிசு தரணுங்கற ஆசையிலே கொண்டுவந்தேன். இவனைப் பிடிக்கலைன்னா திருப்பி..." தடுமாறினான்.

“பிடிச்சிருக்கு.”

புன்னகைத்த ஆனந்தன் நாயைத் தட்டித் தந்தான். பைரூ உற்சாகமாய் வாலாட்டியது.

“ரொம்ப மகிழ்ச்சி அத்தான்!”

“தப்பு ஆனந்தி பரிசு தந்தது. நீ உனக்குத்தான் நான் தன்றியும், மகிழ்ச்சியும் சொல்லணும்.”

குழல் இயல்பாக, தனம்மானும் நிம்மதியானான். சுதா முகத்திற்கு மட்டும் சிரிப்பு வராமல் சண்டித்தனம் செய்தது!

தூக்கம் வராமல் புரண்டு தவித்தான் அகிலா. மூன்று வயதிலேயே தகப்பனை இழந்த அவன், நாயை ஒட்டியே இருந்துவிட்டான். சம்பமாய் மகளைத் தனிக்கட்டிலில் படுக்க தனம் பழக்கியிருந்தான். என்றாலும் இப்படி இருட்டுத் தனியறையில், முரட்டு மெத்தைையில் உறங்கவே முடியாதெனத் தோன்றியது அந்தச் சின்னப் பெண்ணிற்கு.

வெளியே காலடிச் சத்தம் கேட்கவும் தன் அறைக் கூதவைத் தாழிடாதது ஞாபகம் வந்தது. அவசரமாய் எழுந்தவன் பயத்தில் உறைந்தான்.

கதவை யாரோ மெல்ல திறந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

6

ஏற்கெனவே எரிச்சலும், சிறு பயமுமாய் இருந்த அகிலாவை இப்போது பயம் முழுதுமாக ஆக்ரமித்தது.

“யாது?” என்று கேட்க வாய் திறந்தால் காற்றுதான் து! ஏற்கெனவே வலித்த வயிறு இப்போது சுருண்டு த்தது.

“முழிச்சிருக்கியா அகி?”

குரலோடு விலகிய கதவு வழியே வெளிச்சமும் வர, இழுத்துப் பிடித்தத் தன் மூச்சைத் தளர்த்தினான் அகிலா.

“ஐயோ... பயந்துட்டேன்ணி... நீங்கதானா?”

“பின்னே யார் வர முடியும்? பைரூ வெளியே தாவலுக்குப் படுத்திருக்கானே? தவிர பொன்னியும் பக்கத்திலேதான் தூங்கறா...”

“ம்ம்.”

“திருடனோ, எலியோ எதுவும் வராது.”

“சரி. நீங்க ஏன் தூங்காம இப்படி வந்தீங்க?”

“பெரிய பொண்ணு தூங்கிட்டீங்களாள்ளு பார்க்கத் தான். படுக்கறப்ப கதவைப் பூட்டினும் அகி.”

“ஆமாண்ணி... மறந்துட்டேன்.”

“தூங்கவும் மறந்துட்டியா? மணி 11. இங்க தூக்கம் வரலைன்னால் என் அறையில் வந்து படுத்துக்கோயேன்.”

“ம்ஹும்... அம்மா விடமாட்டாங்க.”

“சரி. அதைப் பிறகு பார்ப்போம். இப்ப நீ தூங்கற வரை நான் கூடவே இருக்கேன்.”

“உங்களுக்கும் பிரயாண அசதி இருக்குமே?”

“ஃப்னைட்டிலே நல்ல தூக்கம். தவிர ஒரு குழந்தையின் குதூகலத்துடன் கட்டிக் கொண்டாள் ஆனந்தி.

“அப்ப சரி - வாங்க பேசுவோம்.”

அழைப்பு விடுத்தான் அன்றுதான் வயதிற்கு வந்திருந்த பெரிய மனுஷி!

“விடிவிளக்கைப் போடலியே நீ?” எழுந்து போய் ஆனந்தி கவிட்சைத் தட்ட மிருதுவான நீல ஒளி அந்த அறையை ரம்மியமாய் நிரப்பியது.

“அட்டே...இது எப்போ, எப்படி வந்துச்சு?”

"உங்களுக்கு இருட்டு பிடிக்காதுன்னதும் தானாய் முனைச்சிட்டதாம்" கண்மீட்டிய மூத்தவளின் கைகளைப் பற்றினான் இளையவன்.

"உங்க ஏற்பாடா? உங்களை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சுக்கண்ணி."

"எனக்குத்தான்... அதான் தூக்கம் வரலை."

"ஆனா காலைய அண்ணன் உங்களை கொஞ்சம் திட்டற... மிரட்டறாப்பல பேசினதும் எனக்கு ஒரு மாதிரியாய் போச்சண்ணி. ஆனா நீங்க தைரியமாய் அவங்க முன்னே போய் நின்று பேசிட்டிங்கனா?"

"ஏது இல்லைன்னாலும் பரவால்ல அகி. ஆனா தைரியத்தை மட்டும் நாம விட்டுடக்கூடாது. அதுவும் நான் உங்கிட்ட பொய்யாகவோ புதுசாவோ ஏதும் சொல்லலியே... உன்னதத்தான் சொன்னேன்?"

அகிலா சிரித்தான். "ஆண்களை அவங்க இஷ்டத்துக்கு விட்டிரக் கூடாதுன்னிங்க. ஆனால் எங்கண்ணன் யாராலும் மாத்த முடியாது."

ஆனந்தி ஒரு நிமிடம் யோசித்தான்.

"ஒரேயடியாய் அப்படி சொல்லாதே. கதாங்கனி கறாரான பேர்வழியாய் தெரியறாங்க. நினைச்சதைத் துணிச்சலாய் பேசறாங்க... கல்யாணமானதும் அத்தான் மாறத்தான் வேண்டியிருக்கும்" - தீர்மானமாய் சொன்னான்.

"சதாண்ணி உங்ககிட்ட எப்படி பழகினாங்க? கொஞ்சம் 'கன்'னு பேசுவாங்க..."

"ம்ம்- தம்ப பைகுவைப் பார்த்து கொஞ்சம் அரண்டுட்டாங்க..."

"நாங்கெல்லாம் அவங்களுக்கு பயப்பட, அவங்களை அரட்டவே பைகுவ வந்தான் போல."

"சரி - படுத்துட்டே பேசு - அப்படியே தூங்கிடலாம்." மிக மெல்லிய குரலில், இருவரும் பேசியபடி இருக்க, ஒரு கட்டத்தில் 'ம்ம்' கொட்டியபடி கண்களை மூடிய அகிலா உறங்கிப் போனான்.

அவளுக்கு போர்த்திவிட்டு அறையிலிருந்து நழுவிய ஆனந்தியை இரு கண்கள் கவனித்தபடி இருந்தன.

காலை உணவு முடிந்ததும்.

"உங்ககிட்ட பேசணும் அத்தான்" என்று வந்து நின்ற ஆனந்தியைப் பார்த்த ஆனந்தன் முகத்தில் முன்பிருந்த கடுமையில்லை.

"ம்ம்."

"காலைய பைகுவை ஒரு நடை வெளியே கூட்டிட்டு போனீங்க போல?"

"ம்ம். நீ சொன்னது போல அவனு... அதுக்கு கேப்பைக்கனி பால் முட்டை எல்லாம் வச்சாங்களான்னு பார்க்கப் போனேன். ரொம்ப உற்சாகமாய் நின்னது அதான் அழைச்சுட்டு போனேன்."

நாயுடன் பேச்சும் வினையாட்டுமாய் நடந்த அவனும் அப்பொழுதை மிக ரசித்திருந்தான்.

"இதெல்லாம் ஒரு எஜமானுக்கான நாய்க்க. மொத்த விகவாத்தையும் ஒருத்தர் மீது வைக்கும் - குடும்பத்துக்கும் நல்ல காவல்."

"மறுபடி நன்றி ஆனந்தி... இது யாகுமே எதிர்பாராத நூதனமான பரிசு - அதான் கதாக்கு கொஞ்சம் அதிர்ச்சி யாயிடுச்சு."

"புரியுது - அவங்களும் இன்னும் பக்குவப்படணும் போல!"

அவள் பேச்சு வினையா இல்லை இயல்பானதா என்பது புரியாது குழம்பியவன் பேச்சை மாற்றினான்.

"ஏதோ பேசணும்னியே...?"

"ஆமா இங்குள்ள வங்கிக்கு என்னை நீங்க அழைச்சுட்டு போகணும். எனக்கு ஒரு தனி கணக்கு ஆரம்பிக்கணும்னா அதுக்கு ஊர் பெரிய மனுஷரின் அறிமுகம், சிபாரிசு தேவைப்படுமே... அதான் நீங்க கூட வரணும்."

ஆனந்தனுக்கு முகம் மாறியது.

அவனுக்கு இதுவும் புதியது - ஆனந்தியின் வாழ்க்கை முறைக்கு இங்குள்ள அனைவரும் பக்குவப்பட வேணும் போலவே!

வீட்டுப் பெண்கள் இதுவரை அவனிடம் கோயிலுக்கோ கல்யாணத்திற்கோ போக கார் தேவை என்பதுதான் வழக்கம் - பணம் தேவையென்றால், கேட்டு, அவன் தருவதை மறுபேச்சின்றி வாங்கிக் கொள்வதோடு சரி.

"உனக்கு வேண்டிய பணத்தை அம்மா மூலம்... எங்கிட்ட வாங்கிக்கலாம்."

அவன் சொல்ல ஆனந்தியின் விழிகள் விரிந்தன.

அவளையும் மீறி அவளுடையது மிக வசீகரமான முகம் என்று நினைத்தான். அவளைப் பார்த்த விழிகளை வேசில் பிடுங்க முடிவதில்லை.

அதிலும் அப்படி கண்களை விரிக்கையில் ஒலியம் போலவே இருக்கிறாள்.

"அப்படின்னா அமுதுக்கு தனியே வங்கியிலே கணக்குக்கிடையாதா?" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

"அவளுக்கு வங்கி எங்கே இருக்குதுன்னு கூட தெரியாது." என்றவன் சற்று திண்ணக்கமாகவே புன்னகைத்தான்.

"ஏன்...அத்தையோட அங்கே போயிருக்கக் கூடுமே?"

"அம்மா வங்கிக்கா...? நோ நோ - அவங்க ஏரியா - கோயில், கடை, கல்யாணம் அவ்வளவுதான்."

அவள் விழிகள் மேலும் அகண்டன.

'யப்பா எத்தனை பெரிய கண்கள்' என்ற ஆச்சரியத்தை அவளால் அடக்க முடியவில்லை. இதிரே நிற்பவரை தன்னுள் வாங்கி விழுங்கி விடுவன போன்ற ஆழம் அவற்றில் இருந்தது.

"எனக்கு 18 வயசு ஆனதும் தனி கணக்கை ஆரம்பிச்சுட்டேன் அத்தான். எனக்கும் அப்பாவுக்குமாய் ஜாயின்ட் அக்கௌண்ட் உண்டு."

"பெண்களுக்கு ரொம்ப வசதியான விஷயமாச்சே அது? கணக்கிலே, காசைப் போட ஒரு ஆண். செலவழிக்க 'செக்' கிழிக்கிறது நீங்க."

தோனா அலட்சியமாய் குறுக்கினாள்.

"ஒரு நிமிஷம் அத்தான். 14 வயசிலிருந்து நானும், எங்க கணக்கிலே காசைப் போட்டதுண்டு."

இப்போது அவன் விழிகளில் வியப்பு!

"14 வயசிலே நீ சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சாச்சா?"

"ம்ம். பேபி சிட்டிங் செய்வேன். அதாவது தெரிஞ்சவங்க குடும்பத்துக் குழந்தைகளை அவங்க பெற்றோர் வீட்டில இல்லாதப்ப நாம போய் கவனிச்சுக் கணும். அவங்க வீட்டு நாயைக் குளிப்பாட்ட கூட அழைப்பாங்க. மணிக்கு இத்தனை பவுன்ட்டுனு சம்பளம் உண்டு. 16 வயசிலே 'மெக் டோனல்ட்ஸ்' சாப்பாடு பரிமாறியிருக்கேன் - அதுல நல்ல வருமானம்."

அவன் முகத்தில் அப்பட்டமான அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

"உங்கப்பா பெரிய வியாபார புள்ளி - பிறகென்ன?"

"அது அப்பாவின் சம்பாத்தியம் - என் சின்ன தேவைகளுக்கு நானே சம்பாதிச்சுட்டேன் - அதிலே தப்பில்லையே?"

"இங்கே பிள்ளைகளின் தேவைகளைக் கவனிக்கிறது பெற்றோர்கடமை" கடுப்புடன் சொன்னான்.

ஒவ்வொன்று இத்த சம்பாஷணையைக் கவனித்திருந்த தனம்மாவும் ஆகாஷும் ஒருவரை ஒருவர் சங்கடமாய் பார்த்தனர் - இப்படியெல்லாம் யாரும் ஆனந்தனோடு தின்று வாயாடுவதே இல்லையே...!

"பெற்றவர்களை சின்ன விஷயத்திற்காயும் நச்சரிக்காமல் இருக்கிறது நல்ல பிள்ளைகளின் திறமை!"

சொல்லிவிட்டு உற்சாகமாய் சிரித்தான் ஆனந்தி.

இப்படி மடக்கி வார்த்தையாடுவது ஆனந்தனுக்குப் புதிது. அவனுக்கு அது பிடிக்கவுமில்லை.

அவன் தொடர்ந்தான் - "இப்ப 2 வருஷமாய் அதை விட அவரால்யமான வேலை பார்க்கிறேன் அத்தான். கேலரிகளில் நடக்கும் ஒவிய, சரித்திர கண்காட்சிகளில் விளக்கவுரை தரேன். நடக்கும் கண்காட்சி பற்றிய பெரிய, சின்ன குறிப்புகள் அத்தனையும் நமக்கு அத்துப்படியாய் இருக்கணும். நேர்த்தியாய் விவரித்தால் ரொம்ப ரசிப்பாங்க - டிப்ஸ் குவியும்."

இறுகிய தன் முகத்தைத் திருப்பியவன்,

"சரி, வங்கிக்குப் போலாம் - காரிலே ஏறு" என்று விலகினான். ஆனால் காரின் முன்புறம் ஏறப்போனவனை அவசரமாய் தடுத்து,

"பின்னால் ஏறிக்கோ..." என்றும் உத்தரவிட்டான்.

"ஏன்?"

"வந்து வந்து ... ஒரு பயலையும் கூட்டிட்டுப் போகணும். டேய்... யாராச்சும் ஒருத்தன் ஒடி வந்து ஏறு..."

உத்தரவில் ஒரு பயல் ஒடி வந்தான் - வியர்த்த மேலுடம்பைச் சட்டையால் துடைத்து அதையே அவசரமாய் போட்டுக் கொண்டான்.

இத்தான்வரை வேலையாட்கள் ஏறாத வாகனத்தில் தான் ஏறப்போகும் பூரிப்பில் இருந்தது அவன் முகம்.

ஆனந்தன் அமர்ந்து மறுகதைத் திறந்து 'ஹடா' எனவும், மெழாதி ஏறி நுனி சிட்டில் பவ்யமாய் உட்கார்த்தான்.

காரின் ஏ.ஸி. குளர் பயலின் முகத்தை மேலும் பரவசமாக்கியது. தான் முன் இருக்கையில் அமருவதைத் தவிர்க்கவே பயல் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறான் என்று யூகித்த ஆனந்திக்குள் நமட்டுச்சிரிப்பு.

"ம்ம்... வசதியான கார் - இது என்ன தயாரிப்பு அத்தான்?" பின்னால் இருந்து கேட்டான்.

"க்வாலிஸ் - அத்தயாரிப்பின் முதல் ஆண்டு திறவைக் கொண்டாட பிரத்தியேகமாய் வந்த மாடல் இது. கறுப்பும், தங்க நிறமுமாய், தோல் ஸீட்களுடன்."

விவரித்த அவன் தொனியில் லேசான பெருமிதம். பெரும்பாலான ஆண்களைப் போல அவனுக்குத் தன் காரின் மேலிருந்த சடுபாடு அதில் புரிந்தது.

"ம்ம்-ஆனால் எனக்கித்தனைப் பெரிய கார் அவசியமில்லை.

அவன் புகுவங்கள் மறுபடி முடிச்சிட்டன.

"அடிக்கடி உங்களை இப்படி தொந்தரவு செய்யக் கூடாதில்லையா? அதான் எனக்குன்னு ஒரு சின்னக் கார் - ஆங்... நம்ப முன்னாடி போற கார் - அதென்ன?" விரல் நீட்டினான்.

"மாருதி எஸ்.எம்."

"புதுசு கூட அவசியமில்லை. ரெண்டு வருஷப் பழையக் கார் ஏதேனும் சகாய விலைக்கு வருமில்லையா?"

"உனக்கு எங்கே, எப்போப் போகணுமோ அதுக்கான வசதி செய்து தரது எங்கடமை. எங்கிட்ட கேட்கலாம்."

அவன் குரலில் கடுமை இருந்தது.

ஆனால் அவன் சற்றும் பின்வாங்கவில்லை. முகமலர்ச்சியும் மாறவில்லை. "நிச்சயமாய் அத்தான், ஆவா இப்படி இவரைத் தொந்தரவு பன்றமேன்னு எனக்குக் குறுகுறுக்குமே - தவிர நான் முறையாய் கார் ஒட்டுவேன்."

"இந்தியாவிலே கார் ஒட்டறது வேறே..."

"பிரிட்டிஷ்ஷர்ஸ் ஆண்டதால நம் ஊர்லேயும் காரின் வலப்புறம்தான் ஸ்டியரிங் வீல் - சாலையின் இடப்புறம் போகணும்னுதான் விதி - ஐரோப்பாவிலே தான் எல்லாம் உட்தா. இலண்டன்ல எனக்கு ஏதும் பிரச்சனையில்லை."

"புரையிவ் ஸைசென்ஸ் இருக்காதே?"

"ஆர்.டி.ஏ. அலுவலகத்துக்கும் ஒரு தரம் நீங்க என்னை அழைத்துப் போக நேரும். சரியாய் ஒட்டிக் காட்டி ஸைசென்ஸ் வாங்கிடுவேன்."

அனைத்துக்கும் இயல்பாய், சொடுக்கினாற் போல அவளிடமிருந்து வந்த பதில்கள் அவனை எரிச்சல் படுத்தின.

"அது அப்புறம் - முதல்ல உன் வங்கி வேலையை முடி..."

கார் அப்பழைய கட்டடத்தின் முன் நிற்க, இவளுக்காய் காத்திராமல் இறங்கி வங்கிக்குள் போனான்.

நெற்றி நிறைய திருநீறுடன் இருந்த வங்கி மேலாளர் வாயெல்லாம் சிரிப்பாய் ஆனந்தியைக் கவனித்தார்.

"அதுக்கென்ன பேஷாய் செய்துடலாம்" "பின்னா அதுக்குத்தான் நாங்க இருக்கோம்."

என்றபடி அவளது வேலையில் மும்முரமானார்.

பல ஆயிரங்களைப் போட்டு கணக்கை ஆரம்பித்தவள்,

"இன்னொரு உதவி ஸார்" - என்றாள்.

"சொல்லுங்கோ - செஞ்சுடலாம்."

"எனக்கு ரெண்டு வயகல ஒரு மாகுதி கார் வேணும்..."

ஆரம்பித்தவளை இடை வெட்டினான் ஆனந்தன்.

"உன் வேலை ஆச்சுல்லா? தீ காரிலே போய் உட்கார் - எனக்கு 10 நிமிஷ வேலை இருக்குது - வந்துடறேன்."

கார் சாலையை அவனிடம் நீட்டினான்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அவனைப் பார்த்தவன்.

"நன்றி ஸார் - வரேன்" என்று வங்கி மேலாளரிடம் விடைபெற்று காருக்குத் திரும்பினான்.

அப்போதுதான் அந்த ஆசை எழுந்தது.

"அந்தப் பெட்டிக் கடையிலிருந்து ஒரு சோடா வாங்கிட்டு வாரியா?"

காரின் அருகே காவல் போல தின்றிருந்த வேலைக்கார சிறுவனை அனுப்பியவள் காரோட்டியின் இருக்கையில் அமர்ந்து காலை உகப்பினான்.

அது மெல்லிசாய் உறுமியது.

'லவ்லி என்ஜின்' பாராட்டியவள்,

'லா, ஒரு சுற்று அடிச்சுட்டு வரலாமா?' கேட்க, கார் கீழ்ப்படிந்து கிளம்பியது!

பத்தாம் நிமிடம் வங்கியிலிருந்து வந்த ஆனந்தன் காலைக் காணாது திகைத்தான்!

"டேய், காலை எங்கே?"

"அம்மா... ஒட்டிட்டுப் போனாக..."

கோபத்தில் சிவந்த சின்னவரின் முகத்தைக் கண்டவனுக்கு நடுங்கியது.

"ஐயா... சோடா..." நீட்டினான்.

"நீயே குடி..."

உறுமலுடன் பெரிய எட்டுக்களை வைத்த ஐமானரைப் பார்த்தபடி நின்றான். அதற்குள் ஒரு சுற்று அடித்து வந்த 'கவாவில்' பயலைத் தாண்டி ஆனந்தனை ஒட்டி நின்றது.

ஆனந்தி மறு இருக்கைக்கு நகர, ஏறிய ஆனந்தனின் கோபத்தில் குலுங்கியபடி கார் மறுபடி சீரிக் கிளம்பியது.

பார்த்திருந்த வேலைக்கார பயலுக்கு நிஜமாகவே சோடா ரொம்பத் தேவைப்பட ஒரே மூச்சில் அதை குடித்துத் தீர்த்தான்!

7

ஊரின் புழுதி சாலைகளைக் கடக்கும் வரை ஆனந்தனும் ஆனந்தியும் பேசவில்லை. நடைபாதைக் கடைகள், வாகனங்கள் என்று சாலையும் சிக்கலாகவே இருந்தது.

"இந்த நெரிசல்ல எலசென்ஸ் இல்லாம நீ ஒட்டினது... பெரிய தப்பு..." அவன் சாட, குற்ற உணர்வுடன் அடங்கி யிருந்தான்.

வழக்கம்போல நிமிர்ந்து, இயல்பாய் பதிலளிக்க முடியாத சூழ்நிலை. ஏனெனில் இம்முறை அவன் செய்தது தப்புதான்.

ஆகதழைந்து போனான்.

"ஸாரி அத்தான்... கார் ஒட்டறது எனக்கு இஷ்டம் - அதான்... ஆவலை அடக்க முடியாம காரை எடுத்துட்டேன்."

.....

விலைப் பிடித்திருந்த அவன் விரல்களில் படு இறுக்கம்.

"ஸ்மூத் இன்ஜின் - பவர் ஸ்டெயரிங்ஸ் நல்ல கார். இது..." பாராட்டில் மனம் இளகுவானோ என்ற தப் பாசையில் பேசினான்.

"இதைக் கொண்டு மோதியிருந்தா... இல்லை ஆனந்த் தட்டியிருந்தா?"

"நான் திறமையாய் ஒட்டுவேன்..."

"அதைப் பிறர் உயிரைப் பணயம் வச்ச சோதிக்கக் கூடாது."

இம்முறை மறுக்க மனதின்றி ஒப்புதலாய் தலையசைத்தான்.

அதற்குள் ஊரை விட்டு வெளியேறி இருந்தனர் புழுதி அடங்கி பசுமை சூழ்ந்தது.

"பேங்க் மாளேஜர்ட்ட ஏதோ பேசினீங்களே... விஷயம் முடிஞ்சதா?"

"ம்ம் - புது தோப்பு விலைக்கு வருது - அதுக்கான லோன் அப்ளை செய்தேன்... தோப்பு இந்தப் பக்கம்தான்... நம்ப நிலத்தை ஒட்டி இருக்குது - பத்து நிமிஷம் பார்த்துட்டு போலாமா?"

"நிச்சயமாய்."

காரை மண்சாலையில் திருப்பிய ஆனந்தனின் பார்வை தூரத்தில் வந்த ஒரு இளைஞனிடம் படிந்தது - உதடு வெறுப்பாய் கழித்தது.

குண்டும் குழியுமான சாலையில் குலுங்கிப் போன காரை ஒரு மர நிழலில் நிறுத்தினவன் ஒலிப்பானை அழுத்தினான்.

தோப்பிலிருந்து இருவர் ஓடி வந்தனர்.

ஒருவரிடம் வேலை சம்பந்தமாய் பேசியபடி நகர்ந்த ஆனந்தன் மற்ற பெரியவரை ஆனந்தியிடம் அனுப்பினான்.

கூப்பிடு தொலைவிலிருந்த சில மண் குடிசைகளிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த சில குழந்தைகள் 'ஓர்ஓர்' என்று தங்கள் கற்பனை கார்களில் பறந்து வந்தனர். இரண்டிலிருந்து ஆறு வயது வரை இருந்த அத்தனைப் பிள்ளைகள் உடம்பிலும் பொட்டுத் துணியில்லை. பரட்டைத் தலைகள்.

சில தலைகளில் வாடிய பூச்சரம்.

எல்லா மூக்குகளிலும் சரமாய் சளி!

தன்னை மீறி முகம் சுளித்து விட்டாலும் அவள் மனம் கசிந்தது.

இந்த 10, 12 குழந்தைகளுக்குத் தர தன்னிடம் ஏதாகிலும் இருக்குமா எனத் தலித்தது.

கைவலந்த பனியனும் இடுப்பில் கட்டிய துண்டுமாய், அவளை நெருங்கிய பெரியவர்.

"இளநீ வெட்டித் தரட்டுமாங்கம்மா?" கேட்டார் பனியவர்.

"இல்ல... வேற ஏதாங்கம் இருக்குமா?"

"இது வெள்ளங்கோயிலு - இதத்தாண்டினாகடுகாடு - ஆக மக்கடைக் கூட கிடையாதேம்மா... பசிக்குதா?" பெரியவர் பரிதவித்தார்.

"பரவால்ல - யாரிந்த பிள்ளைங்க?"

"இங்கக் கூலி வேலை செய்றதுகளோட பிள்ளைக, வீரம் வரவிட்டு பள்ளியூடத்துக்கு அனுப்பிருவாக... அங்க துணவு கிடைக்குமில்ல? அது மட்டுக்கும் இப்படி டிகிட்டு திரியும்ங்க."

"நம்ப தோட்டத்திலேயா வேலை பாக்கறாங்க?"

"சுத்து வட்டாரத்துல எங்ஙன வேலை இருக்குதோ ஈ போயிக்கறதுதாம்மா."

"கூலியைக் கூட்டி தரலாமே?" ஆனந்தி சொல்ல, வருத்தமாய் சிரித்தார்.

"வீரதை நிர்வாகஞ் செய்யவுத் தெரியணுமேம்மா. எல்லா பயலுவனும் குடிப்பாணங்க. வயகப் பொண்ணுக டிட்டுல சேர்ந்து புடவ எடுத்து, தினம் அங்க ருவாக்கு பூ வாங்கி தோளு வரைக்கு தொங்க வுடும்ங்க. பிறவு புள்ளக் குட்டிங்க இப்படி அம்மணமாத் திரிய வேண்டியதுதான்.. ஆங்... பெரியம்மானுக்குப் பிடிச்ச ரஸ்தாளி பழம் வந்துச்சு - இங்க ஊதப் போட்டு கனிய வச்சேன். காரூல எத்துறேம்மா - இப்பப் பசிக்கு நீங்க ரெண்டு சாப்பிட்டுக்கலாம்..."

"ம்ம்..."

பெரியவர் அகல, பிள்ளைகள் துணிவுடன் முன் னேறினர். அனைவர் விரல்களும் வாய்க்குள்தான்.

"ஐய... விரலை வாய்க்குள்ளயா வச்சுக்கறது?" என்று பொய்கோபத்துடன் கேட்ட ஆனந்தியை முறைத்தன.

"நான் அப்படியா வச்சிருக்கேன்? வச்சா நல் லாருக்குமா?"

இவனும் அதே போல செய்ய, ஒரு கால் சிரிப்புடன் விரல்களைத் துப்பினர்.

"சமர்த்து - ஓடையிலே போய் கை கழுவிட்டு வாங்க - பழம் தரேன்."

அவள் சொன்னதை கவனிக்காதது போல காரைத் தொட்டு தொட்டு ஆராய்ந்தனர். பொடிககள் சக்கர ஆராய்ச்சியோடு திருப்தியடைந்தன.

"உங்க அப்பா, அம்மா எங்க?"

"ம்ம்... தோத்தத்துக்கு..."

காலைல என்ன சாப்பிட்ட?"

"ம்ம்... இத்லி..."

"அம்மா செஞ்சாங்கனா?"

"வ்வ... கதையில் வாங்கிதம்..."

பெரியவர் சொன்னது போல இதில் நிர்வாகக் கோளாறுதான் அதிகம். சிறு பழத்தாரை தூக்கி வந்த பெரியவரிடம் அதை வாங்கி காரின் பின்னால் வைத்தாள்.

"உங்களைச் சின்னவர் கூப்பிட்டாப்பல கேட்டுச்சு..." பொய் சொல்லி அவரை கிளப்பினாள்.

"தோ போறேங்கம்மா..."

ஒடியவரர் முதுகு மறைந்ததும் பூரித்த மஞ்சள் பழங்களைப் பிடித்து ஆனந்திக்கு இரண்டாய் தந்தாள்.

"வீட்டுக்குள்ளே போய் சாப்பிடுங்க..."

பொடிககன் காது கேளாதது போல கார் ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தன.

"சின்ன முதலாளி குச்சியோட வர்ரார் - அடிப்பார்..." இப்போது மிரட்டினாள்!

நண்டு சிண்டுகள் குடுகுடுவென ஓட, பெரிசுகள் அலட்டாமல் நடந்து குடிசைகளுக்குள் புகுந்து மறைந்தன.

மனபாரத்தையும் மீறி சிரித்தாள்.

"ஸாரி - கொஞ்சம் தாமதமாயிடுச்சு..." என்றபடி சற்று காரில் ஏறிக் கொண்டாள் ஆனந்தி.

"பரவாயில்லை. நல்ல குணமையான இடம். நான் தாஜ் மஹால், அரண்மனைகள், சூரிய கோயிலு் பார்த்திருந்தாலும் நம்மூர் கிராமத்தை இப்பத்தான் சரியாய் பார்க்கிறேன்..."

"இங்குள்ள கும்பக்கரை அருவி ஓரளவு டிரிஸ்ட் ஸ்பாட்... ஒரு நாள் பிக்னிக் போல நீங்க பெண்களாய் போயிட்டு வரலாம்..."

"ஏன் அங்க ஆண்கள் வரக்கூடாதா?"

அவனையும் மீறி சிரித்தாள். பனபனவென திரண்ட அவன் கன்னங்களை சீரான பல்வரிசையை விபத்து பார்த்தாள்.

"நீங்க அடிக்கடி சிரிக்கணும் அத்தான் - யூ லுக் யங்..."

"இளமையாய் தெரியேறே - நான் இளைஞன்தான்..."

"உம்...னு இருக்கறப்போ 40 வயசுக்காரராய் தெரியறீங்கனே..."

"வெறுமே சிரிக்க, 'யங் லுக்' கொடுத்திட்டிருந்தா நம்ப வேலைகளைப் பார்க்கறது யாரு?"

"சிரிச்சா வேலை நடக்காதா என்ன? இங்கிலாந்தில் வேலையில் சேருறவங்களுக்கு முதல் பாடமே - 'சிரிப்பு மாறக் கூடாது'ங்கறதுதான்..."

"அது 'ஷோ'வான வேலை - இது கடும் உழைப்பு..."

"பொன்னி உழைச்சாலும் நிறைய சிரிக்கறானே..."

"பொம்பளை சிரிச்சா நல்லதில்லை - ஆபத்து..."

"ஆபத்து எதிராளிகளுன்னு வேணா வச்சுக்கலாம்..." மறுப்பாய் தலையசைத்தாள்.

தொடர்ந்து பேசாமல் பிரதான சாலையை எட்டிய அவன் விழிகள் கற்றிலும் அலசின... பின் வெறுப்பால் கருங்கின.

அந்த திசையில் இவளும் பார்த்தாள்.

முன்பு கவனித்த அதே சைக்கிள் பேர்வழி வெள்ளை வேட்டி ஹிப்பாவில் மரநிழலில் காத்து நின்றான்.

கார் அலட்சியமாய் வேகமெடுத்து விரைந்தது.

"கவிதையை குழப்பினது போதாமல் இப்ப குடும்பத்தைக் குழப்பறான் - முட்டான்..."

ஆனந்தன் முணங்க இவளுக்கு நின்றது யார் என்பது பிடிபட்டது. இதுதான் கவிஞன் - இளமுருகு...!

"யாரா முட்டாள்ங்கறங்க...?" மெள்ள வினவினான்.

"இந்த உலகத்துல பணம் சம்பாதிக்கத் தெரியாதவன் எல்லாரையும்தான்..."

"இங்கே கல்யாணம் கூட சம்பாதிக்கறதுக்கான ஒரு வழிதான் போல...?" அறைப்பட்டாற் போல விதிர்ந்துத் திரும்பினான்.

இவன் எல்லாம் அறிந்தவளா... இல்லை தெரிந்தது போல உளறுபவளா? தன் கருத்தை கருக்கமாய் சொன்னான்.

"செல்வம் செல்வத்தோடு சேரணும் - அதுதான் இயல்பு..."

"நாம ரெண்டு பேருமே பணக்காரங்கதான் அத்தான் - ஆனா நீங்க என்னைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டா நாம் சத்தோஷமாயிருக்க முடியுமா? ஆக செல்வத்தையும் மீறி சில விஷயங்கள் இருக்கும்னு தோணுது..."

இது அடுத்த அடி!

இருவரும் சற்று நேரம் பேசவில்லை.

தன் இஷ்டத்திற்கு தங்கைக்கு மாப்பிள்ளைத் தேடும் அனந்தன் ஏன் தன் குடும்பத்தினரின் சம்மதம் இல்லாமல் சுதாங்கினியைத் தனக்காய் முடிவு செய்தான்?

வெளிநாட்டில் வளர்ந்த அவன் வெளிப்படையாகவே அந்த சத்தேகத்தையும் அவனிடம் கேட்டு விட்டான்.

"உங்க மனைவியை அதைத் தேர்ந்தெடுத்ததாய் தோணலை... நீங்க தேர்ந்தெடுத்த சுதாவை வீட்டில மற்ற யாருக்கும் பிடிச்சதாயும் தெரியலை. கூட்டுக் குடும்பத்திலே எல்லார் விருப்பமும் முக்கியமில்லையா? கல்யாணத்தை வியாபாரமாய் மட்டும் நினைக்கறங்க... அது தப்புன்னு படலையா?"

இத்தனை தேர்மையான பேச்சை அவன் இதற்கு முன் சந்தித்ததில்லை. திகைப்புடன் தன் விருந்தாளியை வெறித் தான்.

பண்ணையிலும் ஆனந்தனுக்கு இதே சிந்தனைதான். தன் குடும்பத்தினருடன் இது வரை அனைத்தையும் தீர்க்கமாய், தீர பேசாதது தப்போ என்று முதன் முறையாகத் தோன்றியது.

சுதாங்கினியை மருமகளாய் ஏற்றுக் கொள்வதில் தன் குடும்பத்திற்கு சம்மதமில்லை என்பதை ஓரளவு உணர்ந்திருந்தாலும் முழுக்க ஒத்துக் கொள்வதைத் தவிர்த்தான் - ஒதுக்கினான்.

ஆனால் அந்தப் பரங்கிக் காயை ஒங்கிப் போட்டு உடைத்து விட்டாளே இப்பெண்!

"நினைச்சதை நினைச்ச நேரத்தில் பேசறதை நிறுத்திடு ஆனந்தி. அது குடும்பத்தைக் குழப்பமாக்கும்." என்று உடனே அவளை எச்சரித்திருந்தாலும் மனம் அலைபாய்ந்தது. காகக்காகத்தான் சுதாங்கினியை திருமணம் செய்கிறாய் என்று நேரே குற்றம் சாட்டப்பட்டதில் தலை குலைத்திருந்தான்.

கல்யாணம் வியாபாரம் அல்லதான்.

அதில் பரஸ்பர விருப்பம் அவசியம் இருக்க வேண்டுமோ?

அதைத்தான் 'காதல்' என்கிறார்களா?

தனக்குள் அந்தக் கிளகிளப்பில்லையே? வீட்டிலும் கல்யாணக் களையோ குதுகலமோ இல்லை. பக்குவமாய் வெந்த சாதம் என்று அவன் மூடி வைத்திருந்ததை ஆனந்தி திறந்து கிளறி விட்டான்.

அது ஆவி பொங்க அளவடித்தது...

"என்ன, ஸார்தூக்கத்துல நடக்கற மாநிரி வர்ரீங்க...?" உற்சாகமாய் சிண்டிய குரல் ஆனந்தனை பூமிக்கு இறக்கியது.

"அட்டே... பாலா... என்ன தீமர்னு?"

"மறந்தாச்சா? நூறு தென்னங்கன்னுக்கு சொல்லி வச்சிருத்தேனேப்பா..."

"ஓ... மறந்துதான் போச்சு... குடின் மாறிடுச்சு... அதான்..."

"ஆனும் மாறித்தான் தெரியறே..." நழுட்டாய் சிரித்தான் பாலரமணி ஆனந்தனின் கல்லூரி சிநேகிதன்.

"என்ன மாற்றம்?"

"வழக்கமாய் ஒரு சிங்க நடையிலே வருவே. இப்ப மேகத்தைக் காலால துழாவறாப்பல ஒரு ஸ்டைல்... தான் எதிரே நிக்கறது கூட தெரியாதளவு யோசனை... ம்ம்?"

"காலை வராம... வாப்பா - சாப்பிடலாம்."

ஆனந்திக்கு டிபன் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த தனம் வந்த இரு இளைஞர்களையும் உட்கார்த்தி பரிமாறினான்.

அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட ஆனந்தியை புன்னகையுடன் விசாரித்தான் பாலா -

"என்ன, எப்படியிருக்கு நம்மூரு?"

"முழுக்க பார்த்த பிறகுதான் அபிப்ராயம் சொல்ல முடியும்?"

வந்த வித்தியாசமான பதிலில் சற்று தடுமாறினான்.

"பார்த்தவரை அத்தை குடும்பம் அருமையானது. உங்க பழக்க வழக்கம், பேச்சுக்கு, நான் இன்னும் கிணங்குபவனும்னு தோணுது..."

ஒரக்கண்ணால் ஆனந்தனைப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

"ஆமாங்க... இங்க கொஞ்சம் மூடு மத்திரமாத்தான் பேசுவோம்."

"ஆனா உணர்ச்சிகளை முழுக்க மறைக்க முடியற இல்லையே... அப்பட்டமாய் உங்க முகங்கள்ல தெரியுதே..." நகைத்தான்.

"அம்மா ஸைக்காலஜி மாணவியா?"

"ம்ம்... சோழவந்தான்ல நீங்க பெரிய சாதனை யாளராமே? பாராட்டுக்கள்." ஆனந்தன் சட்டென நிமிர்ந்தான்.

"அதாரு சொன்னா?"

"யாரோ... அமுது ஏன் அங்க நிக்கறே...? ரவா இட்லி பிரமாதம் - வாயேன்." பேச்சை மாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் அமுதுவை அழைத்தான்.

அகிலா மூலம்தான் பாலா பற்றி தெரிந்து கொண்டதை வெளியே காட்ட முடியாதே.

"யாரு சொன்னா?" ஆனந்தன் விடவில்லை.

"பொன்னி...? அவதான்னு நினைக்கறேன்."

பாலாவிற்கு ஒரு மரியாதையான புன்னகையைத் தந்து விட்டு அமர்ந்து சாப்பிடலானான் அமுதினி.

"பொன்னி பேச்சு வரவும் அம்மா சொல்லிவிட்ட நினைப்பு வருது" எங்க பண்ணையில வேலை பாக்கற குருசாமிக்கு அவளைக் கேட்கச் சொன்னாங்க."

தனம்மாஸிடம் கோரிக்கை வைத்தான் பாலரமணி.

"யாரு? போனதரம் உங்கக் கூட வந்த பயலா? வாட்ட சாட்டமாத்தான் இருந்தான்."

"குணமும் பழுதில்லம்மா - உழைப்பாளி. சொந்தமாய் ரெண்டு ஏக்கர் கூட வாங்கிட்டான். பாதி நேரத்தான் நம்ப நிலத்துல வேலை."

"எல்லாம் அம்சமாத்தானிருக்குது - அவ அதான் பொன்னியுடைய அப்பனை வரச்சொல்லி பேசறேன்."

நீங்க சரின்னா முடிஞ்சிடும் - அதுக்கு மேல என்னு?"

இந்த உரையாடலில் யாரும் எதிர்பாராத நேரம் அமுதினி குறுக்கிட்டாள்.

"ஆமா வேலைக்காரங்க கல்யாணத்துக்கு மட்டும்தான் இங்க அம்மாவைக் கேட்கணும்."

ஆனந்தியே அதிர்ந்து போனாள்.

சின்ன அகிலாவின் தயலில் குடும்ப நிலவரம் புரிந்திருந்ததால் அவளுக்கு அமுதுவின் நக்கல் புரிந்தது.

ஆனந்தன் தன்னுடைய, தங்கையினுடைய நிரூபணத்தை தானைய ஆலோசிக்காமல் தன்னிஷ்டத்திற்கு முடிவு செய்ததைக் குத்திக் காட்டுகிறாள்.

பாலாதான், ஆனந்தன் தன் தங்கைக்குப் பார்த்திருந்த மாப்பிள்ளை என்பதும் தெரிந்ததால் சற்று சங்கடமானது சூழ்நிலை.

அதிலும் அமுதுக்கு திடீர் என்று எப்படி இந்தத் துணிச்சம்?

ஆனந்தனுக்குள்ளும் இதே கேள்வி எழுந்தது போலும். 'நீ தான் காரணம்' என்பது போல ஆனந்தியை வெறித்தான்.

8

ஜன்னல் வழியே இலக்கின்றி பார்த்திருந்தான் ஆனந்தி. கொட்டத்தில் பசுக்கள் வாலால் ஈயோட்டியபடி அசை போட்டிருந்தன. இவள் சிந்தனையும் அசை போட்டது.

தான் இங்கு வந்தது தவறோ?

கமுகமாய் கழண்ட ஒரு குடும்பச் சக்கரத்தைத் தடம் புரட்டி விட்டோமோ?

"ஆனந்தி..." அவள் சிந்தனைக்குத் தடை போட்டது அந்த அழைப்பு. அவசரமாய் திரும்பியவன் அழைத்தான்.

"வா... வா... அமுது..."

அறைக்குள் வந்தவன் ஆதரவுடன் இவள் தோளில் கை வைத்தான்.

"லாரி ஆனந்தி. நான் துடுக்காய் பேசினதும் அண்ணன் உன்னை முறைச்சார் எனக்கு அது சங்கடமாய் போச்சு..."

"உன்னை ஏதும் திட்டினாரா?"

"ஆச்சரியமாய் இல்லை - ஆனா உன்னைக் குற்றம் சாட்டறாப்பல பார்த்தது தப்பு. உனக்கு இங்கே என்ன நடக்குதுன்னே தெரியாது..."

"எது தெரியாது?"

"வந்து... பாலரமணி... வந்து அண்ணன்..."

"உனக்காக பார்த்திருக்கிற மாப்பிள்ளை பாலா ஆனா உனக்கு அவரைப் பிடிக்கலை அதானே?"

"உனக்கெப்படித் தெரியும்? யார் சொன்னா? பிடிக்கலைன்னு இல்லை பாலா நல்லவர் ஆனா..."

அமுதுவின் முகம் சிவந்தது.

"ஆனா இளமுருகுவை அவர் கவிதையை உனக்கு அதிகம் பிடிச்சிருக்கு அப்படித்தானா?"

இப்போது ஆச்சரியத்தை மிஞ்சி அச்சம் தெரிந்தது அமுதினி முகத்தில்...

"இதெல்லாம் யார் சொன்னது... அம்மாவா?" - மெள்ள கேட்டாள்.

"விஷயம் எப்படியோ எங்காதுக்கும் வந்தது... நீ கவிஞரை நேசித்திறயா அமுது-அதாவது அவரைத்தான் கல்யாணம் செய்துக்கணுங்கற அளவு?"

ஜன்னல் கம்பிகளைப் பற்றிய அமுது வெளியே பார்த்தான் - அவள் விழிகளில் நீர் தேங்கியது.

"தெ... தெரியலையே. அவர் கவிதை, புகழ் மேல ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டதுதான். ஆனா அவரை... அவரிடம் நான் நாலு வார்த்தை நின்னு பேசினதில்லை. அதாவது அவர் எப்படிப்பட்டவர்னு தெரியாது..."

"நல்லது தெளிவாய் யோசிக்கறே. அப்ப ஏன் உன் அண்ணன் மேல கோவம்?" மெள்ள திரும்பி இவனைப் பார்த்த அமுது புன்னகைத்தான்.

"எல்லாம் தெரிஞ்சுதான் வச்சிருக்கறே-ம்ம்? என் விருப்பம் அறியாமல் அண்ணன் முடிவெடுத்ததுதான் பிடிக்கலை..."

"இளமுருகு பற்றி சொன்னியா?"

"அம்மாட்ட கோடி காட்ட, அம்மா, அண்ணன்ட்ட ஏதோ சொல்லியிருக்கணும் - ஆனா அண்ணன் ஒரேயடியாய் குதிச்ச பாலாவைக் கொண்டு வந்து மாப்பிள்ளைன்னு நிறுத்த எவக்குள்ளே ஈ.கோ.... எரிச்சல்."

"ஆக உனக்கே இளமுருகு மேலிருக்கறது காதல்ங்கற திச்சயமில்லை."

"பெரியவங்க தேடி, அமைச்சுத்தர வரன், வாழ்க்கை ஸ்லபடி இருக்கும்னும் தோணுது..."

"குழப்பம்தான் - எல்லாத்தையும் சொல்லி - உங் ண்ணாட்ட 2, 3 மாச அவகாசம் கேளேன் - அதுவரைப் பந்த வீட்டு அன்பை நிம்மதியாய் அனுபவி எதுக்கிந்த ரைப்பு..."

"அண்ணாட்ட பேச முடியுமான்னு தெரியலை... ஆனா லி முறைக்க மாட்டேன்."

"வெள்ளிரிக்கா மாநிரி குஞ்சுஞன்னு பாரு - பேச..."

"சரி - இப்ப என் அறைக்கு வா."

"எதுக்கு?"

"அண்ணனோட பேங்குக்கு போயிருந்த சமயம் இங்கேக் கல்யாணப் பத்திரிகை வைக்க நம்ப உறவுக்காரங்க வந்திருந்தாங்க..."

"ம்ம்"

"மதுரையில் மில் ஒனர்ஸ்."

"பேரென்ன?"

அமுது சொன்னாள்.

"தெரியுமே - இலண்டன்ல எங்களோட 4 நாள் தங்கி யிருந்தாங்க..."

"ஒஹோ... நான் அவங்களோட உட்கார்ந்து பேச முடியலை - பலகாரம் காபி கலக்கறதுன்னு இருத்தேன். அவங்க வீட்ல கல்யாணம் முடிவாயிருச்ச போல. ஆடி மாசத்துக்குள்ளே கல்யாணத்தை வச்சிடணும்னு நாள் குறிச்ச, புயலாட்டம் வேண்டப்பட்ட வீடுகளுக்கு பத்திரிகை வைக்கறாங்க..."

"பாவம் - ஏன் அலையணும் பத்திரிகையை தபால்ல அனுப்பினால்..?"

"சண்டைதான் வரும்!"

கண்களை உருட்டினாள் ஆனந்தி.

"ஒஹோ அப்படி வேறயா - எப்ப கல்யாணம்?"

"அடுத்த வாரம் - நாம போகணும் - உனக்கான சேலை, நகையெல்லாம் பார்த்து எடுத்துக்கோ... அதான் விஷயம்."

"அப்பாட்டேருந்து அதிகாலமே போன் வந்தது அமுது. பெரிய பெட்டி நிறைய சேலை, சில சின்ன நகைங்கன்னு அப்பா அனுப்பிட்டாங்களாம் - நம்ப கார்டோ ஏஜென்ட் இந்தியா வர்ரதால அவர் மூலம் வகுது"

"அப்ப சரி... வந்து அனந்தி."

கைகளைக் கட்டி தானும் அமுதுவையே குறுகுறு வெண்பார்த்தான் ஆனந்தி.

"பரவால்ல சொல்லு."

"உங்கிட்ட பேசுறது... மனக்கு ஆகவாசமாய் இருக்குது. நினைப்பை நீ கலப்பமாய் வெளியே சொல்றதைப் பார்த்துதான் எனக்கும் துணிவு வந்திருக்கணும்..."

"குடும்பத்துக்குள்ளே பேசுறது தப்பில்லைதான்... ஆனா பாலா ஸார் எதிரே நீ அப்படி ஒரு குண்டைப் போட்டது இசகு பிசகாவிடுச்சு..."

"நிஜந்தான் - ஆனா இப்ப மனப்புழுக்கம் குறைஞ் சிடுச்சு... அண்ணன் மேல கூட கோபமில்லை..."

"கேட்க சந்தோஷமாயிருக்கு..."

நிஜமாய் மகிழ்ந்து போனான் புதியவன். இருவரும் ஒருவர் கைகளை மற்றவர் பற்றி சிநேகத்துடன் சிரித்தனர்.

"யம்மா..." வெளியேயிருந்து குரல் வந்தது.

"யாரு பொன்னியா? உன்ன வா." எட்டிப் பார்த்தவன் ஆமை போல மறுபடி தலையை இழுத்துக் கொண்டான்.

"என்ன பதுங்கறே?"

"இல்லம்மா... நா அப்புறமாட்டு வரேன்."

"வாங்கறேன்ல?"

"உன்னைத் தனியாப் பார்க்கணும் போல அமுது நா இருக்கறதால பொன்னி கூச்சப்படறா."

"அப்படியா? ஆனந்தி நம்ப வீட்டுப் பொண்ணு. அவளை கோலம் போட்டு அசத்தலா வரவேற்ற நீ பதுங்கலாமா?"

"இல்ல வந்து பெரியம்மாட்ட ஒரு விஷயத்த உங்க மூலமாச் சொல்லணும்னுதான்." பின் கொசுவம் வைத்த சேலைக் கட்டிய சிறு பொம்மை போல வந்து அறைக்குள்

நின்ற பொன்னி கைகளை பிசைந்தான். தெற்றி வியர்த் திருந்தது.

"என்ன சொல்லணும் அம்மாட்ட..."

"எனக்கு வெளியில மாப்பிள பாக்க வேண்டாம்னு."

இரு பெண்களும் சற்று வியப்புடன் பொன்னியைப் பார்த்தனர்.

"ஓ... பாலா ஸார் உனக்கான மாப்பிள்ளைப் பற்றிப் பேசினதை நீ கேட்டியாக்கும்?"

"க்கும்."

"உனக்கு அந்த மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்கலையா?"

"அதெல்லாம் யோசிச்சதில்லம்மா. நம்ப வூட்ல பால் கறக்கல ரங்கனை எனக்கு ஒத்து வரும்னு தோணுச்சு."

"அட... என்ன காதலா?"

"அந்தக் கஸ்ட்மெல்லாம் பட லீங்கம்மா. எனக்கும் அவருக்கும் சரிப்படும்னு ஒரு நினைப்பு. வீட்ல சொன்னேன். சரின்னுட்டாங்க."

"பாத்தியா ஆனந்தி - இங்க இத்தனை நடந்திருக்குது - இவனை விவரமாய் கேட்காம அங்கே முடிவெடுத்திட்டிருக்காங்க."

"இதை உடனே நம்ப அம்மாட்டயும் சொல்லி யிருக்கலாமே பொன்னி?" ஆனந்தி கேட்டாள்.

"எனக்கென்னம்மா அவசரம்? முதல்ல நம்ப சின்னம்மா கல்யாணம் நடக்கணும் - அதுல நாங்க ஒடியாடி வேலை செய்யணும்... பிறகுதான்... மித்த விஷயத்தை அம்மா காதுல போட்டுரணும் - அதான் ... வரட்டா? வேலை கிடக்குது."

"விக் விக்" என நடந்து போனவளை முறுவலுடன் பார்த்திருந்தனர். "எளியவங்க வாழ்க்கையை எளிமையாவே அமைச்சக்கறாங்க... நாமதான்..."

"நாமும் இனிமையாய் அமைச்சுடலாம் அமுது..."
வரலிசுப்பது துன்பங்களும் தான் என்பது அறியாமல்
இருவரும் இன்பமாய் புன்னகைத்தனர்.

இனைய மகன் முகத்தை அப்படியும் இப்படியுமாய்
பார்த்த தனம்மான் நிரூஷ்டி கழித்தான்.

"எங்கண்ணைப் பட்டிடும் போலயே?"

ஆனால் அகிலா முகத்தில் பெருமிகமில்லை.

ஒரு வாரம் நிழலில், ஊட்டமாய் சாப்பிட்டவளின்
அழகு மெருகிட்டிருந்தது. மஞ்சள் தேய்த்த சருமம்
பொன்னாய் மிணுங்கியது.

"அம்மா... இப்ப நா இந்த நகையெல்லாம்
கழட்டிடலாம்... இந்த சட்டையும் வேணாம்மா."

"உனக்குன்னே ஆசாரிட்ட சொல்லி செஞ்சதுடி. இந்த
ஜிமிக்கியும் மாட்டலும் உம்முகத்துக்கு என்னமா
பொருத்துது?"

"ஆனா ஸ்கலுக்கு இப்படியேப் போக வெக்கமா
இருக்கும்மா... அப்புறம் எல்லாரும்... கேப்பாங்க."

"என்னன்னு?"

"சமைஞ்சிட்டியான்னு."

"ஆமான்னு."

"ச்ச... அத எம்மா வெளியே சொல்லிக்கணும்?"

"சந்தோஷ சமாச்சாரந்தான்?"

நடக்குள்ள சந்தோஷப்பட்டுக்குவமே? நல்லவேளை
ன்னவ் விசேஷம்லாம் வேண்டாம்னாங்க... அப்புறம்
ந்த பரீப் கை ரவிக்கை யெல்லாம் இப்ப யாரும்
டறதில்ல."

இவ்வாறுதான் மொட்டையாவரும் நீசங்காரமாத்தான்
கணும். அதிலும் விசேஷத்துக்குப் பிறவு ஜிம்பினா

போக வேண்டாம்னு - நாளே தையக்காரன்ட்ட சொல்லி
இந்த மாடல்ல தைக்க வச்சேன்."

"அமுதுக்காவை இப்படியா ஸ்கலுக்கு அனுப்
பளிங்கு?"

"அவ எங்க எங்கைக்குள்ளார வளந்தா? அவளை
ஊட்டி ஆஸ்ட்டல்ல சேத்து படிக்க வச்சான் உங்கண்ணன்.
உங்கப்பா இறந்தப்ப உனக்கு மூணை வயசு."

"இவளுக்காகத்தான் என் உயிர்ப் பிடிச்சிட்டு
இருக்கேன். இந்தக் குட்டிய என்னைய விட்டுப் பிரிச்
கடாதீங்கன்னு' நா அழவும் உங்க பெரியப்பா ஏதுஞ்
சொல்லல... அப்ப அவரும் இருந்தாரு."

"கம்மாவே ஒரு வார லீவுக்குப் பிறகு தாவணி
போட்டுட்டுப் போனா ஸ்கல்ல எல்லாரும் கேலி
பண்ணுவாங்க... இப்படிப் போனா..."

"அவளுங்களை எங்கிட்ட வரச் சொல்லு."

"அதெல்லாம் யாரும் வரமாட்டாங்க. இப்படிப்
பார்த்தா ஆம்பள வாத்தியாருங்கக்கூட ஒரு மாநிரி
சிரிப்பாங்க..."

"இதான் இப்படி பட்டிக்காட்டு ஸ்கல்ல படிச்சால்
வீர வினை - தராதரத் தெரியாததுங்க."

"நாமதான் அதுக்குத் தக்கன நடந்துக்கணும்மா..."

"சரிதான்... பெரிய மனுஷி."

தனம் பூரித்து மகளைக் கட்டி உச்சி முகர்ந்தான். எப்படி
பேசுற... ஆனா ஒரு வாரத்துக்கு இப்படிப் போலியாம் -
பெத்தவ என் ஆசைக்கோசும் - பிறகு சாதாரணமான
ரவிக்கை - சரியா?"

"ரவிக்கை இந்தனை நீளமாய் இருக்கறது
பிடிக்கலைம்மா - பாவாடைக்குள்ள செருகிக்க வேண்டி
யிருக்குது."

"நான் சமைஞ்சதும் இப்படித்தான் போட்டிருந்தேன்."

“போட்டு வீட்ல இருந்திருப்பீங்க - ஸ்கூலுக்கா போனீங்க?”

“அது வாஸ்தவந்தான் - ஒரே வாரம்ம கண்ணு எனக்காக...”

“சரி.”

அரைமளதாய் சம்மதித்தான் அகிலா.

சின்ன ஊரில் பெருந் தனக்காரர் வீட்டுப் பெண்ணா வீடுப்பதில் இது ஒரு அசௌகர்யம்.

“அவளுக்குத்தான் இருக்காம் - பித்திக்கறா.”

“ஏண்டி இத்தன சலங்கையும் குஞ்சுமும் கட்டாட்டி உங்கமாட்டு வண்டி நவராதாக்கும்?”

“அந்தச் சலங்கச் சத்தத்தான் பெட்ரோலு போல. ஒரு ஈஞ எங்களைப் போல நடந்துதான் வாவேன்.”

“வேணாம் - ஜாஸ்தித் தொலைவு - சாப்பாட்டு ரக்காவது எடுத்துட்டு வாவேன்.”

“அதான் அடுக்கு மாடி கணக்கா மதியம் காரியகு துல்ல அகிலாவுக்கு? அதுல விதவிதமா வர்ரத நமக்கும் ரா - ஆனா நாமதான் அது நமக்கு ஜீரணிக்குமோ லையோன்னு அஞ்சி சாப்பிடறதில்ல...”

இப்படி ஆளானுக்கு இகழ்ச்சியாகவோ, வஞ்சப் ச்சியாகவோ பேசுவார்கள்.

மனம் விட்டு பேச, சிரிக்க, அகிலாவிற்குப் பள்ளியில் கிதி அமையாமற் போனது. பேச்சு அத்தனையையும் கோணாமல் கேட்டுக் கொள்ள வேணும். எல்லாம் கிறமாடுகள்.

இப்போது இத்தனை அலங்காரமாய் போனால் றக் குச்சி கொண்டு குத்தினாற் போல ஆகிப் போகும். ழுனாள் அம்மாவின் ஆசையைக் கெடுப்பானேன் என துணிந்து விட்டாள்.

வழக்கம் போல பள்ளிக்குச் சலங்கை வண்டியில் பழங்காலத்து பஃப் சட்டை, தரையில் புரளும் பாவாடை, பூவேலை செய்த தாவணி, பின்னலின் கீழே மணிக் குஞ்சும், உச்சியில் ஐந்து முழப் பூ, மேனியில் தகதக வெள மின்னும் நகைகளுடன் அகிலா போய் இறங்க, பள்ளிக்கூடமே வாய் பிளந்தது.

பிறகு வாய் வலிக்க பேச ஆரம்பித்தது...!

9

மதிய தூக்கம் வெகு கசமான அனுபவம். இந்தியா வந்த பத்து நாட்களில் அச்சுக்கத்திற்கு அடிமையாகி இருந்தான் ஆனந்தி.

ஆரம்பத்தில் உறங்கி எழுந்ததும் தலை கசுத்தது போலிருந்தது. ஆனால் வெள்ளி டபராவில் ஆவி பறக்க வரும் காபியை மாலை வெயிலில் காய்ந்தபடி உறிஞ்ச உறிஞ்ச உடம்பு சுறுசுறுப்பாகி விடும்.

‘சர்சர்...’ பால் பீய்ச்சப்படும் ஒலியில் அவள் மதிய உறக்கம் கலைந்தது.

இரண்டு தரம் புரண்டவள் எழுந்து ஜன்னல் பக்கம் போனாள். குத்துகாலிட்டிருந்த ரங்கனது தொடைகளுக் கிடை இருந்த பாத்திரத்தில் பால் உற்சாகமாய் பாய்ந்து றுரைத்தது.

இதுவே தனக்கு பள்ளி எழுச்சி போலாகி விட்டதை நினைக்க சிரிப்பு வந்தது. கிராமத்திற்கே உரிய இந்த ஒலிகள், அமைதி, இனிமைக்காக இங்கிலாந்து போன பின்பு தான் ஏங்கப் போவது புரிந்தது.

வந்த காதலையை ருசித்து பருகினாள்.

மின் பர்க்குலேட்டரில் தயாராகும் பானத்தில் இச்சுவை, மணம் எல்லாம் வராது. இரண்டாம் மாட்டையும் கறத்து முடித்த ரங்கன் கன்றுகளை அவிழ்த்துவிட அவை துள்ளிக் குதித்தன.

அவற்றைப் போய் முகர்ந்து தடவி விடும் ஆர்வத்தில் படிவிறங்கினாள்.

கொல்லைப்புறக் காற்று குளுமையாய் வீசியது.

வகைக்கொன்றாய் செழித்து நின்ற மரங்கள் வெயிலை ரெட்டியடித்தன.

காற்றில் மாடுகளின் வாசனைக் கலந்திருந்தது, மியமாய்.

பால் மணத்த கன்றுகளைக்கொஞ்சியபின் காலாரத்தவளை அக்காட்சி மென்னியைப் பிடித்து நிறுத்தியது.

வைக்கோல் போருக்குப் பின்னே நிற்பது யார்?

ஊன்றிப் பார்க்க ஆள் யாரென்பது புரிந்தது.

அவனை இங்கு எதிர் பார்க்கவில்லை.

இது அவன் வீடுதான் என்றாலும் வைக்கோல் போரின் பதுங்கியபடி நிற்பானேன்?

தேரே போய் பேச்சு கொடுத்து,

'என்ன? இங்கே? ஏன்?' என்று கேட்டுவிடும் ரகம் தி. வெளிநாட்டில் ஒருவர் சமாச்சாரத்தில் மற்றவர் நீட்ட முடியாது. ஆனால் அப்பா அவனை அப்படி வில்லை.

என்ன ராஜாத்தி - முகம் வாடியிருக்குது?

ராட்டு தூள் கிளம்புது - என்ன குஷி? என போது கேட்டு, மகள் சொல்வதைக் காது கொடுத்து ரகம் அவர்.

எனால் நாயில்லாத ஏக்கத்தை அதிகம் உணர்ந்த புவன். ஆக மெள்ள அவனை நெருங்கினாள்.

பாக்கெட்டிவிருந்து ஒரு தானை எடுத்துப் பார்த்தவன் ஏறக்குறைய நெற்றியில் அறைந்து கொண்டான்.

"கடவுளே... இப்ப என்ன பண்ணப் போறேன்..." பய முணங்கலுடன் அப்படியே முகத்தைத் துடைத்தான்.

அழுகிறானா என்ன?

ஆனந்திக்குள் படபடத்தது.

ஒரு வாலிபனை அரற்ற, அழ செய்யக்கூடியது காதல்தானே?

இப்படி நிலைகுலைந்து போயிருப்பவன் முன் போய் நின்று மேலும் அதிர்ச்சி தர விரும்பவில்லை அவன்.

சத்தம் போடாமல் நழுவுவதுதான் சரி என்று விலகினான். ஆனாலும் கடைசியாய் ஒரு முயற்சி என்று நெருங்கி, எம்பி அவன் கையில் இருந்த காகிதத்தை உற்று பார்த்தான்.

அதில் எழுத்தை விட எண்கள் அதிகமிருந்தன.

ஏதோ பில்...தொலைபேசி பில்லோ?

ஆகக் காதல் கத்திரிக்காய் சமாச்சாரமில்லை. ஆனால் தொலைபேசி பில்லைப் பார்த்து ஆகாஷ் இப்படி அழுது புலம்பத் தேவை என்ன?

யோசனையுடன் நழுவினான்.

வீட்டினுள் அகப்பட்ட பெரியநாயிடம் கேட்டான்.

"அழுது எங்கே?"

"சமையல்ல இருக்காங்கம்மா - புதுசா டிபன் அயிட்டம் தயார் பண்ணுறாங்க. உருளைக்கிழங்கு விரலு விரலா அரிஞ்சு மசாலிட்ட மாவுல முக்கி வறுக்கறாங்க. இனிப்புக்கு அன்னாசிப்பழ அல்வா."

"ம்ம். கடச்சுட சாப்பிடனும்" புன்னகைக்க முயன்றாள் ஆனந்தி.

"சாப்பிடுங்கம்மா நீங்க வந்த பிறவுதான் அமுதும்மா முகம் பழையபடி மலத்திருக்குது. இப்படி சமையல்ல அவங்க கரண்டியப் பிடிச்ச கொண்ணை நாளாச்சதே. நல்ல கைமணம் உண்டு... தாவிச்ச இறக்கின காய்கூட அப்படி ருசிக்கும். அத விட்டுட்டு அறைவிலேயே முடங்கிக் கிடந்தாங்களே... உங்கனோட பேசி சிரிச்ச இருக்கறதுல எங்களுக்கும் மனதிரும்பிம்மா..."

இயந்திரமாய் புன்னகைத்தாள் ஆனந்தி. ஆனால் இதென்ன ஒரு பக்கபாரம் இறங்க மற்றொரு முனைத் தூக்கிக் கொண்டுவது போல அமுதினி சமாதானமாகி சகஜமாய் புழங்க அங்கே ஆகாஷ் குமுறுகிறான்!

அவள் துன்பம் என்ன?

ஆனால் சமையலறையில் துழைந்தவளுக்கு குழப்பம் ஒதுங்கியது.

அங்கிருந்த உற்சாகச் சூழலே காரணம். ஏதோ பண்டிகை சமயம் போல வாசனையும் வார்த்தைகளும் அமளிப்பட்டது அடுக்களை.

உண்மையிலேயே அமுதுவின் கைப்பக்குவம் வையாக இருந்தது.

ருசித்து சாப்பிட்டாள்.

அமுதினி என்னும் முன்னே எண்ணையாகி நின்றவர் யாட்கள். இத்தகு வாழ்விற்குப் பழகிய பெண் ஒரு ளாண கவிஞன் வீட்டில் குடித்தனம் நடத்த முடியுமா? முகுதிற்கு நிலையான சம்பாத்தியம் தரும் வேலையோ வது சொந்தோ உண்டா?

அமுதுவுக்குள்ளும் இத்தகு சந்தேகங்கள் அவ்வப் பழுத்திருக்கும் என்பதை யூகிக்க முடிந்தது.

பிறத்திலிருந்து பழகிய வாழ்க்கை முறையை புதிய புரட்டிப் போடுவது சிரமம்.

ஏழ்மையிலிருந்து கபிட்சத்திற்குப் போவது சந்தோஷம்... ஆனால் நிலை இறங்கினால் ஒருவருக் கொருவர் பழகி, கருத்து ஒருமித்தவர்களால் அம்மாற்றத்தை ஏற்க முடியும்.

ஆனால் ஒரு சில பார்வைகளை மட்டுமே பரிமாறி விட்டு கிளர்ச்சி அடைந்தவர்களால் தாக்கு பிடிக்க முடியாது.

அமுதுவிற்குள்ளும் இதே போன்ற சந்தேகங்கள் எழும்புகின்றன என்பதே நிம்மதியான விஷயந்தான்.

அவள் சிந்தித்து நல்ல முடிவிற்கு வரட்டும்.

இப்போது மனம் ஆகாஷிற்குத் தாலியது.

பித்தளை தூக்கு ஒன்றை புலி போட்டு தேய்த்துக் கொண்டிருந்த பெரியதாயி பக்கமாய் போய் அமர்த்தாள் ஆனந்தி.

பாத்திரத்தில் பளபளப்பு ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

"ஆயா... இங்க போஸ்ட் எப்ப வரும்?"

"அது காலைய பத்து, பத்தரைக்குள்ளா வந்திரும்மா. குரல் குடுத்துட்டு நவராம நிப்பாரு தபால்காரரு... இங்கேருந்து காபியோ மோரோ வெயிலுக்கு எத்தாப்பல போகவுந்தாள் நகருவாரு..."

"தபாலை வழக்கமாய் வாங்குவா?"

"நாங்கதான்... வாங்குறவங்க முன்னறையில இருக்கற வட்ட மேசை மேல தபாலை வச்சிடணுங்கறது சின்னவர் உத்தரவு... எல்லாத்தையும் அவருபாத்துட்டுதான் அவங்க வங்களுக்குத் தருவாரு."

"நேத்து, இன்னனக்கெல்லாம் தபாலை யார் வாங்கினா?"

"அதாரு? தெரிவியேம்மா."

"கேட்டு சொல்ல முடியுமா?"

ஆனந்தியின் குரல் தழைத்த விதம் வைத்து விஷயம் பெரியது என்று பட்டு விட்டது பெரியதாயிற்று.

"கேட்டு சொல்லுதேம்மா." என்றான் தானும் மெதுவாய். பாத்நிரத்தைத் தேய்த்தது போதும் என்பது போலக் கழுவி கவிழ்த்தான்.

"வேற யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்" என்று ஆனந்தி சொல்ல.

முதியவளின் முகத்தில் குழப்பம் ஏறியது.

"ஏம்மா... உங்களுக்கு வர வேண்டிய தவாலு ஏதும் காணாம போயிடுச்சோ? முக்கிய தகவலா?"

"எனக்குத்தான் அப்பா அடிக்கடி போன் பண்ணி பேசிடறாரே..." அந்தேரம் இவர்களைக் கடந்து போன அமுது.

"ஏன் ஆனந்தி... நீ அப்பாக்குப் போன் போடறதே இல்லையா? மாமாதான் நம்மை நான் தவறாம கூப்பிடறாங்க. இன்னைக்குக் காலையி நீ குளிக்கறப்பா போன் கால் வந்தது நான்தான் பேசினேன்... ஜாலியாய் பேசுனாங்க. எப்ப வர்ரீங்க மாமான்னேன்..." என்றவள் சட்டென பேச்சை நிறுத்தினாள்.

முகம் பூவாய் சிவந்தது.

"உன் கல்யாணத்துக்கு வர்ரதாய் சொல்லியிருப்பாங்க சரிதானா?"

"ம்ம்."

"உங்கேவிக்குப் பதில் சொல்லிடறேன் இங்கேருந்து நான் அடிக்கடி இங்கிலாந்துக்கு போன் போட்டாபில் எக்கச்சக்கமாய் வரும். ஒரு நிமிஷம் பேசவே 80, 100 ரூபாய் ஆகும். வந்ததும் போட்டேனோ தவிர அப்பா பிஸி ஆள். அவங்களுக்கு வசதி பட்ட நேரமாய் போட்டிங்கற எண்ணமும் தான் நான் இங்க சதா நீப்ரியாகத்தான் இருக்கேன்."

"நிமஷத்துக்கு துறு ருவாயா... ஐயோடா..." என்றான் அவர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுத்திருந்த பொன்னி.

"இளையவரு சதா போனுவதான் பேசுதாரு... அப்ப சில் நிறைய வருமில்லா?"

"இன்னைய தபாலை யார் வாங்கினது பொன்னி?"

"இளையவருதான். நானைஞ்ச நாளாய் தபால்காரருக் காய் தவங்கிடந்துல்ல வாங்குறாருல்ல?" பெரியதாயியும் ஆனந்தியும் ஒருவரை ஒருவர் அர்த்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"ஏதோ சரியில்லை" என்பது அவர்களுக்குப் புரிந்திருந்தது.

வேர்க்கடலையை வெளியே பாப்பினால் வறுத்து எடுத்து விடலாம் போல உக்கிரமாயடித்தது வெயில்.

கிழவி ஆடுகளுக்கான தழைகளை வெட்டிச் சமைத்து வந்திருந்தாள். தழைக்கட்டை கீழே சரித்தவளின் உடம்பு வியர்த்து நனைந்திருந்தது. நினைந்த முதிய உடலை வெயில் வறுத்து காய வைத்தது.

"ஸ்ஸ்... யப்பா முருகேசா... இன்னுமா நீ ஏந்திக் கலை?" பேரனுக்கென்று கலந்து வைத்த காபித்தண்ணி அப்படியே சமொய்த்துக் கிடந்ததைக் கண்டு கத்தினாள்.

அந்த ஆறிய கருப்பட்டி காபித் தண்ணீர் காய்ந்த அவள் தொண்டையில் அமிர்தமாய் இறங்கியது.

பாம்படத்திற்காய் வளர்த்து, இப்போது காலி யாயிருந்த காதுகள் அவள் குடிக்க குடிக்க 'டப்டப்' என ஆடின.

"ஏடேய்... உடம்பு கிடம்பு எதுஞ் சரியில்லையா?"

கரிசனையுடன் கேட்டபடி ஒட்டு விட்டிருக்கும் போய் பேரனைத் தேடினாள். நாடாக்கட்டிலில் கிடந்தான் அவன்.

"மூதி, கட்டில்ல கிடக்கது அவந்தானா இல்ல வெத்துப் போர்வைத்தானான்னுத் தெரியல... இப்படித் தேசலாவா இருக்கும் ஒரு வாலிபப் புன்ன உடம்பு? தோனும் மாறும் வீங்கிப் புடைச்சுட்டு இருந்தாவில்ல? ஆங்... உழைக்கற உடம்புதான் அப்படிப் பெருகும்? இப்படி மோட்டு வளையை, வெறு வானத்தப் பார்த்துட்டு நிலாவு, முகம், முழின்னு உளறிட்டு கிடக்கவம் மேனி காத்தாத்தாம் போவும்."

சட்டென்று எழுந்தான் அவன் பேரன்.

"மப்... நல்லதா ஒரு கதை யோசிட்டு இருந்தேன் கெடுக்க வந்துட்டியா?"

"எந்திருச்ச மூஞ்ச முகரயக் கழுவியிட்டு வயித்துக்கு ஏதாச்சம் தந்த பிறகு யோசிக்கது?"

"வயித்துக்கு என்ன வச்சிருக்கே? பூரியா, பிரியாணியா?"

"ஆங்... வருவாப்பா மவராசி உனக்கதெல்லாம் ஆக்கிப் போட"

தொடித்தான் கிழவி.

"வருவா, பாத்துட்டே இரு."

"உழைச்சா காசாச்சம் வரும்... உளறினா?"

"கவிதை உனக்கு உறையாய் படுதா?"

"கவிதாராணி தருவாள்"

கவியெனக்கு

காக பொருள் புகழ்,

கன்னியும் கூடவே" - கண் செருகி பாடினான் இளைஞன்.

"பாட ஆரம்பிச்சுட்டான்... இனி விடிஞ்சது போ..."

ஆயாசமாய் சலித்த கிழவி கதவை மூடினாள்.

வெளியே நடந்த முருகேசன் திகைத்தான்.

அங்குநின்றவனைப் பார்த்து மூச்சம் விட மறந்தான்.

கவிதைகளைப் பொழியும் அவன் வாய் அந்நேரம் பேச்சும் மறந்தது!

காகிடம் பறக்காமலிருக்க அதன் மேல் கனம் வைப்பது போல, கையிலும் மடியிலும் கனத்த புத்தகங் களுடன் இருந்தான் ஆனந்தி.

"எனக்கு இங்குள்ள வைப்பரிக்குப் போகணுமே ப்ளீஸ். என்ற கோரிக்கையுடன் அவன் போய் முதலில் நின்று ஆகாஷிடம்தான். அவன் முழித்த முழியும், விட்ட அசட்டு சிரிப்பும், இந்த விஷயத்தைக் கேட்க வேண்டிய ஆள் இவளில்லை என்பதைப் புரிய வைக்க, அதற்கும் அவன் ஆனந்தனிடமே போக நேர்ந்தது.

"நிச்சயமாய்" என்ற தலையசைப்புடன் ஆனந்தன் தன் மேசை இழுப்பறையிலிருந்து ஐந்து வாசகர் சீட்டுகளை எடுத்து நீட்டினான்.

"வீட்டு உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேருக்காகவும் வாங்கின உறுப்பினர் சீட்டுகள் இவை - இது வரை பயன்படுத்தப் படலை. நான் எப்போதாவது சரித்திர நாவல்களை எடுத்து வாசிப்பதுண்டு. டிரைவர்ட்ட சொல்றேன். வைப்பேரியன் நமக்குத் தெரிஞ்சவர் - உனக்கு உதவுவார்."

காலையில் அகிலாவுடன் சற்று நேரம் கழித்த பின் சமையலையும் விடக் கூடாது என்று அடுக்களைக்குள் புகுவான் ஆனந்தி.

காய்கறி அரிய, குழம்பு கூட்ட, மோர் சிலுப்ப என்று எதையாவது இழுத்துப் போட்டு செய்தபின் தலையணை உறைகளுக்கு வர்ணம் தீட்டுவான்.

இதற்குள் ஒவ்வொரு அறையிலும் அவன் முத்திரை விழுந்திருந்தது. தலையணை உறை, மேசை விரிப்புகளில் கொத்து பூக்கள், சிரிக்கும் பாப்பா அல்லது பாடும் குருவிகள் என்று கலை நயமான முத்திரை.

மாவையில் தோட்ட வேலை, பொன்னியிடம் கோல
ட்டிலுடன், ரங்கன் மேற்பார்வையில் மாடுகளைக் குளிப்
பாட்டுவது என்று மேலும் பல கலைகள் அவள் கை வந்து
கொண்டிருந்தன!

ஒழிந்த வேளையில் அவள் புத்தகங்கள் விரித்த
கற்பனை உலகில் சுகமாய் இளைப்பாறினாள்.

ஜன்னலோரம் ஒரு மூங்கில் நாற்காலியை நகர்த்தி
போட்டு புத்தகத்துடன் அமர்த்தால் லயித்து விடுவாள்.

"ஆனந்தி..."

அத்தனை லயிப்பிலும் அக்குரல் அவளைச் சுண்டி
இழுத்தது. ஆனந்தனின் ஆண்மை மிக்க குரலில் தன் பெயர்
மிக இனிமையாய் ஒலிப்பதாய் பட்டது.

"சொல்லுங்கத்தான்."

புத்தகத்தை மூடியபடி எழுந்தாள்;

"உன் கார் வந்தாச்சு?"

என்ன சொல்கிறான்?

அவன் முகம் ஏனிப்படி கடுகடுக்கிறது?

10

"உன் கார் வந்தாச்சு" என்று கடுகடுப்
பாய் சொன்னவன் முகத்தை குழப்பத்துடன்
பார்த்தான்.

சிரித்த சில முறை ஆனந்தனின் முகம் இளகி வெகு
ர்ச்சியாயும், இனமையாயும் தோன்றியதே.

அப்படியே இராமல் இதென்ன முரட்டு முகடன்
?

இந்நினைப்பில் அவளுக்குள் சிரிப்பு குமிழிட்டது.

"உன்னைப் பார்க்க மிஸ்டர். வில்லியம்ஸ் வந்திருக்
கார்."

"கார்னீங்க, இப்ப வில்லி அங்க்கிள்நீங்க?"

"அவர் உனக்காய் ஒரு காரையும் ஒட்டிட்டு
வந்திருக்கார் - இப்பத் தெளிவாயிடுச்சா?"

"ஆச்சு. பாங்க் மாளேஜர்ட்டயும் எனக்கு கார்
வந்துட்ட விவரத்தைச் சொல்லணும்... பழையது ஒன்னு
தேடச் சொன்னேன்."

"நா அப்பவே அவர்ட்ட தேட வேண்டாம்னும்
சொல்லிட்டேன்."

இப்படி சொன்னவனை காரமாய் பார்த்தாள்.

"எனக்குத் தெரிஞ்சு கார் ப்ரோக்கரிட்ட தான் சொல்லி
வச்சிருந்ததால்."

"ஓ..." புன்னகைக்க முயன்றாள்.

பேசியபடி முன்னறைக்கு வந்திருந்தாள்.

'காபியா, மோரா, ஜூஸா? நம்ப தோப்பு இளநீரைக்
குடிக்கணும் நீங்க. கல்கண்டு கரைச்ச பன்னீராட்டம்
இருக்கும்.' என்று வில்லியம்ஸை தட்புடலாய் உபசரித்துக்
கொண்டிருந்தாள் தனம்மாள்.

"வாங்க அங்க்கிள்..."

"ஹலோ சின்னப் பொண்ணே - எப்படியிருக்கே?"

அவள் தோள்களை பற்றி மேலும் கீழுமாய் பார்த்தார்
வில்லியம்ஸ்.

"நல்லாவே இருக்க. பத்து நாள்ல பூசினாப்பல
ஆயிட்டம்மா - அதைம்மா நல்லாவே கவனிக்கறாங்க."

"ம்ம்... ஒரு நாளைக்கு நாலு தரம் சாப்பிடறேனே..."

மூன்று வேளை உணவு போக இடையிடையே, இங்கு யாராவது எதையாவது சாப்பிட நீட்டுகிறார்கள்தான். முதலில் அவனுக்கு அது சற்று சங்கடமாயிருந்தது என்றாலும் இப்போது பழகிவிட்டது.

முதல் நாள் தன் மருமகனைப் பார்த்ததுமே தனம் - "என்னம்மா இப்படி கழுத்தெழும்பு துருத்திட்டு திக்குது - ஆழாக்கு எண்ணையை அதுவ விட்டா நிக்கும் போலயே - உன் உடம்பைத் தேத்துணும் நான்" என்று வரித்து கட்டி விடுத்தான்.

நான் சொன்னதை ஓரளவு நிறைவேற்றிய பூரிப்பில் பனபனத்தது அத்தையின் முகம்!

"இந்தாம்மா உங்கப்பா அனுப்பின பெட்டி. உன் சாமாங்கனோட நீ சொன்ன பரிகரமையும் வச்சிருக்காராம்."

"ரொம்ப நன்றி அங்கின்... சென்னையிலிருந்து ஒரு ஆள் போட்டு அனுப்பியிருக்கலாமே... நீங்க ஏன் அலையணும்?" வாஞ்சையுடன் கேட்டான்.

"உன்னைப் பார்க்கத்தான். அதோட இந்த அருமை யான குடும்பத்தைச் சந்திக்க முடிஞ்சுதே - எப்படியிருக்கான் பைசு?"

"அவனும் குண்டாயிட்டான் - அத்தான் அவனுக்கு தனியா ஒரு ஷெட் போட்டிட்டார்-தினம் அவரோட ஒரு தடை... எல்லாரோட கொஞ்சல்னு குஷாலாயிருக்கான்."

"கார் இருந்தா வசதின்னு அப்பாட்ட சொன்னியாம் - சென்னையில என்னுடைய இந்த 'ஸென்' கம்மார்த்தான் நிற்கும் - நீ பயன்படுத்தலாமேன்னு கிளப்பிட்டு வந்தேன்... லைசென்ஸ் எல்லாம்?"

"அதெல்லாம் என் பொறுப்பு மிஸ்டர் வில்லியம்ஸ்."

"ஆகட்டும்ப்பா ஆனந்தன் - தொழில் எப்படி போகுது?"

தொழில், அரசியல், பணவீக்கம் பற்றியெல்லாம் விவாதித்து முடித்ததும் கிளம்பி விட்டார் வில்லியம்ஸ்.

"ஒரு நாளாவது இருந்துட்டுப் போலாமே அங்கின்..."

"ஒரு வாரம் தங்கணும்னு நானும் சொன்னேம்மா நமக்கு உதவன்னு இத்தனை அலைஞ்சவர் பயண அலுப்பு மாறாம கிளம்பறதா... கேட்க மாட்டேனுட்டார்" தனம் குறை பட்டான்.

"நான் மதுரைக்காரம்மா... அக்கா இன்னும் தவ்லாக்குளத்தில இருக்காங்க ஒரு மணி நேரப் பயணந்தான்? நாளைக்கு அங்கேருந்து ஃபினைட்."

"மதுரைக்கு நான் உங்களைக் கொண்டு போய் விடறேனே அங்கின்..."

"உனக்கு இன்னும் லைசென்ஸ் இல்லை."

கறாராய் எச்சரித்தான் ஆனந்தன்.

"ஆமம்மா... நம்மூர் நெரிசல், ரோடு எல்லாம் உனக்குப் பழகணும் முதல்ல."

"அவனை அதுக்கெல்லாம் பழக்கறது எம் பொறுப்பு - இல்லைன்னா காரை எடுக்க விட மாட்டேன்."

"நல்லது தம்பி... இத்தனைப் பொறுப்பாய் நீங்கயிருக்கக் கவலையில்ல. தவிர என்னை மதுரைக்குக் கூட்டிப் போக தம்பி கார், டிரைவர் எல்லத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்துட்டார்..."

"அப்படின்னா சரி, அங்கின்."

அரைமளதுடன் ஆனந்தனைப் பார்த்து ஒரு சின்ன நன்றிப் புன்னகையை விசினான்.

அவன் அதைப் படிக்க, ரசிக்க மனமின்றி வெளியே விளைய, அவளையும் அறியாமல் தீளப் பெருமூச்செறிந்தான்.

தன் புடவைகளை வேலைப்பாடு மிக்க மர அலமாரியினுள் அடுக்கி முடித்த ஆனந்தி, அப்பா தாள் கேட்டுக் கொண்டபடியே வாங்கி அனுப்பியிருந்த மூன்று புடவைகளுடன் படி இறங்கினாள்.

மூன்றும் அதற்கான பிரத்தியேக பெட்டிகளுள் இருந்தன.

தையல்காரர், வண்ணாள் இவர்களுக்கான கூலியைச் சரிபார்த்துத் தந்து விட்டு அதைத் தனம் வரும் வரைக் காத்திருந்தாள்.

"வேலை முடிக்கதாத்தை?"

"ஒருத்தர் மாத்தி ஒருத்தர் யாரேனும் வந்தபடித்தாங்கண்ணு இருப்பாங்க. நம்மது பெரிய வீடுல்லையா?" இப்போது வேலைகளைத் தானே சற்று பார்க்க ஆரம்பித்திருந்த தனம் சந்தோஷமாய் அலுத்தான்.

"சதாங்கினி அதற்குப் பிறகு நம்ப விட்டுப் பக்கமே வரலையே?"

"நானும் அதையேத்தாம்மா நினைச்சேன். முன்னே வாரத்துக்கு ரெண்டு தரமாவது வந்து தாட்பூட்னு தர்பார் நடத்திட்டுப் போவா... நீ வரவும் வந்து பார்த்துப் போனதோட சரி."

"போனும் பண்ணவியா அதை? நீங்களாவது போட்டு வரச் சொல்லுங்களேன்."

தனம் காது கேளாதது போல நழுவ முயன்றான்.

'விட்டது சனியன்னு விடு' என்று புதிதாய் வந்த இந்தப் பெண்ணிடம் சொல்லி விட முடியுமா?

"எல்லாருக்கும் பரிகப் பொருள் வாங்கிட்டு வந்து தந்தேன் அதை. ஆனா சதாங்கினிக்கு ஏதும் வாங்கி வரலை."

"அவளைப் பத்திதான் உனக்கு ஏதும் தெரியாதே. உங்கத்தான் திடுதிப்பனு இவளைத்தான் கலியாணம் கட்டிக்கப் போறேன்னான். நாங்களும் வாயத் திறக்கலை..."

"அதனால் இப்போ அப்பாட்ட சதாவிற்குமாய் ஒரு புடவை எடுத்து அனுப்பச் சொன்னேன்."

"இதென்னம்மா-திருநெல்வேலிக்கே அல்லா வாங்கறாப்பல இலண்டனிலேருந்து நம்முருக்குப் புடவையா?"

"இலண்டன்ல 'தாரிணி'ன்னு ஒரு டிஸைனர் கடை பிரபலம் அதை இந்தியாவிலேருந்து ராஸில்க் வரவழைச்ச அதிலே புதுவிதமான வேலைப்பாடு செய்து வித்பாங்க. ஆங்கிலோ இன்டியன் சேலைன்னு வைங்களைன். ரொம்ப நுதனமாய் இருக்கும். அதைக் கட்டிட்டுப் போனால் பழகாத பொண்ணுங்க கூட வந்து தொட்டுப் பார்த்து. 'இதை எங்கேங்க வாங்கினீங்க - பிரமாதம்'னு வாங்க."

"அட்டே... அதான் இந்தப் பெட்டிகளில் இருக்குதா கண்ணு? எடேன் பார்ப்போம்."

"ஒன்னு சதாக்கு - மற்றது நம்ப அமுதுக்கும் அகிக்குட்டிக்கும்," "அட்டே... அகி வயசுக்கு வந்ததுக் காக்கும்? யோசனையாய் அங்கேருந்து வரவழைச்சிருக்கியே கண்ணு - பிரிச்ச காட்டேன்?"

"சதாவும் வரட்டுமே அதை? எல்லார் முன்னேயும் 'டாண்ட டொய்ங்'ன்னு பிரமாதமான பின்னணி இசையோட பிரிச்ச காட்டேன்."

"ம்ம்."

வேறு வழியின்றி வருங்கால மருமகனுக்கு அழைப்பு விடுத்தாள் தனம்மாள்.

சதா வராததால் வீடே இளைப்பாறியது போன்! நிம்மதியிலிருந்தது - அதைக் கெடுக்க அவளுக்கு அழைப்பு விடுவதில் அத்தனை ஆர்வமில்லைதான்.

ஆனால் வீட்டின் பிரச்சனைகளைப் புதிதாய் வந்த ஆனந்தியிடம் முழுக்கப் பிட்டுக் காட்டவும் மனமில்லை.

ஆனால் மனதுக்குள் பொறுமல் இருந்தது.

"வீட்டுக்குக் கடைக்குட்டி வயசுக்கு வந்ததைச் சொல்லிவிட்டும் மருமகனாய் வரப்போறவன் பாசமாய் நாலு முழப்பூ கூட வாங்கி வைக்கலை அப்படிப்பட்ட அவளுக்கு இவன் டனிலேருந்து ஆங்கிலோ - இன்டியன் சேலை வந்திருக்காமல்?"

அடிக்கடி சம்பந்தியாகப் போகிறவங்க வீட்டுக்கு வர்ந்து அத்தனைக்கும் கௌரவமில்லைன்னு அவளைப் பெத்த மகராசியும் கூட வந்து எட்டிப் பார்க்கலை. ஜாடையாய் கேட்டா,

"எங்க வீட்டுல பெரிய சாவு விழுந்துருச்சே அண்ணி. இன்னும் ஆறு மாசத்துக்கேனும் நாங்க நல்லதுகன்வ கலத்துக்கக் கூடாதேன்னு' பசப்பறா கதாவோட அம்மா. ஊர் கல்யாண வீடு அத்தனையிலும் இவளப் பாக்கறேனே? ஊரு பெரிய தனக்காரரு பிள்ளையத் தன் மாப்பிள்ளையாப் பிடிச்சுட்ட ஜபர்தஸ்தோட வந்து இறங்குறாளே..."

தனம்மாளின் இத்தகு பொறுமல்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பது போல அன்று மாலை கதாங்களியோடு அவளது தாயாரும் வந்து இறங்கினாள். மூத்தவளுக்கு மிருந்தாளியான ஆனந்தியை சந்திக்கும் ஆவல் உடம்பு முழுக்கப் பரபரத்தாலும் எதையும் காட்டிக் கொள்ள இல்லை.

"முதல்ல அகிலாப் பொண்ணைப் பார்க்கணுமண்ணி. வளுக்கு நல்ல டிஸைன்ஸ் ஒரு நகை எடுக்கணுங்கறதுவ ன் ஒடிப் பேச்சு. அவளை வரச் சொல்லுங்க."

பூனைக்குட்டியாய் சம்பந்தி அம்மாளின் முன் வந்து நான் அகிலா.

வைக்க, வீடே பூனை போல கருண்டு விட்டதாய் தான் தோன்றியது.

இரண்டு பவுளில் உள்ளங் கழுத்துச் சரம் ஒன்றை நினைவளுக்கு அணிவித்து திருஷ்டி கழித்தாள் கதாவின் தாய்.

இயல்பாய் தோன்ற முயன்றும் கூட நுழைந்த ஆனந்தியைப் பார்த்த அவன் முகத்தில் பெரிய வியப்பு கதாவும் கூட அயர்ந்து போனாள்.

இதென்ன இப்பென் நானும் பொழுதும் கழிய வளப்புக் கூடித் தெரிகிறாளே...?

"எங்க ஊர் காத்து, சாப்பாடு எல்லாம் உனக்கு ஆகி வருது போல? உடம்பு கூடியிருச்சு."

பாராட்டு போலவும் பழிப்பு போலவும் சொன்னாள் கதாங்களி.

"ஆமா, கதா - இந்த வீட்டு கவனிப்பும் அன்பும் அப்படி."

"ம்ம் - வந்த மறுநாளே இவரோட டவுனுக்கு போனியாமே?"

இப்போது விசாரணை போல கேட்டாள் கதா.

"ஆமா. வங்கிக்குப் போயிருந்தோம் - காரோட்டறதில் சில பயிற்சிகளையும் அத்தானே சொல்லித் தரேன்னிருக் கார்... ஆக இனியும் சேர்ந்து போவோம்."

கதாவின் முகத்தோடு அவளைப் பெற்றவளின் முகமும் சிவந்து கடுத்தன. "இப்படியெல்லாம் இங்க ஆணும் பெண்ணுமாய் சேர்ந்து கத்தறது நல்லதில்லம்மா ஊர் நாலு விதமாய் பேசும்."

"இப்ப உங்க கதாவுக்கு இலண்டன்லேருந்து ஒரு பரிக வரவழைச்சிருக்கேன் - அதைப் பார்த்தாலும் நாலு பேராவது உங்கிட்ட அது பற்றி வந்து பேசுவாங்க."

"அதுக்காகத்தான் ஆனந்தி உங்களை இன்னைக்கு வரவழைக்கச் சொன்னா."

"நானொன்றும் உங்களை வருந்தி அழைக்கவில்லை" என்ற தோரணையில் சொன்னாள் தனம்.

மூன்று புடவைகளையும் பிரித்து சோபாவின் மேல் பாங்காய் விரித்தாள் ஆனந்தி.

அந்த நூதன வேலைப்பாடு கண்டு அனைவரும் அயர்ந்து நின்றனர்.

பச்சையும் சிவப்புமாய் மணி, முத்து வகைகள் வைத்துத் தைக்கப்பட்டிருந்த தங்க நிறப் பட்டை அகிலா ஆர்வமாய் வருடினாள்.

"மாய்பழக் கலருன்னா... எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்."

"உன்னாலே சின்னவ, நீ முதல்ல உனக்குப் பிடிச்சதை எடு."

அடுத்தப் புடவை வயல்வெளிப் பச்சையில் ண்களைக் குளிர்வித்தது. உடம்பெங்கும் பளித்துளிகள் பால முத்துக்கள் ஆட, முந்தானையில் நெய்த ஜோடிப் ச்சைக் கிளிகள்!

"நிஜமாகவே ரொம்பப் புதுமாதிரியான டிஸைன்... பச்சைப் புடவையை" எடுத்துத் தோளில் இட்டு ரு பார்த்தாள் அமுதினி.

எஞ்சியிருந்தது, குங்கும நிறத்தில் இங்கும் அங்குமாய் டர்களாய் ஜரிகை வேலைப்பாட்டிருந்த புடவை.

"எனக்கு இதைப் பிடிச்சிருக்குது - மிஞ்சியதும் இது" என்றபடி அதை எடுத்துக் கொண்டாள் சுதாங்கினி.

"தவிர மற்ற ரெண்டும் சினிமாக்காரங்க கட்டற நிஸ்சிலே இருக்குது - இது பரவாயில்ல" என்றும் விளக்கினாள்.

"என்னங்க இது உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்குதா?" ஆனந்தனின் முன் காட்டி கேட்டாள்.

"உடுத்தப் போற உனக்குப் பிடிச்சிருந்தால் சரி," என்றாள் அவன் எவ்வித சடுபாடும் இல்லாமல்.

காதலில் கட்டுண்டவன் சொல்ல வேண்டிய பதில் அல்ல அது. ஆனால் பெண்ணை ஆண்பலர் பாராட்டுவதோ, கொஞ்சுவதோ இங்கு நடைமுறையில் இல்லை என்பதும் ஆனந்திக்குப் புரிந்திருந்தது.

வாடிய தன் மகளின் முகத்தை,

"உன் நிறத்துக்கு இது எடுப்பாயிருக்கும்ட கதா" என்று தூக்கி விட்டாள் தாய்.

தனக்கு நன்றி தெரிவித்த மூன்று பெண்களையும் நிறைவுடன் பார்த்தாள் ஆனந்தி. பிறரை மகிழ்விப்பதே பெரிய மகிழ்வு அல்லவா?

சின்ன அகிலாவின் கவனம் முழுக்க தன் மாய்பழப் பட்டில் லயித்திருக்க, சுதாவின் பார்வை ஆனந்தன் மீதிருந்தது.

அமுதினியின் பார்வை மொய்த்தது என்னவோ சுதாங்கினி கையிலிருந்த புடவையைத்தான்!

"இந்தப் பச்சை நிறம் ரொம்பப் 'பளிர்'னு அடிக்குதோ? குங்குமக் கலர் தேவலைல்ல?"

பாதி தனக்குள்ளாக முணுமுணுத்தாள். அவள்.

ஆனால் அருகே நின்ற ஆனந்திக்கு அது கேட்டது.

புடவையைத் தள்ளி பிடிப்பதும் தன் மீது போடுவது மாய் அல்லாடினாள் அமுது...

புடவையை முதலில் அன்வியதும் இருந்த பரவசம் அடங்கி இப்போது அவள் முகத்தில் சந்தேகம் வந்திருந்தது.

"எம்மா இந்த நிறம் எனக்கு ஒத்து வருதா?"

"ஏன்? உங்கலர் மட்டும் மட்டமா என்ன? எதுவும் உடுத்தலாம்ல நீ."

தனமும் விடாமல் தன் பெண்ணிற்குக் கொடி பிடித்தான்.

"ஆ... ஆனா... அந்தக் குங்குமக் கலர் புடவையைத் தள்ளி நின்று பார்த்தால், அதுதான் எனக்குப் பிடிச் செக்குது..."

இது காதில் விழுந்தும் கேளாதது போல தன் புடவையை மடித்து பெட்டியில் வைத்து தன் தாயின் கையில் கொடுத்து விட்டாள் சுதாங்கினி. இனி யார் அதைத் தட்டி பறிக்க முடியும்?

ஆனால் அமுதினியின் முகத்தில் திருப்தியில்லை.

இதைக் கவனித்த ஆனந்திக்குள் ஒரு எண்ணம்... திட்டம் மின்னல் போல உள்ளே வெட்டியது... வெளிச்ச மிட்டது!

11

சில எண்ணங்கள் நமக்குள் மின்ன விட்ட வேகத்தில் மறைந்து போகும்... நாமும் அதை மறக்கக் கூடும்.

சில பொறிகள் பெரிய திட்டங்களுக்கு வழி வகுக்கும். அதைப் பாதுகாத்து, பயன்படுத்திக் கொள்ளும் மனிதன் முனையில் இருக்கிறது சூட்சுமம்!

முனிதனம் பெண்கள் புடவையைத் தேர்ந்தெடுத்த விதத்தில் தனக்குள் தட்டிய பொறியை பறக்க விட்டு விடவில்லை ஆனந்தி பிடித்து வைத்து ஊதி ஊதி பெரிதாக்கினாள்.

அவளுக்குள் ஒரு திட்டம் உருவானது.

ஆனால் அதை நடைமுறைப் படுத்த முடியுமா எனத் தெரியவில்லை. அப்படி ஒரு நாடகம் நடத்துவது முறையா என்பது தெளிவாகவில்லை. உறவினர் வீடு என்றாலும் சில உரிமைகள் மட்டுமே இவளுக்குள்ளவை.

வரம்பு மீறி சில உரிமைகளை எடுத்துக் கொண்டா அவமானப்பட நேரலாம்.

விஷயம் தப்பாக முடிந்தால் அது வேதனை.

புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

தாமதமாய் உறங்கினாலும் அதிகாலை பால் பீய்ச்சி ஒலியில் வழக்கம் போல விழிப்பு தட்டியது.

ஜன்னல் வழியே, மசமசத்த அரை விடியலில் ரங் பால் கறந்ததைப் பார்த்தாள். இதுவரை கவனித்ததில் ரங் பொன்னிக்கு இடையே காதல் என்று சராசரி காட்சி எதையும் யாரும் பார்த்து விடவில்லை. இயல்பு பழகினார்கள்.

நமக்குள் ஒத்து போகும் -

நாம் இணைந்து நடத்தும் வாழ்க்கை சரி சந்தோஷமாய் இருக்கும் என்ற நிச்சயம் அவ இருவருக்கும் இருப்பது புரிந்தது.

ஆனால் படித்த அமுதினியிடம் அந்த நிச் இல்லை. அமுதுக்கு கவிஞன் இளமுருகின் மீது பிரமிப்பு இருந்தது.

அவனும் இவள் மீது ஈடுபாடு காட்டுகிறான்.

ஆனால் "வாழ்நாள் முழுக்க நீ வேணும் நீ இல்லாமல் முடியாது" - என்ற மூர்க்கமான முடிவு, தெளிவான சடுபாடு அவர்களுக்கு உண்டா என்பது அவர்களுக்கே தெரிய வில்லை!

அமுது புடவையைத் தேர்ந்தெடுக்க அல்லாடியது போலத்தான் இதிலும்...!

புடவை அவ்வப்போது கட்டி அவிழ்க்கும் சமாச்சாரம். கட்டுபவன்... அதாவது நாலி கட்டுபவன் அப்படியில்லையே! காலம் முழுக்க கட்டு தெகிழாமல் தொடர வேண்டிய பந்தமல்லவா? வெளிநாட்டில் திருமணம் செய்து பிரியாமல் வாழும் தம்பதிகள் அரிது என்றால் இந்திய மண்ணில் விவாகரத்து அரிது.

அப்படியிருக்க இந்த ஆயிரம் காலத்துப் பயிரை சர்வ கவனமாய் நட வேணும்.

தனக்குள் தோன்றிய திட்டத்தை அலசியபடி ஆராய்ந்தபடி காவை கடன்களை முடித்தான். திட்டத்திற்குத் தேவையான விவரங்களை முதலில் சேகரிக்க வேணும் - யாரிடம் கேட்பது - ஆகாஷிடம்?

கீழே ஆனந்தனின் உற்சாகக் குரல் கேட்டது.

அவன் பைரூவிடம் ஏதோ சொல்ல, அதுவும் சந்தோஷமாய் குலைத்தது. இருவரும் வழக்கமான நடைக்குக் கிளம்பியாகிவிட்டது.

ஆகாஷின் பிரச்சனையும் நினைவிற்கு வர, அவனைத் தேடிப் போனான் ஆனந்தி. தனக்கு வேண்டிய விவரத்தைக் கேட்ட கையோடு அவன் பிரச்சனை என்ன என்றும் மோப்பம் பிடிக்கலாமே!

பட்டப்படிப்பை முடித்து விட்டு பல்வேறு மேல் படிப்புக்களுக்காக விண்ணப்பித்திருப்பதாகச் சொல்லியிருந் தான்.

காலையில் காலார நடப்பது, அல்லது புத்தகம் பாசிப்பது, நண்பர்களை அழைத்து வந்து அல்லது தேடிப்

போய் கொட்டமடிப்பது என்று எதுவுமே இல்லாமல் எப்படி ஆகாஷ் பொழுதைக் கழிக்கிறான்? வழக்கம் போல அவன் அறை 'சிச்' சென மூடிக் கிடத்தது. பருமனும் பளபளப்புமான அந்தத் தேக்குக் கதவைத் தட்டினான். உள்ளே சத்தமேயில்லை.

இன்னும் ஆகாஷ் எழவில்லையோ? மணி எட்டாகப் போகிறதே - அவனை எழுப்பினாலும் பாதகமில்லை என்று பலக்கத் தட்டினான்.

"யாரது?"

கேட்ட முரட்டுக் குரல் ஆகாஷினுடையதா? எத்தனை விரக்தியும் வெறுப்பும் கலந்த தொனி? தயங்கி, பின் தெளிவாய் சொன்னான்.

"நான்தான் ஆனந்தி."

அவன் உள்ளே அவசரமாய் சில சாமான்களை உருட்டி, ஒதுக்கி விட்டு நடந்து வருவது புரிந்தது. கதவைத் திறந்தவன் பதட்டத்துடன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவசரமாய் அவனுக்குப் பின்னே தெரிந்த அறையை நோட்டமிட்டான்.

அறை களேபரமாய்தான் கிடந்தது.

"என்ன... என்ன?"

அவனது உலர்ந்த உதடுகள் அவசரமாய் கேட்டன.

"எனக்கு கொஞ்சம் உதவி தேவை, ஆகாஷ்."

சிவந்த அவன் கண்கள் சற்று வியப்புடன் அவனை ஏறிட்டன.

"நான் என்ன செய்யணும்...?"

"இங்கே கிராம சேவகின்னு யாரும் உண்டா?"

புருவம் சுருக்கினான்.

"என்ன விவரம்?"

"தலிஞ்சு குழந்தைங்க, குடும்பங்களைப் பார்த்தேன். கிராம சேவகி மூலம் அவங்களுக்கு முறையான உதவி, அறிவுரை எல்லாம் கிடைக்கச் செய்யணும்."

"காத்தி கிராமம் விலாசம், 'பேசி' எண் தேடி தர்ரேன். அவங்களைத் தொடர்பு கொண்டால் சரி வரும்."

"தன்றி - கடவே இன்னொருத்தர் விலாசமும், 'பேசி' எண்ணும் தேவை."

"யாருடையது?"

இவன் சொன்னதும் சற்று மென்று விழுங்கினான்.

"பாலரமணி ஸார் அண்ணாவோட ஃப்ரண்ட் - நேரே அண்ணா கிட்டே கேட்கலாமே."

"அத்தான் என்ன விவரம்னு கேட்பாரே. நாள் இப்ப அதையெல்லாம் யார்கிட்டவும் சொல்ல முடியாது. ஆனா என்னை நம்பித் தரலாம்ங்கற உத்திரவாதம் மட்டும் தர முடியும்."

"அதுக்கில்லை..."

"தெற்றியை தடவியபடி நின்றான்.

"ப்ளீஸ் ஆகாஷ்... தவிர இது பற்றி... அதாவது பாலரமணி போன் நம்பரை எனக்குத் தந்தது பற்றி நீ வேற யார்கிட்டவும் சொல்ல வேணாம் - உன்கிட்டதான் இப்படி உரிமையாய் கேட்க முடியும்... அதான்."

"அந்தப் பயம் வேணாம் - ஏன்னா நான் இன்னைக்கே வெலியூர் கிளம்பறேன் - வர இருபது நாளாவது ஆகும்."

"என்ன திடீர்னு?"

"கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் சேரலாம்னு நினைக்கறேன். இங்க கம்மாவே இருக்கேன்னு அண்ணன் திட்டறார்.. அண்ணைக்கு நீ பேசலை? பதினாறு வயசிலேயே உழைக்க சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சேன்னு.. சரி நாம படிப்பையாவது உருப்படியாய் செய்யலாம்னுதான்... காலேஜ் அட்மிஷன்

வேலையும் இருக்குது.... ஆக இனி நான் வீட்டிலிருக்கப் போறதில்லை.

"அடிக்கடி போன் பண்ணு ஆகாஷ்."

"ம்ம்?"

அவன் முகம் ஒரு தினுசாய் வெளிறியது.

"எங்கனோட போன் மூலம் பேசுங்கறேன்."

"ஆ... ஆகட்டும்."

வியர்த்த முகத்தை பரிதாபமாய் துடைத்தான்.

"இலண்டன் ஆசாமி எனக்கே வியர்க்கலை... ஏளிப்படி வியர்த்து வழியறே?"

"சாமான்களைப் பேக் பண்ணிட்டிருத்தேன் - அதான்."

"சரி - நாள் கேட்ட விபரம்?"

விரலை ஆட்டியபடி கேட்டான்.

"தரேன். டைரி, டைரக்டரி எல்லாம் முன் அறையில் இருக்கும்."

அவசரமாய் படியிறங்கியவனைப் பார்த்திருந்தான். அவன் தலை மறையவும் இடது கையால் அறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்வை ஒட்டினான்.

அறையை அலசிய பார்வை தலையணையின் அடியில் துருத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு புத்தகத்தின் விளிம்பில் குத்தி நின்றது.

உள்ளே விரைந்த ஆனந்தி அதை உருவினாள்.

"அட்டே இளைய துரை 'ப்ளே-பாய்' ரசிகராக்கும்?"

உதடு பிதுக்கியவள் மறுபடி அந்த வெளிநாட்டு 'நீலப்பட' புத்தகத்தை தலையணையின் கீழே செருக, ஒரு 'பில்' அவள் கைக்கு சிக்கியது.

அது தொலைபேசி இலாகாவின் பில்.

இயல்பாய் அதில் கண் ஒட்டியவள், கூட்டுத் தொகையைப் பார்த்து சற்று துணுக்குற்றாள்.

அழைக்கப்பட்ட எண்களை கவனித்தவளின் குழப்பம் அதிகமானது புதியத்தில் ஆரம்பித்து வாலாய் நீண்ட எண்கள் அவை.

இது இப்படி ஆத்திர அவசரமாய் ஆராயும் விஷய மில்லை என்று முடிவு செய்தவள், அறைக்கு வெளியே வந்து சமர்த்தாய் நின்று கொண்டாள்.

அடுத்த நிமிடமே மூச்சிரைக்க வந்த ஆகாஷ் நீட்டிய துண்டு சீட்டை நன்றி கூறி வாங்கிக் கொண்டாள்.

"எப்ப கிளம்பறே ஆகாஷ்?"

"அம்மாட்ட கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸுக்குக் கட்ட பணம் கேட்டிருந்தேன். அண்ணன்ட்ட கேட்டு வாங்கி வைக்கிற தாய் சொன்னாங்க. பணம் கைக்கு வரவும் கிளம்பணும்."

"மீண்டும் நன்றி - அடிக்கடி போகிற இடத்திலேருந்து போன் போடு... பெரிய பில்லாய் வருமேன்னு சிக்கலாம் பார்க்காதே...."

அவள் முகமாற்றத்தைப் பரிதாபத்துடன் கவனித்தவள் படியிறங்கினாள்.

ஆக நேற்று ஆகாஷைக் கதிகலங்கச் செய்தது இந்தத் தொலைபேசி இலாக்காவின் பில்லாய்தான் இருக்க வேணும்.

18,000 என்பது எளிய தொகை அல்ல.

முதலில் வழக்கமாய் இவர்களுக்கு வரும் 'பில்'லின் தொகை எவ்வளவு என்பதைக் கேட்டறியணும். இளம் துப்பறியும் நிபுணியாய் திட்டமிடலானாள்.

காத்தி கிராமத்தின் தொலைபேசியில் அழைத்து, தனக்கு வேண்டிய தகவல்கள் கேட்க, அவர்கள் கேட்ட விவரங்களைத் தந்தாள்.

வெள்ளங்கோவில் சேரி மேம்பட ஒரு எட்டு எடுத்து வைத்தத் திருப்தியுடன் அடுத்து பாலரமணியின் 'பேசி' எண்ணை யோசனையாய் பார்த்தாள் - அவளை அழைப்பதா வேண்டாமா என்று மனக்குள் ஒரு குட்டி பட்டினம்தம் நடந்தி முடிவில் அந்த எண்களைத் தன் அறையிருந்து 'பேசி'யில் தட்டினாள்.

மறுமுனையில் எடுத்தது நல்லவேளையாக பால ரமணியேதான்.

அழுத்தமான ஆனால் அலட்டாத குரல் "வணக்கம் - பாலா" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"பாலா ஸார்... நான் ஆனந்தி பேசறேன்."

"ஆனந்தி.. யார்... அழுதுவுடைய கலிளா?"

"அவனுக்குத் தெளிவானது போல இவனுக்கும் ஒரு விஷயம் லேசாய் பிடிபட்டது.

பாலரமணிக்கு நொடியில் ஞாபகம் வந்தது தன் அருமை நண்பன் ஆனந்தன் அல்ல - அவன் தங்கை அமுது!

இருவருக்குமே இவள் கலின் முறைதானே.

"ஆமாம் ஸார்... இங்கிருந்த போன் டைரியில் எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரே பெயர் உங்களுடையதுதான்... அதான் போட்டேன். வேறொன்றுமில்லை..."

மேம்போக்காய் இரு நிமிடங்கள் பேசி விட்டுத் தொடர்பை துண்டித்தாள்.

இளமுருகுவைச் சந்தித்து பேசின பிறகுதான் இந்த திட்டத்தில் மறுபடி கால் வைக்க வேண்டும். பாலரமண இதற்கு எவ்வளவு தூரம் ஒத்துழைப்புத் தருவாடு தெரியவில்லை. ஆனால் சற்று வெட்கம் விட்டு பா தன்னிடம் நெருங்கிப் பழகினால்... அதாவது பழகுவ போல நடித்தால் அமுதுவின் பார்வை பாலாவின் நிச்சயம் புதுக்கோணத்தில் விழும்... பார்க்கலாம்!